

De ce există atât de
multă suferință în România?

• Un cunoscut bioenergoterapeut ne oferă
explicații și soluții

pag. 5

NU, Adrian Păunescu !

**Cenaclul tău
nu se va numi FLACĂRA !**

**Lasă-ne în pace,
n-avem nimic în comun !**

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

Nr. 18 • 4-10 mai 1994 • 24 pag. ni — 200 lei — 3.70 DM •

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de
PUBLICATIILE
FLACĂRA

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef **LIVIU TIMBUS**

**Cum deosebim bancnotele
false de cele autentice?**

• Flacăra vă oferă prin intermediul experiențelor
de la poliție un ghid pentru recunoașterea valutei
contrafăcute

pag. 7

Ideea lui Jules Verne

prinde viață

Americanii

vor lansa sateliți

cu un turn

de mari dimensiuni

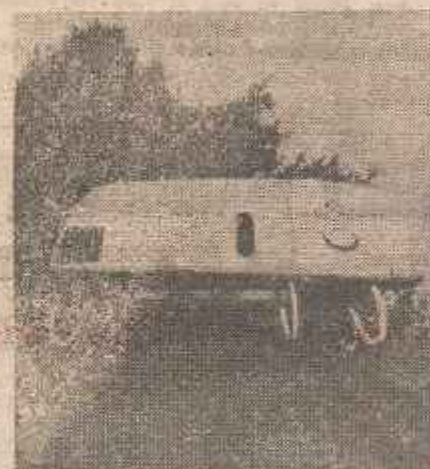
pag. 8

Voci de dincolo

**În urma unor experiențe,
vocile și imaginile
unor persoane dispărute
au fost „prinse” cu ajutorul
magnetofonului și televizorului**

pag. 9

**Această
farfurie zburătoare
există aievea!**

• Ea a fost, însă,
construită de pământeni

pag. 8

*Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră*

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL. 01-312.99.83; FAX 01-312.75.68

Snegurizarea României

Era firesc ca ideea vizitei Majestății Sale Regela Mihai la Timișoara să producă insomnii și migrene în cabinetele și manșușurile de la București. Nu există complex mai supăraător pentru actuala putere decât acela al legitimității, în ciuda blindajului juridic cu care își acoperă lucrarea uzurpatoare de tradiții și istorie. Așa cum era de așteptat, președintele și guvernul de azi al României și-au arătat din nou incapacitatea de a se desprinde de tipar: "a croite prin școlile de activiști în care li s-au format reflexele și mentalitățile și în care, "arta" conducerii are la loc de prim pumnul și palma (devenite subiect de roman în producția literară a unui fost ideolog comunist); pumnul în gura oamenilor și palma pe obrazul țării. Voința istorică a neamului românesc de a trăi pe aceste meleaguri în canoana lăsată de Dumnezeu peste veacuri nu a contat pentru comunistii în 1947, când au stălcit istoria acestui popor și l-au alungat monarhul — la ordinele Moscovei — și nu contează nici astăzi. Dacă atunci aveau scuză (nici ea de acceptat, dar...) teroarei lui Stalin, astăzi ce "scuză" poate fi invocată pentru nesocotirea brutală a sentimentelor națiunii? Aproape un milion de oameni l-au aclamat pe Regele Mihai în București, în 1992. Nu este asta o dovadă de sentiment național? I-a convocat cineva atunci pe oameni, i-a "mobilizat" vătoli pesteriști cu amenințări și cu odioasele lor liste de prezentă obligatorie? Au avut parte măcar o dată actualii guvernanti de o asemenea explozie de simpatie, de bucurie și dragoste? Dacă pe tătușii lor din '47 li întorcea cu cheita Stalin, pe cei de azi cine îi manevrează, ce Stalin insidios, ocult și malefic li face să funcționeze? Snegurizarea Basarabiei a tinut scopuri precise — care sunt scopurile snegurizării României? Apoi, în "buna" tradiție comunistă, minciuna cu aparențe, cu fatodă, cu subterfugii procedurale, acoperă cu loșitate actele sînice; guvernanti au vrut să transforme invitația timișorenilor într-o invitație oficială, emanată de la Palatul Victoria, pentru a-i face Majestății Sale program după pofta lor, pentru a-i izola pe Suveran de oameni și a-i supune unui jignitor și nemernic protocol de tip ceaușist, prin vîilele răposatului. Găinărie cu ștoli guvernamentale, menită să-l micșoreze și să-l păteze pe Suveran! Nu au înțeles un lucru tovarășii: că Majestatea Sa Regele Mihai va veni în Țara Sa invitat de Poporul Său și nu de puterea — efemeră, pasageră — pe care moara istoriei o vîntură încoace și-ncolo prin ani.

EUGEN CHIROVICI ■

ZIARUL PARTIDULUI LUI PĂUNESCU VA FI FINANȚAT DE IOSIF CONSTANTIN DRĂGAN

La mai puțin de o lună de la cel de-al II-lea Congres PSM, la care au fost laudate rolul și activitatea revistei Socialistul (organul de presă al acestui partid), aceasta se pare că va da faliment. În schimb, au fost anunțate alte două publicații de partid. Printre acestea e Riposta, despre care aflăm că se află în pregătire și mai ales că are banii gata "pe teavă". Cel care își va afunda mâinile în buzunare și va da banii pentru ca Riposta să existe se pare că este Iosif Constantin Drăgan. Va face acest gest, probabil, în virtutea mai vechii colaborări cu Adrian Păunescu.

Dacă lucrurile vor decurge așa, înseamnă că indemnul jurnului PSM "Haidetă fraji socialisti români!" nu rămâne fără ecou. Care se-aude de unde nu te-astepti. (L.S.)

Dansul s-a încheiat, dansul continuă...

Negocierile PDSR-PD

Obiectivul declarat al PD (FSN) la negocierile cu partidul de guvernământ a fost obținerea unui acord în ceea ce privește restructurarea majorității parlamentare. Ar fi însemnat ca PDSR să se debaraseze de pietrele care atârna de gâtul reformei și anume PUNR, PRM, PSM, PDAR. Din acest punct de vedere, ultima rundă de negocieri dintre cele două partide nu a adus cu sine un rezultat pozitiv. Surse din interiorul PD afirmă însă că această întâlnire n-a fost în totalitate lipsită de progrese. PDSR a prezentat răspunsuri la câteva propuneri avansate de-a lungul timpului de partenerul de discuții. Este vorba despre un proiect de acord privind conduita și colaborarea politică între partidele parlamentare, dar și despre ideea creării unor grupuri comune de

lucru pe patru domenii: legislația pentru accelerarea reformei, activitatea parlamentară curentă, grup pentru redactarea unui proiect de lege privind partidele politice, și, nu în ultimul rând, un grup pentru redactarea unei declarații comune privind respingerea manifestărilor extremiste de orice fel. Negocierile PD spun că proiectul de acord privind conduita parlamentară poate fi în principiu acceptat. Cât despre celelalte chestiuni, acestea au sens doar dacă vor conduce la restructurarea majorității parlamentare. Or, în această privință, PDSR pare a fi, într-adevăr, scindat: într-un fel răspunde Ion Mănzatu, și cu totul altfel se comportă Ion Sălcău. Cum cei doi fac parte din delegația de negocieri a partidului de guvernământ, este limpede căm ce concluzii pot trage partenerii

GUVERNELE TREC, ȚARA RĂMÂNE ȘI ÎL AȘTEAPTĂ PE REGELE EI

• Am primit la redacție următoarea
DECLARAȚIE

Majestatea Sa Regele Mihai n-a putut fi alături de noi nici de această dată. La invitația primarului Timișoarei, Viorel Oancea, și a IPS Nicolae al Banatului, Regele ar fi urmat să petreacă Sărbătorile ale Paștelui la Timișoara.

Guvernul a fost de altă părere. După ce MAE a tergiversat acordarea vizei dincolo de orice limită acceptabilă, guvernul a publicat cu mai puțin de 24 de ore înainte de data solicitată pentru începerea vizitei, un comunicat minciunos și cinic. Făcându-se a uita că fusese invitat de către Timișoara, primul oraș liber din România de după 1989, guvernul își afirmă în comunicat „bucuria” și „dorința” de a-l primi pe Rege, și, în final, surprinderea că Majestatea Sa nu a dat curs invitației. O in-

vitatie care n-a existat și o manevră de a o împiedica încă o dată pe Majestatea Sa să revină în țara în care s-a născut.

Comunicatul guvernului reflectă aceeași veche mentalitate cunoscută și e redactat în binecunoscuta limbă de lemn. I-am ascultat cu sufletul mișnat, chiar dacă fără mirare. Nu așteptam de la acest guvern mai mult. Dar nu ne-am pierdut speranța de a o vedea pe Majestatea Sa în România. Spaimile obscure ale puterii actuale nu vor putea amâna la nesfârșit acest lucru. Guvernele trec, țara rămâne și îi așteaptă pe Regele ei.

Nicolae Manolescu
Președinte al PAC

Și guvernați și cu banii luați!

Văcăroiu aruncă banii pe fereastră

• Dar de afară, înăuntru, în Palatul Victoria! În gura larg deschisă a uriașului aparat birocratic

Proiectul Bugetului de Stat pe 1991 nu oferă numai o imagine globală despre modul în care văd actualii guvernanti rezolvarea problemelor țării. El dezvăluie în primul rând mentalitatea executivului în ceea ce privește gestionarea banului public. Adică, a felilor provenienți din impozitele, mari, pe care fiecare dintre noi le plătim.

Surprinde în primul rând dimensiunea uriașă a aparatului administrativ-birocratic. Ministerul Agriculturii, de pildă, are nici mai mult, nici mai puțin decît... 44.000 angajați! Ministerul Transporturilor, 9.000. Prin contrast, partafoliul comunicațiilor numără numai 98 suflete. Paradoxal, cel mai criticat de actuala putere nu este nici mai marele agriculturii, Ioan Oancea, nici colegul său de la Transporturi, Aurel Novac, ci chiar Andrei Chirică de la Telecomunicații.

Datorită giganticei sale structuri, Ministerul Agriculturii se alocă în acest an 88 de miliarde de lei. Cu alte cuvinte, fiecare cetățean al acestei țări plătește din buzunar pentru bunăstarea celor 44.000 subordonați ai dlui Oancea. Surprinzător de asemenea satele de miliarde de lei subvenții dirijate către minerii (salarii pentru mineri), agricultură și sectorul energetic. Un calcul simplu arată că fiecare cetățean plătește din buzunar 36.000 lei pe an pentru sub-

venționarea acestor ramuri industriale.

21 de miliarde pentru un nou SPP

Dar, să mai vedem pe ce anume se duc banii publici. O anexă a Bugetului de Stat arată că la minele (S 2125) din județul Bihor mai sunt de executat lucrări în valoare de 90 de miliarde de lei. Cu toate acestea, aici este dirijat un credit extern de 277 de milioane lei. Cazul nu este singular. Mentalitatea cu care proiectul de Buget a fost construit seamănă cu aceea a anilor petrecuți sub conducerea „inteleaptă” a impusătorului, când banii românului intraseră în gauri fără fund (cum ar fi vestitul edificiu Casa Poporului; numai întreținerea sa costă aproape 40 de milioane de lei pe zi!).

Sugestiv este și modul în care vede acest guvern rezolvarea problemelor din zootehnie, de pildă. Bugetul de Stat

prevede 300 de miliarde de lei subvenții pentru crescătorii de păsări și animale. Frumoașă intenție, am putea spune. Doar că acești bani sunt bine protejați de o clauză care spune că beneficiază de aceste sume cei ce cresc mai mult de 100 de porci și mai mult de 5000 de păsări. Adică numai fermele propriietate de stat.

Executivul Văcăroiu justifică sumele mici alocate unor domenii precum învățământ, cultură, sănătate prin faptul că bugetul de față este unul de austeritate. Dar, în timp ce la sănătate și cultură se alocă doar 75 de miliarde de lei, Ministerul de Interne primește 120 de miliarde. Pentru sistemul sanitar se prevăd reparatii curente și capitale în valoare de 11 miliarde de lei, în timp ce în acest an se va înființa un nou serviciu de pază și protocol care va înghiți 21 de miliarde! Cu alte cuvinte, stimăți cititori, nu vă îngrijorați că în acest an sănătatea dv. va lăsa de dorit. Avem poliție, avem body-guards, care la o adică ar putea vindeca spinările celor ce ar îndrăzni vreodată să conteste enfițele de manager ale dlui Văcăroiu.

RAZVAN DUMITRESCU ■

de discuții. „Dacă până la sfârșitul sesiunii parlamentare PDSR nu organizează consultări cu toate partidele din opoziție, s-ar putea ca chestiunea-negocierilor să fie definitiv închisă” — declara deputatul PD Bogdan Niculescu Duvăz. În atare situație, partidul de guvernământ ar consimți oficial, de bună voie și nesilit de nimeni, să-și lege destinele de nefastul harem PUNR, PRM, PSM, PDAR. Această ipoteză trebuie luată foarte serios în calcul de partidele din opoziție, chiar dacă discuții și contacte cu cei aflați azi la putere vor mai avea loc. Pentru că, deși negocierile s-au încheiat practic, PD (FSN) a ținut să precizeze că va răspunde ultimelor propuneri avansate de PDSR „pe canale operative”. Ceea ce presupune, desigur, întâlniri.

RAZVAN DUMITRESCU ■

■ Conform ultimelor declarații ale Anel Cojan și ale celorlalți hofiași implicați în afacerea Megacartitas, acuzațiile inițiale au fost rodul unei lucrături mărgave, iar Vadim nu are absolut nici-un amestec. Păcat!

■ Negocierile PDSR-PD s-au încheiat cu drag și bezele: s-a rezolvat, nu se poate. Ce-o fi așteptat Adrian Severin de la Ion Sălcău? Că doar nici copiii nu prea își impart lucrările, darămite PDSR ministerele? Iată că scrisoarea dlui Severin adresată dlui Mircea Coșea prin jurnă își păstrează actualitatea, sosind-

reținut la expeditor, cu complimențele destinatarului.

■ Adrian Păunescu dă târcoale prin zona Dorobanți colț cu Pangrati. Umbra vorbea prin țarg că e pe lista „posibililor” (adică trage tare să fie șef al TVR). Ei, hai că-i bună! E chiar groasă: prim-vicelul socialist al muncii câlare cu ghitară partidului pe televiziunea publică, imparțială și echidistantă! Punem pariu că la canalul Actualităților îl vom vedea pe Florin Mitu saltând pe scaun în ritm de rock: „Nu vrem bombe și rachete, / vrem bugete / prin decret!”

EUGEN CHIROVICI ■

GEORGE ARION VIATA SUB UN PRESEDINTE DE REGAT

SFÂRȘIT DE PARTIDĂ AMÂNAT

Decl. nici de data aceasta guvernul României n-a acordat regelui Mihai dreptul de a-și vizita țara. Faptul n-a surprins pe nimeni. Frica președintelui Iliescu de cel care a fost silit să abdice de către sovietici și slugile lor dintr-un partid vasaal a devenit demult notorie. E-adevărat, există revoluții care au smuls de pe tronurile lor suverani. Regele Mihai n-a fost însă îndepărtat de la exercitarea prerogativelor sale de către popor. Dimpotrivă, mulți care l-au susținut înainte și după lovitura de stat bolșevică din 30 decembrie 1947 au fost prizonieri, torturați fizic și moral, iar printre aceștia s-au aflat numeroși țărani, muncitori, intelectuali. Care, după decembrie 1989, n-au fost întrebați niciodată ce formă

de guvernământ preferă. De aceea, cazul regelui Mihai nu este închis și provoacă frisoane guvernamentale. Modul cum tratează ei această problemă e încă o dovadă a disprețului față de marea masă a oamenilor pe care doresc s-o manevreze ca pe o turmă ignorantă, ca și în anii dictaturii, și n-o consultă în chestiuni primordiale.

În aparență, cel aflat la cârmă statului e zămbitor și afabil la întâlnirile sale de lucru, se arată tușat de necazurile bietului ins împovărat de angarale, dar în realitate e îngrijorat să nu-și piardă poziția obținută cu o iscusită de scamator. Până acum, operațiunea i-a reușit de minune, aruncând prof în ochi unor creduli obșnuși, vreme de mai bine de patru decenii, ca alții să le hotărască destinul, ca alții și să le arate calea pe care s-o urmeze. O cale a pierzaniei, a botjocării omului și a valorilor lui fundamentale, printre care se numără și acela de a trăi civilizat, demn, într-o libertate netrăcută, așa cum se cuvine la sfârșitul mileniului doi pe această planetă. Din nou, cu acordul vinovat al occidentului, țara devine o marionetă jucată cu abilitate, prin intermediari autohtoni, de către răsărit. Dar pentru a ajunge de unde am plecat n-ar mai fi fost nevoie de vărsarea de sânge a inocenților, terfelii azi în revistele extremistice, conduse de indivizi la fel de fricoși ca și cel din fruntea statului. O spaimă atroce le macină ființa, li se citește în ochi oriunde apar, fiindcă prăpastia în care au împins țara poate oricând să-i atragă și pe ei în catastrofă, fapt care se va și întâmpla, fără-ndoială.

Degeaba se organizează cu mult fast congrese și conferințe, zadarnic se aderă la organisme internaționale al căror statut nu-i respectat, în von sunt toate vizitele prin străinătate - imaginea noastră rămâne aceeași, fiindcă opinia publică are nevoie să sesizeze o schimbare fundamentală pentru a ne cataloga în alt fel. Și dacă pe cei din afară guvernării noastre nu-i mai pot păcăli, nici cei din interior nu mai pot fi mințiți cu aceeași ușurință. Lumea s-a săturat de sloganul fericirii viitoare, mereu promisă altor generații, niciodată însă cunoscută, acum. E vremea ca să vină cineva care să promită îndestularea și mulțumirea celor de azi; altfel ne așteaptă dezastrul.

Frica de regele Mihai a cârmuirii actuale e un semn de nesiguranță, de neîncredere în propriile ei forțe și în capacitatea de a amăgi la nesfârșit. Casa regală a României îi rămâne cel mai redutabil adversar, încă neînfrânt. Partida cu ea nu s-a încheiat. Și tot mai mulți sunt cei care văd în rege singura noastră șansă de ieșire la liman. De aceea îl și înconjoară cu iubire. Să ne amintim de Paștele de acum doi ani, când o mulțime imensă a ținut să-l iasă în întâmpinare. Oricât s-ar zbate dl Iliescu, oricât ar mobiliza populația activității sale de partid, în calea sa nu va veni niciodată, de bunăvoie și nesilit de nimeni, un asemenea puhoi de oameni. Pentru cineva atât de însetat de mărire cum este domnia-sa, această neîmplinire îl provoacă, fără-ndoială, o suferință lărmă margini. Dl Iliescu încă se teme. El n-are încă putere deplină. Atunci când suveranul va veni în țară și va umbla nestîngherit oriunde va voi, se va întâlni cu originea sa doli, atunci va fi semnul victoriei sale totale. Până în ziua aceea - dacă va fi vreodată ziua aceea - cu toate serbările și sărbătoririle la care participă, în aparență dezinvolt, președintele nostru de regat cunoaște angoasele.

Puterea pune de-un cazacioc

PAC trage semnalul de alarmă

Partidul Alianței Civice la act, împreună cu întreaga opinie publică românească, de intensificarea relațiilor la nivel înalt dintre oficialii ai României și ai Rusiei. După vizita primului ministru Nicolae Văcăroiu în Federația Rusă și după vizita ministrului rus al apărării Pavel Graciov la București, se așteaptă venirea în țara noastră a președintelui Boris Elțin.

Imediat după vizita primului ministru român la Moscova, printr-unul din reprezentanții săi, PAC a solicitat de la tribuna Camerei Deputaților ca primul ministru Văcăroiu să pună la dispoziția Parlamentului documentele semnate și conținutul discuțiilor avute între cele două părți. Primul ministru nu a dat nici un răspuns.

Este în pregătire semnarea unui acord militar româno-rus, care, între altele, a format obiectul dialogului dintre vârfurile ale puterii de la București și ministrul rus al apărării. Nici Parlamentul și nici opinia publică românească nu cunosc substanța acestui tratat și cu atât mai puțin natura discuțiilor care s-au purtat cu această ocazie. Am putut însă afla cu oarecare din declarațiile făcute de dl Pavel Graciov la întoarcerea sa a obținut la București mai mult decât se aștepta, că guvernul român nu a ridicat nici o problemă litigioasă și că, în general, a constatat o reorientare a politicii externe românești. Dacă într-adevăr așa stau lucrurile, atunci trebuie să spunem răspicat că reprezentanții actuali ai puterii din România, președintele și guvernul, comit un grav act de trădare a intereselor naționale. În imensa ei majoritate, opinia publică românească precum și marea majoritate a partidelor politice s-au pronunțat și se pronunță explicit pentru integrarea României în structurile vest-europene, singurele care pot reprezenta pentru România surse ale siguranței naționale și ale prosperității.

Reorientarea politicii externe, după încercarea nefericită a președintelui Iliescu de semnare a unui acord înrobitor cu fostul președinte al URSS Mihail Gorbaciov, este o chestiune de o importanță atât de covârșitoare pentru poporul român, înrât ea nu poate să fie hotărâtă în spatele ușilor închise și fără acordul națiunii.

De aceea, Partidul Alianței Civice solicită discutarea în Parlament a tuturor documentelor care angajează politica externă și de apărare a României și supunerea principiilor unui eventual tratat româno-rus votului națiunii prin organizarea unui referendum. În felul acesta, poporul român va avea posibilitatea să hotărască dacă acceptă sau respinge o politică externă care ne azază în umbra Moscovei, cu toate consecințele care decurg de aici.

Declarația Partidului Alianței Civice este un avertisment adresat președintelui, guvernului și Partidului Democratiei Sociale din România, partid de guvernământ, pentru a duce o politică responsabilă și transparentă. Într-o chestiune de maximă însemnătate, dar și un avertisment adresat națiunii române asupra pericolelor care o pândesc.

Nicolae Manolescu
Președinte al PAC

După ce au obținut mai mult decât au sperat,

RUȘII VOR SĂ ÎNCALECE ARMATA ROMÂNĂ

• Graciov afirmă că românii „și-au băgat mințile-n cap“!

Este binecunoscută hotărârea cu care țara noastră a aderat la Parteneriatul pentru Pace. O serie de declarații ale oficialităților exprima cu această ocazie intențiile ferme ale României de a evolua cu claritate în direcția integrării în structurile de securitate Euro-Atlantice. Nu am fi revenit la acest subiect dacă în proiectul Bugetului de Stat pe 1994 o cifră nu ne-ar fi atras atenția.

Armata I se alocă în acest an 1.260 de miliarde de lei. De cerut s-au cerut însă 4.200 de miliarde, iar specialiștii susțin că suma necesară asigurării unui grad minim de operativitate ar fi fost măcar 1.060 de miliarde de lei. „În timp ce pentru Parteneriatul pentru Pace guvernul nu a dat nici măcar un leu, Polonia alocă 28 milioane dolari“ - atrăgea atenția deputatul Petre Litlu, fost ofiter de carieră, membru al Comisiei de Apărare din Camera Deputaților. Din păcate, nu numai sumele de bani insuficiente se constituie într-un alarmant semnal cum că „între timp, în optica guvernărilor ceva s-a schimbat“.

Cineva schimbă macazul

De curând, un cotidian publică declarațiile dlui Mircea Pascu, secretar de stat la M.Ap.N. Domnia sa spune la un moment dat: „Trebuie să ne adaptăm poziția la poziția Rusiei“. Cum s-a ajuns de la acele declarații în care Vest și NATO ocupau peste 50% din frazele la numele „prietenului“ de la Răsărit? Mai întâi, a fost schimbat din funcția de ministru al Apărării generalul Nicolae Spiroiu. Și asta s-a făcut cu tot zgometul de care este capabilă oribila mașină de măgălit hârtia, numită Vadim Tudor.

Apoi, am fost vizitați de Pavel Graciov, mai mare peste armele vecinului din Est. După încheierea vizajului în România, acesta n-a ezitat să spună ceva de genul cum că „între timp ne-am și băgat mințile-n cap“. Într-un interviu acordat postului de radio Europa Liberă, succesorul dlui Spiroiu recunoștea spăsat, că omologul rus se refera într-adevăr la noi când rostise aceste vorbe!

Generalul Vasile Ionel și un accident de cămilă

Din păcate, acestea nu sunt singurele semnale alarmante. Când generalul Spiroiu a fost înlocuit din funcție, Președinția a ținut să dea asigurări că acesta va reprezenta România la NATO. Săptămăna trecută, însă, dl Teodor Meleșcanu afirma că nu se mai duce dl general, pentru că este prea „bătrân“. Purișorul de cuvânt al MAE înțărca spusele șefului său, dar invoca un cu totul alt motiv: „Este prea înalt în grad“!

Greu de presupus că aceste schimbări de intenție s-au produs cu totul și cu totul întâmplător. O sursă apropiată M.Ap.N., care deocamdată nu dorește să fie citată, ne-a

schitat următorul scenariu: arizantul schimbării de macaz este generalul Vasile Ionel, consilier prezidențial. În noiembrie '92, acesta a fost la un pas de funcția de ministru al Apărării. Situație în care comandant al Armatei a I-a ar fi fost numit Nicolae Militaru. Cei doi au un numitor comun: presa a scris - și nu o dată - că dânsii ar avea ceva legături cu anumite servicii externe care în nici un caz nu se află în Vest. Apoi - afirmă respectiva sursă - chiar directorul SRI are o părere cel puțin ciudată despre Parteneriatul pentru Pace. Cel trei sunt deșul de puternici la această oră. Dacă există cumva niste puncte slabe, acestea se află în dosarele despre care se spune că le deține Gelu Voican. Persoană care, nic gurile rele, face acum un joc „de sumă nulă“. Adică face în schimbul liniștii tropicale pe care i-o asigură ambada României de la Tunis.

Tăcerea s-ar fi materializat însă în copii ale unor documente, copii plasate apoi în diverse puncte. Asta în caz că dl Voican i s-ar putea întâmpla. Doamne ferește, vre-un accident de cămilă.

Nu putem trece nici peste pesimismul unor oameni politici, cum ar fi deputatul Adrian Vilău (PD): „Dl Spiroiu nu va ajunge la NATO, doctrina noastră militară va fi adaptată celei rusești și vom avea, mâine poimâine, că rolul nostru în Parteneriatul pentru Pace este acela de a netezi integrarea deplină a forțelor rusești în NATO“.

RAZVAN DUMITRESCU

Pentru eliminarea falșilor controlori din București

R.A.T.B. solicită sprijinul revistei FLACĂRA

• Călătorii au dreptul să verifice autenticitatea controlorului

De la Biroul de presă al R.A.T.B. am primit următorul fax: „Dorim să vă solicităm sprijinul în vederea eliminării cazurilor de falși controlori, care, după cum a sesizat și presa, își fac apariția pe diferite trasee ale mijloacelor de transport în comun din capitală.

În context, am dori ca documentele de control bilete pe care le posedă controlorii R.A.T.B. și pe care vi le trimitem alăturat în copie, împreună cu descrierea insignei, să-și găsească locul în paginile publicației dv.”.

Controlorii de bilete ce aparțin de R.A.T.B., au asupra lor, în vederea efectuării controlului, următoarele documente:

1. Legitimăție de control din plastic și vizată pe a-

nul în curs, ce cuprinde numele, fotografia color, numărul matricol al controlorului (pe față), precum și împuternicirea, din partea R.A.T.B. de constatare și sancționare a contravențiilor, ștampila și

semnătura directorului general al regiei (pe verso).

2. Insigna metalică de formă ovală, pe fond albastru, înscrispționată cu galben, cu sigla regiei și același număr matricol de pe legitimăția de control.

La cererea redacției, Biroul de presă al R.A.T.B. a precizat: călătorii au dreptul să verifice autenticitatea legitimăției și insignei controlorului.

A consemnat
DAN GHEORGHE ■

La spitalul „Carol Davila” bacteriile sunt ținute sub observație

Pentru operații de dezinfecție, spitalele recurg la mila publică

Spitalele românești n-au suficienți bani pentru medicamente, hrana bolnavilor și dezinfectante, ca să nu mai vorbim și de alte necesități materiale. Bugetul pentru sănătate e mai mult decât nesatisfăcător, pentru că medicina nu e productivă, în concepția democrației originale.

Proteus e un germeni care provoacă infecția urinară. Are, în general, o sensibilitate foarte scăzută la medicamente și antiseptice uzuale. Este o infecție predominantă la cei cu boli renale. Tulburările de flux renal creează condiții pentru multiplicarea proteusului. Această bacterie se poate împregna în pereți, în condițiile unei igienizări precare a spitalului. În cazul bacteriei piocănte, bolnavul poate fi infectat, dacă spitalul este slab dezinfectat. De exemplu, pacientul poate să facă supra-infecție cu piocănt, în cazul unei operații de prostată.

Livia Moșină, director economic, Spitalul Panduri: Dacă n-am avut bani, n-am stat cu mâinile în sân. Ne-am făcut dezinfecția cu ce-am primit de la ajutoare. Noi avem colaborare cu „Ventilatorul”, „Autobuzul”, „Vulcan”, „Beru Rahova”, care ne mai dau niște bani, în

cont umanitar. Alteleori ne ajută cu diverse materiale, cu care ne-am descurcat.

Petru Elena, director ad-junct, Spitalul Carol Davila: Pentru a face dezinfecția pe tot spitalul, care nu este mare, în comparație cu altele, am cheltuit suma de 95.748 lei, conform ultimului contract cu Sanepidul, din data de 21 martie 1994. Până în decembrie anul trecut, plăteam cam 50.000 de lei. Perioada de repetare a dezinfecției este de 10-21 de zile. Dacă facem treaba asta de două ori pe lună, cheltuiim 200.000 de lei. Asta numai pentru insecte. Dacă trebuie să facem și deratizarea, pentru șobolani, suma este cu mult mai mare.

Orsa Gabriela, medic primar, Spitalul Carol Davila: Dezinfectările sunt fantastice de scumpe la ora asta. Există dezinfectante speciale pentru suprafețe, pentru podele și pentru mâini. Însumate, ar reprezenta o sumă de ordinul milioanelei, dacă dezinfecția se face corect, pe un spital întreg. Podelele trebuie dezinfectate zilnic, pereții — la o săptămână.

DAN GHEORGHE ■
Fotografie de
ELENA GHERA ■

Abuzuri în Vrancea

C.A.P.-ul se reface cu ajutorul poliției

• Cu titlurile de proprietate în mână, țărani din Podul Năruji nu pot reintra în posesia pământului lor

Comuna Năruja din județul Vrancea este o localitate de munte și, prin urmare, lipsită de teren arabil, însă de ce atât la improprietățile din 1921, cât și la aceea din 1945, țărânii din Năruja li s-a dat pământ la șes, în alte comune din județ. Cu titluri de proprietate în regulă și cu folosință normală și neîntreruptă de nimeni până la colectivizare. Printre cei improprietăți astfel se numără și un grup de 14 locuitori din satul Podul Năruji, care au primit pământ în raza comunei Garoafa, punctul Fortiori: terenul lor a fost însă comasat în 1960 de C.A.P. Jariștea, iar cei 14 dislocuți pe lașul comunei Jariștea, cu pământ de cea mai proastă calitate. Între numele celor 14 țărani, improprietăți, sau numai de improprietăți: Constantin Coroiu, Teodor Anghelache, Ion Hăntoia, Vasile Coroiu, Ion Căpă, Ștefan Agă, Teodor Coroiu, Mircea Dănilă, Vasile Forie, Ion I. Coroiu, Ion C. Coroiu, Maria Găină, Zoila Zolnicu, Ion Panțop.

Ce li s-a întâmplat acestor oameni necăjiți din 1990 încôace, relatează chiar ei într-un memoriu trimis pretutindeni, de la forurile comunale și județene până la Președinția, Guvern și Parlament.

„În 1991 — se arată în memoriu —, în urma desfiin-

țării C.A.P. Jariștea, Intru-șă, conform Legii 18, pe terenul respectiv nu erau nici plantații, nici construcții, ne-am dus la pământul nostru, care era semănat de C.A.P. cu grâu în toamna lui 1990. Fosta conducere a C.A.P., împreună cu primarul comunei Jariștea, Nico-

lae Lăleu, au căzut de acord să ni se dea 30 la sută din producția ce se va realiza, iar după eliberarea terenului să intrăm în posesie. Așa s-a și făcut. Toamna am arat terenul, iar în primăvara lui 1992 am semănat porumb, nefiind supărați de nimeni. În toamna lui 1992 am arat din nou, iar în primăvara lui 1993 am semănat tot porumb. Însă când porumbul era de 2-15 cm, primarul și poliția din comuna Jariștea, împreună cu un grup de cetățeni, au băgat discurile și au semănat peste recolta noastră. A fost adușă ancheta la fața locului, de care a răspuns dl. maior Stancu de la poliția județeană, dar nu s-a luat nici o măsură, cu toate că și prefectura fusese anunțată. Vara, lucrările de întreținere, prașia

I și II, au fost executate tot de noi, însă toamna cel din Jariștea s-au dus să recolteze porumbul doar ei, și lăsară mai mult de jumătate când am primit noi de veste. A fost anunțată poliția județeană, care însă i-a favorizat tot pe ei, împărțind pe din două și ce mai rămăsese. După strânsul porumbului, am ogorât terenul, nesupărându-se nimeni. În primăvara aceasta a lui 1994, pe 4 aprilie, am discuit și înșămăntat, însă după o săptămână a venit iarăși primarul din Jariștea, care, împreună cu poliția și cu un alt grup de oameni, au băgat încă o dată peste ce înșămăntasem noi discurile și semănătorile.”

Așadar, s-a trecut iarăși, și în primăvara acestui an, cu tăvălugul peste munca bieții-

lor oameni, bătaia de joc continuă. Trăim totuși într-o țară care se vrea, cel puțin pe la curțile și forurile europene, stat de drept. Iar cererea locuitorilor din Podul Năruji pe lângă că este cu totul îndreptățită, nu este nici greu de îndeplinit. Oamenii cer, potrivit formulării dintr-o adresă a primarului comunei Năruja către Comisia județeană Vrancea pentru aplicarea Leii 18, „revocarea țăranilor din Podul Năruji pe vechile amplasamente în punctul Fortiori pentru suprafața de 18 ha teren arabil iar comuna Jariștea să i se restituie cele 18 ha din fostul țălar unde au fost dislocați locuitorii din Năruja”. Atât Ce pâr-re are Comisia amintită? Dar prefectura din Focșani?

ION D. GOIA ■

LA ȘCOALĂ, ELEVII NU ÎNVAȚĂ, EI FAC CRIZE DE HIPOCALCEMIE

• Unii părinți trăiesc din alocația școlară

Nu va mai trece mult timp și se va auzi în România de oameni morți de foame. La școala 166 din București se înregistrează săptămânal la copii crize de hipocalcemie.

Ghioca Emilian, directorul Școlii 166, cartierul Giulești: Foarte des, aproape săptămânal, există copii care fac criză de hipocalcemie, datorită lipsei de calciu; dar și vitaminele lipsesc din organismul copilului. Noi avem aici, în cadrul școlii, un bufet unde se desfac produse de panificație, în special. Un copil a furat ceva de la bufet și a fost prins. Pur și simplu ne-a îndulșit faptul că a fost cinstiț și a mărturisit că a făcut-o pentru că n-a avut ce mânca acasă.

Totă problema acestor familii creează o anumită situație în viața oricărui copil. Școala noastră, este una de cartier, cu un procent mare de muncitori, oameni cu posibilități materiale mărunte, foarte mulți dintre ei șomeri. Sunt destul dintre ei care au depășit perioada de șomaj și trăiesc efectiv numai din ajutoarele pe care le primesc, iar mulți dintre ei au recunoscut că trăiesc din alocațiile pentru copii! Alocația reprezintă acum, lunar, suma de 4.150 lei. În general, toate acestea se reflectă și asupra evoluției copilului, din punct de vedere intelectual și în situația lui școlară.

Climatul de acasă grevează asupra stării psihice a elevului. Un copil care n-are acasă ce pune pe masă, care tot timpul aude discuții „ce facem, ce mâncăm, cum ne descurcăm” e mai puțin predispus la învățătură, e nervos, e mai puțin receptiv la cursuri.

„Uneori fac foamea în școală”

Ciurea Alina, 12 ani, cls. a V-a: Tata la vreo 50.000 pe lună, salariu. Nici mama nu prea are bani. Câteodată vine de la serviciu fără bani. Bani de buzunar îmi dau cam 500 de lei pe săptămână. În școală stau cam cinci-șase ore pe zi. Uneori fac foamea. N-am la cine să mă împrumut de bani, că nici colegii mei n-au. Răbd până ajung acasă.

Ciobanu Cătălin, 12 ani, cls. a V-a: Maj am cinci frați. Doar tata lucrează, mecanic de locomotivă. Mama e casnică. Îmi dau bani, cam 300 de lei pe zi, dar nu mereu. Nici pachet cu mâncare n-am întotdeauna. Înainte de-a pleca la școală, mănânc bine, să nu-mi fie foame după aceea. Dacă mi se face foame, răbd.

Somândreiu Andrei, 11 ani, cls. a V-a: Eu cred că trăiesc destul de bine, în comparație cu alți copii. Tata e inginer și mama contabilă. Le-am mai dat de mâncare din pachetul meu colegilor care n-au bani. Măturile de la bufet sunt destul de scumpe, în comparație cu alte magazine.

Panait Ionuț, 14 ani, cls. a V-a: Părinții mei sunt patroni la piață, au chioșc. Bani de buzunar îmi dau în fiecare zi, cam 15.000 de lei. Îmi cumpăr prăjituri, ciocolată, chestii, dar nu le mănânc de față cu colegii mei, mă duc afară, că nu-mi place. Când îmi cere un coleg bani, îi dau; nu împrumut, îi dau de tot. Fumez de patru ani, cam un pachet pe zi. Mama m-a învățat să fumez. Tatăl meu a murit, am tată vitreg.

DAN GHEORGHE ■

La ultima dintre lunarele întâlniri ale Asociației Totul pentru Sănătate, am avut prilejul de a-l întâlni pe dl Vitali Ciobanu, de profesie medic, bioterapeut de renume, ce practică în orașul Arad.

— Cine sunteți dv. dl. Vitali Ciobanu?

— Sunt un om ca toți oamenii...

— De unde veniți?

— Din Republica Moldova. M-am căsătorit, însă, și am rămas în Arad, orașul soției mele. De profesie sunt medic. Am absolvit Academia Militară Medicală din Moscova, Institutul Gorki și m-am specializat în oftalmologie și chirurgie. Pentru cea de a doua profesie, să-l zicem așa, am studiat la Academia de Științe Medicale — parapsihologie și științe somatice. Acolo, am avut-o drept profesora pe celebra Djuna Davitayvili cu care am învățat psihocorecție și bioterapie. Înainte de a veni în România, am lucrat mult în Bulgaria și în Elveția.

— Cum este receptată „meceria” de bioterapeut în România?

— România se poate caracteriza astfel: țara înno-

ranței. Aici, informația circulează foarte greu, de multe ori este eronată, iar mentalitățile se schimbă și mai greu. Iată, de exemplu, în Bulgaria există, săptămânal, patru emisiuni pe postul național de televiziune despre așa-numitele fenomene paranormale. În România, când am dorit deschiderea unui cabinet, lumea s-a speriat... Au început să circule zvonuri necurate, au început acțiuni de intimidare asupra familiei mele. Singura soluție este realizarea tandemului medic-bioterapeut. Tandemul funcționează perfect în Anglia, de exemplu. În Germania, doar medicii au dreptul să practice bioterapia.

— De ce există atât suferință în țara noastră?

— De vină sunt, în primul rând, oamenii. Ei nu doresc să știe mai mult și cunoască. Nu-și pot înfrânge scepticismul și frica cea foarte dă-

De ce există atât de multă suferință în România?

Dr. Vitali Ciobanu,

bioterapeut,

oferă un răspuns:

„Românii trebuie să renunțe la frică, la invidie, la autocompătimire”

unătoare. Eu, la Arad, mă confrunt cu oameni care ni-merece la cabinet din dispoziție dar ei nu știu absolut nimic despre aceste fenomene. De ei, am grijă. Îi instruesc cum se cuvine... Cu ei practice psihobiocorecția.

— Ce trebuie să facem pentru a găsi calea?

— Cere și ti se va da. Nu în sensul cersirii sănătății ci, tocmai în sensul găsirii căii despre care vorbești. Renunță la frică, la invidie, autocompătimire. Practicăți, singuri, terapia gândului bun. Cititi! Vă recomand: Paul Bragg — *Miracolul vindecării prin post*; dr. Jeanine Fontaine — *Medio pentru trel corpuri*; Searlat Demetrescu — *Din tainele vietii si ale Universului*; dr. Aurel Popescu-Bălcești — *Enigma vietii si a mortii si Spirit si suflet*; dr. Pavel Chirilă și preot Mihai Vatica — *Meditația la medicina biblică*; Printier Milford — *În zarea nemuririi și multe altele*. Cititi și meditați, vă rog. Încercați să înțelegeți că omul este mai mult decât o colecție de organe, mai mult decât o conștiință. Ce putem face noi? Depinde numai de dv, ca Dumnezeu să vă ajute. Nu cersiti sănătatea, ci luptați pentru ea!

BRINDUȘA NICOLAE ■

Tot despre poliția din Suceava

Un tânăr s-a sinucis la sediul IJP în timpul cercetărilor

În noaptea de 11/12 aprilie a.c., o patrulă de poliție l-a surprins pe Leon Fărtăș, reședivist în vârstă de 38 de ani, în timp ce încerca să spargă o mașină pe raza municipiului Suceava.

La numai 10 ore de la depunerea sa în camera de triere a Inspectoratului Județean de Poliție, în jurul orei 14.30, Leon Fărtăș s-a spânzurat de cureaua de la pantaloni, așa cum a stabilit medicul legist Romeo Usurelu. La necropsia cadavrului, în afara leziunilor de la gât s-au mai găsit „echimoză și escoriații la buza superioară și la mâna stângă”, decesul fiind violent, datorat unui stop respirator consecutiv, unei asfixii mecanice prin spânzurare. Medicul legist presupune că leziunile de

pe suprafața externă a corpului „s-au putut produce posibil prin lovire în cadrul convulsilor preagonice, de grila-jul de fier și suportul lașului”.

Polițiștii implicați în acest caz vor trebui să explice reprezentanților Parchetului Militar care au fost motivele acestei sinucideri suspecte. De ce nu au asigurat paza presupusului infractor? A beneficiat el de asistență obligatorie a unui avocat? În plus, nu este clar dacă nefericitul eveniment s-a produs în arestul poliției sau în camera de triere, deoarece în certificatul medico-legal apar consemnate, în mod curios, ambele variante.

CONSTANTIN SEVERIN ■

La Podu-Iloaiei,

A ÎNCEPUT RĂZBOIUL ÎNTRE BISERICA ORTODOXĂ ȘI CEA CATOLICĂ

În noaptea de 19-20 aprilie a.c., autori încă neidentificați au dat foc unei barăci din incinta șantierului pentru construcția bisericii romano-catolice din comuna Podu-Iloaiei, județul Iași. Peste două zile, Consiliul parohiei ortodoxe din localitate, Primăria și Consiliul local au redactat un protest, prin care solicită anularea autorizației de construcție pentru „ridicarea bisericii romano-catolice în plin centrul târgului, de dimensiunile unei catedrale, care afectează relațiile între credincioșii celor două biserici surori”.

La ora actuală, cele 30 de familii de credincioși cato-

lici din Podu-Iloaiei organizează slujbele religioase în locuința neîncăpătoare a cetățeanului Petru Fron.

Pe data de 4 aprilie a.c. după Sfânta slujbă a Florilor, conducerea Parohiei Ortodoxe a organizat un marș de protest până în dreptul șantierului bisericii romano-catolice, ale cărei dimensiuni (lungime 21 m, lățime 8,4 m, înălțime 20 m) nu sunt nici pe departe comparabile cu cele ale unei catedrale, așa cum se afirmă în protestul amintit. Numeroși cetățeni susțin faptul că acest nedorit conflict religios izbucnit în Săptămâna Patimilor Domnului este creat în mod arti-

ficial la inițiativa preotului ortodox Vasile Sârbu, care consideră, totuși, îndreptățit protestul său „împotriva acțiunii parohiei romano-catolice de infiltrare și prozelitism în teritoriu”. Pe de altă parte, credincioșii catolici au catalogat aceste acțiuni de intimidare drept un atentat la libertatea cultelor. Oricum, poziția centrală a bisericii, dimensiunile și aspectul arhitectonic, nu pot fi utilizate ca argumente pentru oprirea construcției, ci dimpotrivă, acestea sunt elemente care pot transforma edificiul într-un reper al localității.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Arcașii lui Ștefan cel Mare

Ultimul grup mai important al rezistenței armate împotriva comunismului a fost, în Bucovina, cel denumit Arcașii lui Ștefan cel Mare, constituit în noiembrie 1949 de către Gavril Vatamaniuc din Sucevița. Deși puțin numeros, fiind alcătuit din încă trei membri: frații Gheorghe și Ioan Chirș și Vasile Motrescu, activitatea sa a fost destul de cunoscută și complexă, de la răspândirea de manifeste și până la confruntarea directă cu trupele de securitate.

„Libertatea are chipul lui Dumnezeu”

Gavril Vatamaniuc și Ion Gavrilă sunt eroii principali ai filmului documentar *Libertatea are chipul lui Dumnezeu*, titlu pe care îl dăruiește un poem al unui luptător anti-comunist ucis în război. La aproape 70 de ani, el l-a purtat cu violență pe cunoscutul regizor Nicolae Mărgineanu pe o bancă în nișă spărie de cal ale Bucovinei și pe creștele ascuțite ale munților Făgăraș, dând dovadă de o vigoare ieșită din comun.

Destinele lor s-au întretănit abia cu ocazia acestui film, deși amândoi purtau în suflet, de multă vreme, povestea celui care a salvat viața lui Ion Gavrilă și a luptat o perioadă de timp alături de Gavril Vatamaniuc, care a luat calea exilului pe 25 noiembrie 1949. La început singur, deși pe versantul dinspre Putna acționa grupul de partizani condus de Constantin Cenușă și Cosma Pătrușcanu. După un an de singurătate în munți, află că securitatea l-a arestat pe moșorul din comună, Gheorghe Chirș, dar acesta a evadat de la postul de miliție. Fugarul se întâlnește în pădure cu fratele său, Ion Chirș, de asemenea urmărit de securitate. Gavrilă află de fuga celor doi de la fratele său, Ion, cu care avea stabilit locurile preferite de întâlnire, unde li erau aduse alimentele și informațiile, în fel de vite. După două săptămâni de căutare, li găsește într-o poiană, la marginea unui pășun, înarmati cu câte o pușcă. Acum formau, deja, un grup.

Acțiuni de „subminare” orânduirii socialiste”

Se deplasau de obicei noaptea, după alimente și informații, mai ales pe vreme ploioasă, pentru că atunci urmăriții stăteau la adăpost și nu auzeau decât răpăitul ploii. Când dormeau, unul dintre ei trebuia să facă de pază. Toamna își săpau bordeie, subterane și lănu, intrau în ele, după ce se aprovizionau cu de toate.

Teptat, încep să organizeze

unele acțiuni de „subminare a orânduirii socialiste”. În anul 1953, după ce și-au procurat hărțile și tuș, prietenul mecanic Gheorghe Chirș a confecționat un tipar rudimentar, realizând câteva sute de manifeste. Li îmbăbâtau pe oameni, asigurându-i că timpul va lucra împotriva comunismului și îi îndemna să nu se înscrie în gospodăriile colective. Primele manifeste au fost distribuite în noaptea de 5/6 august 1953, cu câteva ore înainte de hramul mănăstirii Sucevița, când au sosit acolo două-trei mii de bucovineni. A doua zi, sute de agenți de securitate și militari căutau să strângă manifestele de la oameni, fără prea mare succes. Peste un an, tot la hramul mănăstirii, a spărut următorul alis, pus de oficialități: „Sunt interzise adunările de hramul mănăstirii, deoarece comuna este contaminată de tifos exantematic”. Dar țărani cu știut despre ce fel de „tifos” era vorba și au venit și mai mulți ca alinașii.

Vasile Motrescu nu a respectat pactul cu Diavolul

La începutul lunii iunie 1951, Vasile Motrescu, care făcea parte din alt grup, s-a predat securității, deoarece întreaga sa familie a fost amenințată cu deportarea în Bărăgan. A fost partizan din 1944, vegnic flămând, cu o sălbăticie. Dar nu sălbătic, mint cei care susțin că partizanii s-au sălbăticit și omorau prin împușcare în orice situație. Toti aveau Biblie, eram pătrunși de dragostea de Dumnezeu și de om. Însă nu puteam iubi și comunismul”, își amintește Gavril Vatamaniuc. Pentru a-și proteja numeroasa familie de eventuale represalii, Vasile Motrescu acceptă pactul cu diavolul.

Îi se propune, prin urmare, să lucreze cu o echipă de trei agenți (inspectorul Bolan, un căpitan și un plutonier), ce avea misiunea de a lichida grupul lui Ion Gavrilă din munții Făgărașului. Deghizați în partizani, securității încercă de peste un an să intre în rândul partizanilor autentici. După negocieri îndelungate și diverse acțiuni menite de a le câștiga încrederea, falși partizani reușesc să intre în contact cu el. „Dar în mintea lui Vasile Motrescu se petrece o revoluție zguduitoare. Cum să accepte el ca acești

trei criminali să curme viața a 10-12 bravi români? Și-n mintea lui la naștere planul. Nu va lua parte la asta”, povestește Gavril Vatamaniuc.

În momentul întâlnirii, bucovineanul îi divulga pe securiști și îi imobilizează împreună cu luptătorii din Făgăraș. „Am fost salvați de Vasile Motrescu. Ne-a spus povestea lui. El s-a stinsă că-i țaran, dar după cum vorbea o limbă literară acesă, după ținuta și comportamentul lui, n-ai fi crezut! Mi-am dat seama de superioritatea acestui om. După trei zile, însă, am găsit boțuri și pușca lui lângă o stâncă. Plecase.” își amintește emoțional Ion Gavrilă.

Un om stigmatizat pe nedrept

În mod surprinzător, după ce salvează viața partizanilor din Făgăraș, Vasile Motrescu se reîntoarce la securitate, plin de sânge, după ce se automutilase, izbindu-se de stânci. Acum încerca, din nou, să-și salveze familia. „Ne-am întâlnit cu bandiții, ne-au prins, ne-au legat la ochi și, după ce ne-au bătut patru zile pe ceilalți trei l-au împușcat. Am trimis unul înapoi, să vă spună ce-am pățit. Dar mai trimiteți și alții, vor avea aceeași soartă”, a declarat el anchetatorilor săi.

Apoi, cu toate că a încercat să refuze, este trimis în Bucovina cu misiunea de a lichida grupul lui Gavril Vatamaniuc. Acesta îi primește în rândul oamenilor săi, în ciuda împotrivirii acestora, care susțineau că e omul securității. Situația sa devenise dramatică. Sătenii nu voiau să-l mai ajute, deoarece se răspândise peste tot zvonul că este securist. Povestea sa, privind adevărul celor întâmplate în munții Făgărașului, nu este crezută decât de Gavril Vatamaniuc, care primește cu bucurie confirmarea de la Ion Gavrilă abia în 1992, cu ocazia realizării filmului „Libertatea are chipul lui Dumnezeu”. Simțeam și eu alături de el că s-a salvat la momente rare, când parcă fire nevăzute țineau un univers emoțional unic.

„Arcașii lui Ștefan cel Mare” își continuă odiseea

La 18 ianuarie 1955, în pădurea de la Bătea Cerbului, Vasile Motrescu și Gavril Vatamaniuc au avut cea mai violentă confruntare cu trupele de securitate, soldată cu trei victime din rândul acestora. Nu peste mult timp, liderul grupului „Arcașii lui Ștefan cel Mare” citea în ziare că înainte de a muri, unul dintre securiști a reușit să arunce o grenadă în „banditul” G.V., omorându-l pe loc. Până la urmă, Vasile Motrescu, rămas solitar, deoarece nu mai suporta suspiciu-

Gavril Vatamaniuc la vârsta de 24 de ani

nile celorlalți, fiind prins și executat în 1958, deoarece la 30 iulie 1956 fusese condamnat la moarte în contumacie. „Singurătatea îl omora. Vasile avea toate calitățile pentru lupta de partizani, dar nu suporta singurătatea. Mie îmi place. Acolo, singur în munți, simt viața curată și aud izvorul, soapta pădurii și mă rog lui Dumnezeu”, afirmă Gavril Vatamaniuc, un mare povestitor.

După unele eșecuri înregistrate de trupele de securitate în prinderea lor, se lansează misiuni speciale. În loc de companii, seseau batalioane, care au încercat comuna Sucevița. Nimeni n-a bănuț însă că, în acel moment, partizanii se ascundeau tocmai în podul grajdului de la mănăstire, unde au stat trei săptămâni. „Dar frigul ne omora. Am dat toată otava la o parte și era curent. Iar prin golurile dintre scânduri, vedeam cum veneau securiștii și porneau spre munți. Erăm la 50 de metri de ei. O bucată de cârnă, una de slănină și una de pine. Toate înghețate. Asta mâncam”.

Se retrag, apoi, în pădure și supraviețuiesc ca prin miracol, până în primăvară.

„Parcă am mers până în creier unul la altul”

Frății Chirș au intrat în legătură cu sora lor, Filica, ei mai mare, Natalița, umbla cu căruța la pădure și la lân. Cu orice risc, ascundeau pentru unchi ei, în locuri prestabilite, câte un sac de mălai și cartofi.

Natalița avea 16 ani și era frumoasă, înaltă, blondă, cu ochi albaștri. Într-o zi, tânărul de 25 de ani Gavril Vatamaniuc se întâlnește pentru prima dată cu ea. „Și întâlnindu-ne, am văzut ochii acestor fete. Nu voi uita niciodată cum au pătruns privirile mele în ochii ei și privirile ei în ochii mei... Încât parcă am mers până în creier

unul la altul. Imediat, ochii ei s-au umplut de lacrimi. De atunci am devenit prieteni”.

Au stabilit împreună locurile în care-și lăsau mesaje, sub câte o lespede. Cinci ani a durat această „salbatică” poveste de dragoste. „În nimeni nu aveam încredere ca-n Natalița. Am dorit să fac ceva ca să fie convinsă că suntem legați pe veci. La preot nu puteam merge, la biserică nici atât. Și atunci am hotărât: am ascultat un toporas, l-am dezinfestat și mi-am tăiat un deget. I-am dat: Iată Natalița, logodna noastră. Suntem căsătorii în fața lui Dumnezeu, sub cerul liber... Descoperiți de securitate, Natalița l se promise libertatea în schimbul „banditului”. Refuză, fiind apoi arestată și condamnată la 3 ani închisoare.

Represiunea

În luna august 1955, după o nouă luptă cu forțele de securitate, frații Chirș sunt uciși în pădurea de la Ursoasa Mare. Gavril Vatamaniuc și Vasile Motrescu își continuă odiseea zdrobiți de durere. Sotia lui Vasile Motrescu este arestată, cei doi copii ai lor rămânând pe drumuri. La poarta casei sta de veghe o sentineală. Crezând că, dacă frații Chirș au murit, mama lor nu mai e supravegheată, Vasile Motrescu intră în casa ei, fiind capturat. Acesta divulga locurile unde se ascundeau Gavril, care este prins și el în becul unei gazde.

Peste 10 zile, ultimii doi „arcași ai lui Ștefan cel Mare” au fost judecați în aula liceului „Ștefan cel Mare” din Suceava, în luna 1956. Gavril a fost condamnat la muncă silnică pe viață, iar membrii familiei sale au suferit, de asemenea, condamnări. A urmat calvarul închisorilor comuniste: Suceava, Văcărești, Jilava, Aiud ș.a.

Cu un deget lipsă, pășind sprinten peste spinările de cal ale obcinilor bucovinene, Gavril Vatamaniuc susține că singurul lucru pe care nu l-a iubit a fost comunismul.

CONSTANTIN SEVERIN

Cum deosebim bancnotele false de cele autentice

● **Flacăra vă oferă prin intermediul experiențelor de la poliție un ghid pentru recunoașterea valutei contrafăcute**

Billetele de bancă false pot fi de două feluri: bilete autentice care au suferit modificări sau alterări, pe care le numim bilete falsificate, sau falsificări (exemplu: dintr-o bancnotă de 1 sau 5 dolari se obține una de 100 sau 50 de dolari) și bilete fabricate în întregime de falsificatori, pe care le numim bilete contrafăcute sau contrafaceri și care pot fi tipărite pe hârtie originală, sau hârtie obișnuită.

Elementele principale după care putem deosebi o bancnotă falsă de una autentică sunt: hârtia, desenele colorate, aspectul exterior.

Hârtia

Când studiem acest element avem în vedere: grosimea (care diferă de cea a bancnotelor autentice); foșnetul și elasticitatea hârtiei (care la biletele autentice au caracteristici speciale); structura de suprafață mai lucioasă ori mai poroasă decât la cele autentice; culoarea hârtiei; filigranul transparent reprezentând portretul unei personalități; firul metalic de siguranță (marca germană, franceză, elvețiană, lira sterlină, dolarul american — numai la biletele fabricate după anul 1991).

Desenele colorate

În cazul bancnotelor false, desenele colorate sunt nesigurate, îngroșate, au nuanță diferită. Ansamblul feței bancnotei poate fi defectuos datorită inexistenței unei supra-puneri exacte a desenelor parțiale, eroare ce apare în procesul de fabricație ilegală. Este important să studiem și modul cum sunt imprimate desenele colorate. Astfel, la toate bancnotele autentice desenul se simte la pipăit datorită asperității (ca urmare a imprimării în relief), pe când la cele false suprafața desenului este uniformă cu supor-

tul (hârtia). În cazul bancnotelor suspecte a fi false și care au portret, acesta trebuie studiat cu atenție sub mai multe aspecte ca: expresivitate, claritate, expresia ochilor și detalii vestimentare. Referitor la prefix, serie, trebuie avut în vedere culoarea cernelii cu care acestea au fost imprimate precum și existența unor spații mai mari între cifrele care compun seria sau caractere și dimensiuni diferite ale acestora.

Aspectul exterior

În cadrul acestui element ne referim la: zone încărcate cu cernă, deci neidentificarea desenului colorat în bună condiție; ciupituri care constau în unele puncte albe în diferite locuri și de diverse mărimi care apar în procesul de imprimare improvizat de infractori; vechimea evidentă a hârtiei la unele bancnote, dovedite că acestea n-a realizat artificial.

Având în vedere că dolarul american este falsificat mai frecvent și deplăsat în cantități cele mai mari, atât la noi cât și în alte țări, vom insista mai mult pe descrierea și caracteristicile acestei bancnote.

În S.U.A. se emit dolari de către 12 bănci federale de rezervă, care au următoarele simboluri, ce sunt înscrise pe bancnote: 1 A, 2 B, 3 C, 4 D, 5 E, 6 F, 7 G, 8 H, 9 I, 10 J, 11 K, 12 L. Aceste perchei de cifre și litere apar numai în formele prezentate, orice altă

Culoarea feței bancnotei

Fața bancnotelor americane autentice este imprimată cu ajutorul unei cerneli speciale care-i dă o culoare neagră. Falsificatorii reușesc foarte greu să redea această culoare, fața bancnotelor falsificate având mai adesea o culoare gri închis.

Culoarea versoului bancnotei

Culoarea verde închis sau verde galben de pe versoul biletelor contrafăcute corespunde a rareori cu a bancnotelor autentice.

combinație însemnând fals. Biletele care circulă în prezent, sunt de 3 tipuri: bilete federale de rezervă, care au sigiliul Trezoreriei și numerotația în verde; biletele Statelor Unite care au sigiliul Trezoreriei și numerotația în roșu; biletele — certificate argint — care au sigiliul Trezoreriei și numerotația în albastru. În cazul în care numerotația nu este în verde, roșu sau albastru, înseamnă că avem în față o bancnotă falsă.

Toate biletele S.U.A. au aceeași mărime, aceeași hârtie și același colorit, negru pe o față și verde pe cealaltă. Se deosebesc între ele prin valoarea scrisă (în cifre și litere), portretul din mijlocul bancnotei, precum și prin desenele ornamentale de pe verso.

Portretele de pe fața biletelor sunt caracteristice pentru fiecare în parte (ținând cont de aceasta se poate cunoaște valoarea lor): 1 \$ — Washington; 2 \$ — Jefferson; 5 \$ — Lincoln; 10 \$ — Hamilton; 20 \$ — Jackson; 50 \$ — Grant; 100 \$ — Franklin; 500 \$ — McKinley; 1000 \$ — Cleveland; 5000 \$ — Madison; 10000 \$ — Chase; 100000 \$ — Wilson. Bancnotele de 500 \$ și mai mari, nu se mai tipăresc din 1946, dar ex stând siocuri, continuă să fie plătite de către băncile federale de rezervă.

Examinarea unui bilet pe care-l presupunem falsificat, trebuie să ne asigure că:

● hârtia și desenele care se găsesc în locurile în care valoarea biletelor este indicată, sunt intacte;

● cifrele și literele concordă cu aspectul general în ceea ce privește culoarea, mă-

rima, desenele, claritatea, trasaturile etc.

● portretul sau efigia corespund categoriei și valorii biletelor examinate.

Când ne-am referit la hârtie, am arătat deosebirea dintre o bancnotă autentică și una contrafăcută, dar numai examinarea hârtiei și a filamenților nu este de ajuns. Celelalte elemente importante sunt:

Marginea

Trăsăturile fine ale ornamentului făcut din linii înțrediate sunt adesea întrerupte; albul și negrul nu contrastează puternic și se constată treceri mai puțin clare, adesea pătate.

Sigiliul trezoreriei

Până în prezent falsificatorii nu au reușit să realizeze desenul și culoarea sigiliului.

decât rareori și parțial — în general, se constată deosebiri față de original. Punctele sub forma a nărilor de fierăstrău ale conturului sunt inegale și întrerupte.

Textul

Aspectul general este neregulat, imprimarea este grosolană și spațiile inegale.

Numerele de serie

Aceste numere sunt situate în dreapta sus și jos în stânga bancnotei, sunt compuse dintr-o serie de 8 cifre precedate

și urmate de litere. Exemplu: B35959783E.

Culoarea imprimării acestor numere variază în funcție de categoria bancnotei respective.

N.R. Mulțumim dl. col. Petre Albu, din cadrul Brigăzii pentru combaterea crimei organizate a Inspectoratului General al Poliției, pentru sprijinul acordat în realizarea acestui material.

A consemnat
GHEORGHE BARBU

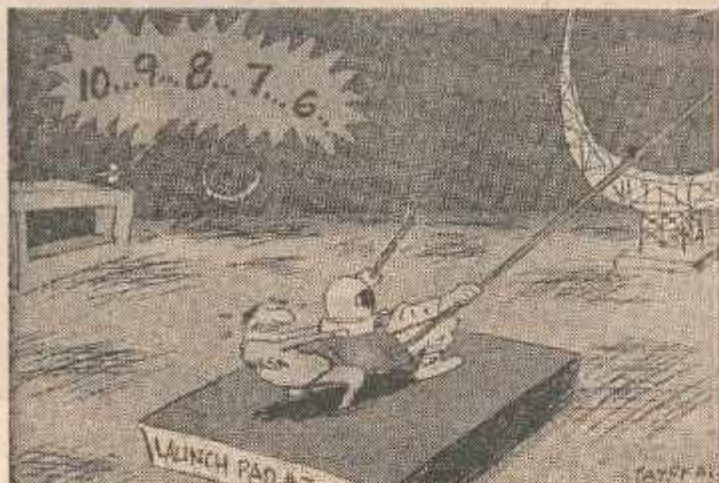

Portretul sau efigia

La falsuri portretul prezintă adesea greșeli: el este mat, murdar sau distrămat, trăsăturile fine și clare ale gravurii veritabile sunt imprecise, expresia ochilor este lipsită de viață.

Se preconizează lansarea de sateliți cu un turn de mari dimensiuni

Ideea lui Jules Verne prinde viață

De curând, în California, pe colinele Altamont, a fost lansat cu ajutorul unui tun cu țeava de 45 m lungime un proiectil echipat cu un reactor. Pentru specialiștii în tunuri cu gaze ușoare și superstatoreactoare, aceste încercări efectuate în perimetrul cel mai izolat al Laboratorului Național Lawrence Livermore — reprezintă o adevărată lovitură. Ele demonstrează că un tun mare poate să trimită în spațiu obiecte voluminoase, în un cost mult mai mic decât o rachetă sau o navetă spațială.

Această idee a fost schișată pentru prima dată de Jules Verne, în 1865, în romanele sale „De la Pământ la Lună” și „Ocolul Pământului în optzeci de zile”.

Superstatoreactorul este varianta supersonică a unui statoreactor, în care combustibilul este amestecat cu aer comprimat la viteze ridicate, amestecul fiind totodată ars la viteze subsonice.

Teoretic, superstatoreactoarele sunt mult mai eficiente decât motoarele-rachetă, pentru că nu necesită oxigen lichid, care reprezintă 2/3 din

greutatea unei rachete.

Un tun cu gaz ușor ar permite lansarea de sateliți sau a modulelor stațiilor spațiale la o mare altitudine.

Un superstatoreactor ar mări viteza și ar conduce obiectul în straturile superioare ale atmosferei. Odată ieșit din atmosferă, un mic motor-rachetă s-ar pune în mișcare pentru a-l plasa pe o orbită stabilă.

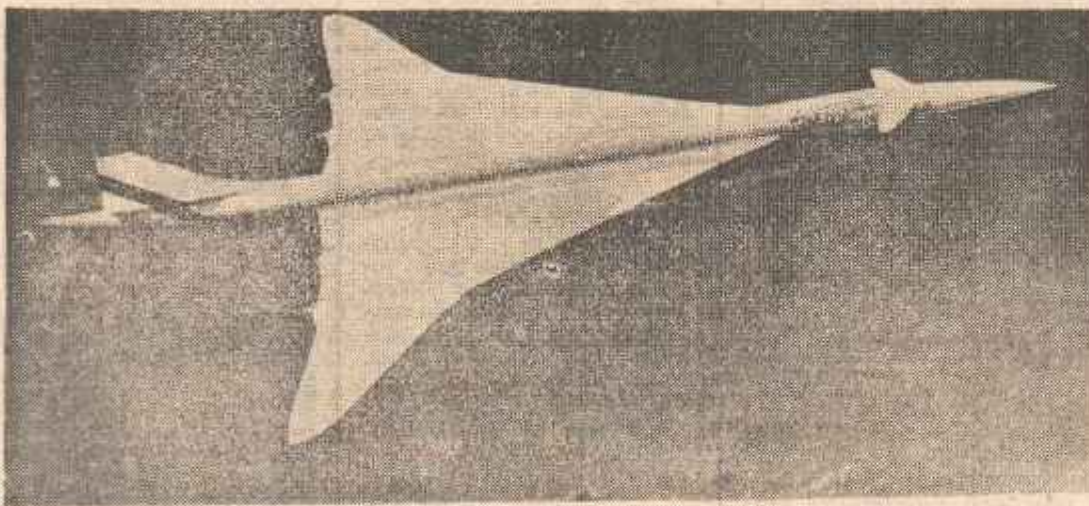
„Doresc să reduc costul accesului în spațiu” afirmă John Hunter, directorul Proiectului de cercetare la cele mai mari înălțimi, din Livermore, proiect care constă în punerea la punct a unui tun cu gaz ușor. „Pentru moment, este la fel de scump ca și aurul”. Conform spuselor dlui Hunter, lansările cu tunul ar permite reducerea costului de trimitere a încărcăturii de la 20.000 dolari (cazul lansării cu naveta) la 500 dolari.

Tunul de la Laboratorul Național Livermore poate fi considerat cel mai mare din clasa lui; totuși nu destul de mare pentru a lansa încărcături importante. Dl. Hunter caută o sursă de finanțare pentru un tun „din a doua generație”, pe care l-a botezat „LANSATORUL JULES VERNE”.

MANUELA VASILIU ■

În anul 2005 va zbura SUPER-CONCORD

• Avionul va fi de 89 de metri și va avea 250 de locuri • Protocolul semnat între francezi, englezi și americani — un început de bun augur, ținând cont de permanenta concurență americană

În cadrul ESRP (European Supersonic Research Program) a fost conceput viitorul avion supersonic comercial, succesorul Concord-ului, care va putea zbura la începutul secolului XXI. Începând cu forma, el nu va avea nimic comun cu vechiul supersonic franco-britanic. Totul va fi diferit: motoare, celule, materiale — totul conceput pe calculator. El nu va avea vârful basculant, deoarece, datorită unui sistem sintetic, bazat pe camere electronice, pilotii vor putea vedea mai bine pista de aterizare și de decolare. Viteza de zbor va fi de 2.100 km/h, aproximativ de două ori viteza sunetului, cu o capacitate de 250 de locuri, cu trei clase. Pasagerii de la clasa economică vor

avea, asadar, acces la un transport supersonic.

Studiile actuale au demonstrat că transportul aerian mondial este în continuă creștere, îndeosebi pe distanțe mari. Se preconizează că în anul 2005 aproximativ 50.000.000 de pasageri vor putea călători în fiecare an, traversând oceanele Atlantic și Pacific pe ruta Europa — Asia și Asia — America de Nord.

Motorul va fi mai puțin poluant și mai puțin zgomotos decât un Airbus A-300. Firmele Rolls-Royce și Snecma, care colaborează la execuția acestui avion, prevăd că nu va consuma mai mult de 4,5 l de kerosen la 100 de kilometri.

Un Super-Concord de acest

fel ar putea fi construit în mai multe unități, prețul unui astfel de aparat fiind de 12 miliarde — 15 miliarde de dolari. Viitorul avion de transport supersonic nu va fi european, ci mondial. Deocamdată, constructorii de avioane americani — Boeing, McDonnell Douglas și General Electric s-au lansat în colaborare cu NASA și cu Federal Aviation Authority într-un program de cercetare de 1,5 miliarde de dolari.

Faza de industrializare ar putea începe în anul 2001 pentru comercializarea acestui avion, prevăzută pentru anul 2005 și 2010. Concord-urile care funcționează acum nu vor mai putea circula.

MARIA ANTONESCU ■

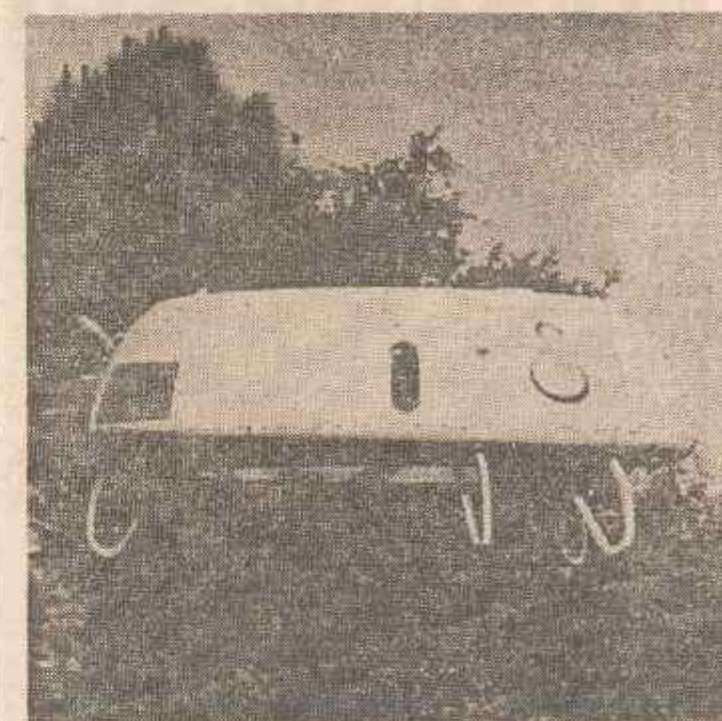
Fantezii electromecanice

Proiectată de un cerc de visători, mașina are șanse de a intra în fabricația de serie

O nouă versiune de miniatură a stârnit interesul specialiștilor și publicului. Electromobilul Hotzenblitz, a fost proiectat și realizat de un colectiv restrâns de „visători” din zona Pădurii Negre, Germania, condus de maestrul electromecanic Thomas Albiez (36 ani). El oferă 4 locuri și spațiu pentru 2 lăzi de băutură. Are 2,70 m. Este acțio-

nat de un electromotor de 12 kW (16,3 C.P.). Demarează rapid, la 5,8 secunde, atinge 60 km/oră, iar în plină sarcină realizează 120 km/oră. Cu o încărcătură de 130 kg, urcă pante de 18%. Are autonomie de 200 km. Mașina a fost testată, fiind aptă pentru producția în serie. Rămâne de rezolvat problema finanțării producției. (I.A.V.)

Farfurii zburătoare, dar fabricate de pământeni

Sikorsky Aircraft, constructor de elicoptere, a realizat un aparat de zbor telecomandat, de formă înelară, imitând farfuriile zburătoare. Robotul denumit „Cypher” se menține în aer prin două rotoare cu câte 4 palete, amplasate în interiorul său. Este acționat de un motor în doi timpi de 52 C.P., care funcționează pe principiul moto-

rului Wankel. Cypher are dimensiunile de 2 metri, greutatea de 140 kg, consum redus și o autonomie de zbor de 12 ore. Pe lângă scopuri militare, robotul poate fi folosit și în domeniul civil: la zboruri de recunoaștere în cazul unor mari incendii cu echipajii de gaze toxice, cât și la intervenții în cazuri de catastrofă naturală. (I.A.V.)

Cum putem intra în legătură cu morții?

Profesor doctor inginer
PAUL ȘTEFĂNESCU,

autor a peste 20 de cărți și
300 de articole științifice
publicate în țară și SUA,
Anglia, Germania,
Federația Rusă, practic
ocultismul din anul 1947. El
oferă cititorilor noștri un
ghid practic pentru o
călătorie prin tunelul
timpului.

Magnetofonul, radioul, televizorul ne pot aduce vocea sau imaginea persoanelor dispărute. S-au efectuat mii de asemenea experiențe.

Colaboratorul nostru oferă un ghid practic, dar și atenționările de rigoare

Existența progreselor în domeniul electronicii nu putea să rămână fără nici un impact asupra preocupărilor paranormale. Totul a pornit din memorabila zi de 17 septembrie 1952, când părintele Pellegrino Ernetti, licențiat în fizica particulelor elementare și fizica cuantică își efectua cercetările în laboratorul de fizică experimentală al Universității catolice din Milano, privitor la prelucrarea unui cântec gregorian. Magnetofonul cu care efectua înregistrările funcționa defectuos și preotul necăjit spunea de nenumărate ori: „Oh, tată, ajută-mă!”.

După câteva zile, ascultând banda înregistrată, în locul cântecului gregorian, a auzit vocea tatălui său, decedat, care spunea: „Bineînțeles că te ajut, sunt mereu cu tine!”. Stupefiat, preotul a dat banda înapoi și a pornit din nou magnetofonul, când l-a auzit pe tatăl său spunându-i: „Prostule, de ce nu vrei să crezi că sunt iar eu?”. Părintele Ernetti a comunicat în împlinirea Sfântului Părinte, care i-a spus: „Ai înțeles, acesta este un fapt strict științific, care nu are nimic de-a face cu spiritismul. Magnetofonul este un aparat obiectiv care nu poate fi sugestionat. El captează și înregistrează vibrațiile sonore de acolo de unde vin. Această experiență ar putea marca începutul unui nou studiu științific pentru a confirma credința în lumea de dincolo”. Săchitate! Să nu numai că nu a arătat nici o reticență față de comunicarea cu lumea cealaltă, ci a considerat-o ca un posibil ajutor...

Dialogul cu morții este perfect posibil

Îată acum ce recomandă
părintele Brune celor dornici
de a intra în contact cu cel
de dincolo, precum și modalitățile
de a le capta mesajele:

Se poate utiliza un mic
casetofon prevăzut cu un microfon
exterior. După pornire
și efectuarea ritualului caracteristic
sedintelor de spiritism,
se pune întrebarea: „Este
cineva de dincolo care dorește
să intre în legătură cu noi?”
sau este invocată o anumită
persoană. După aceasta se
lasă banda să se deruleze timp
de 2-3 minute. Dacă spiritul
invocat sau altcineva de dincolo
dorește să se manifeste,
perioada de timp este
suficientă pentru obținerea unui
răspuns. Ca atare se oprește
magnetofonul, se derulează
înapoi banda și se ascultă.
În majoritatea cazurilor se obține
un răspuns conștient de
regulă dintr-un mesaj scurt
de câteva cuvinte.

Acuț indicatorului de pe
scara radioului se recomandă
a fi potrivit pe frecvența
de 1480 kHz, ce a fost stabilită
prin tătonări de către
Friedrich Jürgenson. Între
frecvența de 1484 kHz a postului
de radio Moscova și cea
de 1475 kHz a postului de radio
Viena. La apariția unui
zbârnăit ritmic, pe un ton
înalt, ca un cântec, știm că

am prins semnalul caracteristic
undelor Jürgenson. Momentul
de timp cel mai propice
ascultării este după
bulletinul de știri de la ora 21.00.
După ce a fost lăsată pe
recepție un interval de timp
suficient de lung, banda este
ascultată și reascultată cu
mare atenție.

O altă modalitate este
următoarea: se fixează
cursorul aparatului de radio pe o
lungime de undă situată
între două posturi emițătoare,
când se obține un zgomot de
fond. În acest moment se pun
întrebări, bineînțeles după ce
a fost făcută evocarea spiritului
cu care dorim să dialogăm.
În difuzor se aude vocea
celui dispărut.

Utilizarea televizorului

Se cunosc cazuri, este drept
foarte rare, când pe ecranul
televizorului au apărut
imagini ale persoanelor defuncte.
Cum se procedează: pentru
aceasta se brânsează televizorul
pe un canal fără program.
Ecranul este alb sau
are „purici”, după care apar
unele imagini. La început
foarte slabe, apoi din ce în ce
mai bune. Adeseori imaginile
aparțin unor persoane cunoscute,
ușor de identificat.

Un dialog neobișnuit

Hildegard Schäfer, din
Germania, a organizat un cerc de
dialog cu lumea de dincolo,
folosind aparatul de radio și
magnetofonul. În privința
casei ei din localitatea Aschaffenburg
s-au adunat duzini de
benzi imprimate cu discul
puritate între cele două lumi.
Interlocutoarea principală de
dincolo este fiica ei, Heli,
decedată cu 15 ani în urmă,
când avea doar 23 de ani.
Hildegard Schäfer a scris o
carte intitulată „Punte între
lumea de aici și lumea de
dincolo”, cu instrucțiuni și
exemplificări pentru cei dornici
să stabilească asemenea
contacte.

Captearea imaginilor se
efectuează cu ajutorul unui
televizor, nelegat la antenă
dar pus la rețeaua electrică. Se
recomandă un aparat alb-negru.
Se caută un canal liber
și se cuplează la video. Și
din nou intră în acțiune
câșmul, răbdarea și timpul. Banda
video este explorată apoi
minuțios, poză cu poză, până
la descoperirea acelei
imagini așteptate: care apare
mai întâi în ceață, prinzând
apoi contur și limpezime.

Au apărut în acest mod
peisaje, animale, portrete, rude
și personaje cunoscute din
diverse epoci, care au transmis
informații prețioase celor în
viață. Astfel a fost Curd Jürgens
și Romy Schneider. Aceasta
din urmă a fost văzută
cu un copil pe care îl mări-

găta. Klaus Schreiber din
Aachen l-a înregistrat vocea:
„Noi suntem amândoi aici,
David și eu mine; suntem în
sfârșit împreună”.

Heli a fost văzută intrând
într-o apă — râul veșniciei —
ținându-se de mână cu un băiețel.

„Noi nu suntem morți —
noi trăim într-o altă lume”
a fost mesajul primit de soții
Maggie și Jules Harsch —
Fischbach din Luxemburg care
au inaugurat seria legăturilor
vizuale pe data de 4 octombrie
1985.

Ultimele recomandări importante

Atragem atenția celor interesați
de a se folosi de asemenea
procedee pentru a intra
în contact cu lumea cealaltă,
că nu este vorba de o
glumă, de un joc de societate
și nici de un mijloc insolit
de distracție.

Aventura se poate termina
cu accidente psihice,
șocuri teribile greu de suportat
de către persoanele cu o
constituție mai slabă. De multe
ori, dorind să ia legătura
cu o persoană dragă dispărută,
se pot înregistra
valuri, chemări disperate în
ajutor, zgomote infernale sau
proferarea unor cuvinte
obscene și vulgare. Explicația
este greu de redat acum (recomandăm
lucrarea noastră
„Spiritismul” aflată în curs de

apariție în editura „All”),
putem spune doar că uneori se
întâlnesc spirite malefice, mai
puțin evoluate, care doresc să
se amuze, declanșând drame,
în urma sfaturilor pe care le
acordă.

Concluzii

Experiențele efectuate până
acum de mii de oameni de pe
tot globul atestă că o dovadă
incontestabilă că fenomenul
există. Tinem să subliniem că
este exclusă orice încercare de
falsificare, dat fiind implicațiile
mărețelor tehnice folosite:
magnetofonul, aparatul
de radio, televizorul și video-
casetofonul.

Discuțiile care se poartă în
prezent se referă la natura
înregistrărilor. Unele ipoteze
vizuiesc că aceste manifestări
provin datorită câmpurilor
participanților, fiind un efect
psihotronic de tipul telechi-
neziei, teleplastiei și polter-
geist. Sau, conform altor
păreri ar fi produsul bioener-
giei remanente după moarte
— a spiritului — sau poate o
materializare a acestei bio-
energie în prezența și cu a-
portul energetic al anumitor
persoane cu proprietăți me-
diunice, aflate de față și
participante la sedințe.

În orice caz, experiențele se
afirmă încă la început și consti-
tute o revoluție în mișcarea
spiritistă.

PAUL ȘTEFĂNESCU ■

Yannis Ioannides, Departamentul de Export,

Papastratos, Cig. Co

„Secretul prestigiului este raportul dintre calitate și preț!”

— V-am propune să începem cu un „company profile”.

— Papastratos este cea mai mare firmă din Grecia, deține 64 la sută din piață, fiind cel mai mare producător. Exportăm în toate țările Europei, Africa, America Latină, mai puțin SUA. Prestigiul nostru se bazează pe calitate. În România colaborăm cu Regia tutunului, am instalat o linie de fabricație la Tg. Jiu, unde se produc țigările „Coloana”, pentru care am început deja campania publicitară. Acum negociem cu partea română instalarea unei a doua linii pentru producerea mărcii noastre „President”. Țigările Papastratos sunt cunoscute de mult în România. Acum 30 de ani, de exemplu, se comercializau Papastratos în pachete de carton; pentru noi asta reprezintă un avantaj — al numelui.

— Care este secretul prestigiului

dvs?

— În primul rând calitatea, apoi raportul calitate-preț și faptul că s-a menținut această calitate zeci de ani la rând.

— Care este diferența între țigările produse în România și cele importate?

— Utilajele care sunt acum în România sunt foarte vechi, în special cele din prima etapă a fluxului tehnologic, în care tutunul este tăiat, amestecat. Exceptând acest aspect tehnic nu există nici un motiv pentru care țigările fabricate în România ar fi inferioare celor fabricate în străinătate; cu atât mai mult cu cât tehnicienii români sunt la nivelul celor din Grecia.

— În România sunt multe persoane care preferă tutunul românesc, fabricat după rețetele locale. Cum explicați acest lucru?

— În Grecia, de exemplu, acum 5 ani, țigările tari, din tutun oriental, dețineau 60 la sută din vânzare, în timp ce acum acest procentaj a scăzut la 40 la sută. Acest lucru se va întâmpla probabil și în România. Tocmai în ideea asta dorim colaborarea cu țara dvs.

— După Tg. Jiu, aveți și alte proiecte?

— Deocândată nu, pentru că acesta este un proiect enorm, care implică mai multe etape. Pentru moment, am depășit-o doar pe prima, care a fost cea mai ușoară.

— Ați vizitat România?

— De vreo 30 de ori. Am petrecut aproape un an în România.

— Ați spus că tehnicienii români sunt foarte bine pregătiți; asta ne flatează. Aș vrea să ne spuneți dacă ei vor lucra în colaborare directă cu personalul de specialitate al dvs.

— Da. O echipă întreagă din Româ-

nia a fost aici, la Pireu, pentru mai multe săptămâni, iar la Tg. Jiu este în permanență un tehnician de la noi. Este un transfer de know-how constant.

— Care sunt țigările pe care le produce Papastratos?

— Cele din familia Assos — 3 tipuri, binecunoscute în România, Assos International, President, Colt.

— Cum puteți rezista într-o lume care are tendința de a renunța la fumat?

— Am avut un salariat care a lucrat la noi încă din 1931, care a murit acum doi ani, la peste 90 de ani, și care a fumat enorm, de dimineața până seara. El se ocupa de prepararea amestecului de tutun pentru Papastratos. Nu tot ceea ce consumăm, încă de la naștere, este sănătos. Chiar și ceea ce beți dvs acum face rău la ficat. Este o alegere personală.

— Credeți că pe viitor se va fuma mai mult?

— Prefer să trăiesc într-o țară mai liberă, cum ar fi Grecia sau România, unde nu i se impune nimic cetățeanului, decât în America, unde, dacă vrei să vizitezi o pădure, găsești la intrare un afiș cu 40 de interdicții. În acest context, cred că se va fuma mai mult.

— Care este principalul dvs concurent aici, în Grecia?

— Principalul concurent îl reprezintă țigările de import. Acum 5 ani ele reprezentau 6 la sută pe piață, în timp ce acum procentajul s-a ridicat la 25—26 la sută. Cum același lucru se va întâmpla probabil și în România, iar monopolul tutunului ar trebui să se pregătească pentru a putea face față acestei concurențe.

GEORGE ARION
MIHAI SANDOIU

Așa cum am promis, acest serial se încheie astăzi, 4 mai. De ce?

Fiindcă World Trade Center a fost realizat la termen. Secretul?

Spiritul reușitei — experiența Bouygues (27)

• Ziua de mâine și noua întreprindere

Crearea condițiilor de existență a unui management participativ veritabil este cu siguranță o etapă importantă în procesul de dezvoltare a societății postindustriale. Cum putem proceda pentru a avea succes? Aceasta este miza zilei de mâine: construcția unui nou tip de întreprindere care să includă inovarea și progresul la orice nivel, inclusiv la nivelul fiecărui angajat, dar și experienței noi, cum sunt cele întreprinse azi în Statele Unite sub numele de „întreprisoare”.

Cum arată și numele, „întreprisoare” are aceleași caracteristici ca și întreprinderea, dar ea se constituie în interiorul celei de-a doua prin metode diferite. Să luăm un exemplu: să plecăm de la un cerc de calitate, unde o idee interesantă este propusă, dar depășește puterile grupului. Două metode sunt posibile: ideea este foarte departe de activitatea principală a întreprinderii și din motive de rentabilitate imediată nu i se va da curs; în acest caz un efort colectiv de creativitate se pierde. Din contră, în a doua variantă, direcția decide continuarea investigării și pune în funcțiune o unitate specifică pentru a studia în detaliu ideea împreună cu mijloacele necesare. Această unitate, această celulă reprezintă „întreprisoare”, membrii ei stabilesc un plan care urmează toate etapele logice folosite în întreprindere pentru un produs nou. Dacă proiectul final este realist se primește din partea întreprinderii un „intracapital”. Astfel, membrii echipei devin gestionari veritabili. Această formă de management privește pe cei creatori și cu tenacitate suficientă pentru a concretiza ideile. Întreprinderea apare și ca un investitor în domenii legate sau nu de scopul pentru care a fost înființată. „Întreprisoare” se creează numai pentru cerințe punctuale și în toate cazurile după ce ideea a fost pusă în practică unitatea dispare, iar membrii ei reiau funcțiile de bază.

Astăzi, Bouygues poate să organizeze și să conducă o asemenea trans-

formare. Există mijloacele financiare și umane pentru a concursa cu succes și în domeniul noii întreprinderi. Corciturile de calitate aduc cu ele acest spirit și servesc pentru a educa mentalitățile, pentru a trece de la stadiul revendicării permanente la forța propunerii, a ideii educatoare de progres. Grupul Bouygues a pus deja bazele întreprinderii noi. Provoacă pentru această companie ar putea fi renașterea dorinței de a întreprinde într-o proporție semnificativă în rândurile angajaților și de a urmări cu atenție apariția în interior a întreprinderilor de mâine. Fiecare dintre aceste întreprinderi va fi atunci ramura unui arbore gigant și solid, cu rădăcini puternice și ale

cărui fructe vor avea cea mai bună savoare.

Epilog

Fie ca aceia care câștigă să nu uite că omul este născut pentru a reuși și că reușita este mai întâi o forță interioară pe care fiecare trebuie să o aducă la viață.

Fie ca aceia care știu să o facă să ajute un număr cât mai mare de oameni să ajungă în aceeași situație. Această reușită comună va fi cel mai bun atu pentru a domina sfidările viitorului.

Aici se încheie prezentarea cărții „L'esprit de réussite — l'expérience Bouygues de Jean-Louis Chauchard, carte apărută în 1987. Am dorit să o-

magiem o mare companie franceză care a investit foarte mult și în România și a cărei investiție se inaugurează chiar astăzi, 4 mai 1994.

În numărul următor: primul episod din serialul dedicat unei cărți de mare succes a lui Dale Carnegie, „Cum să învingem teama și să începem să trăim”.

Traducere și adaptare de
MIHAI SANDOIU

Eveniment bancar

Alexandru Dinulescu — președinte BANKCOOP — a fost ales în fruntea Asociației Băncilor din Europa Centrală și de Est

Așa cum menționa dl Radu Negrea în ultimul supliment bancar „Lumea Băncilor”, editat de revista „Flacăra”, profesionalismul breslei bancare din România are o recunoaștere internațională unanimă. Asociația Română a Băncilor din țara noastră fiind primită, încă din martie anul trecut, ca membru corespondent la Federația Bancară a Comunităților Europene, alături de asociațiile similare din Ungaria și Polonia.

Un nou eveniment care face cinste breslei bancare de la noi a avut loc joi 21 aprilie a.c. cu ocazia Adunării Generale a Asociației Internaționale a Băncilor Comerciale, cu sediul la

Moscova, când în funcția de președinte al asociației a fost ales cu unanimitate de voturi dl. Alexandru Dinulescu, președintele Băncii de Credit Cooperatist — BANKCOOP S.A. Din asociație fac parte 34 de bănci comerciale din Europa Centrală și de Est, precum și din Rusia și țări ale CSI. Dl. Alexandru Dinulescu a fost susținut inclusiv de delegații Băncii Comerciale Române, ai Băncii Agricole și ai Băncii Române de Dezvoltare, membre, de asemenea, ale acestei asociații.

CALIN MARCUȘANU

TURNUL BABEL

Germania și
„cuplarea răsăriteană”

■ SĂRBII BOSNIACI au marcat pe toate mesele de joc și, desigur, pe teatrele de luptă Gorajde, care devenise, brusc, detonatorul întregii situații... s-a transformat în punctul terminus al unui tablou în care s-au încurcat, la grămadă, marile puteri, marile organizații internaționale, toată lumea. Ultimatumurile NATO au devenit fără obiect, iar întâlnirea la nivel înalt americano-ruso-europeană și-a câștigat un subiect.

■ Acordul civic propus de BORIS ELTIN și trans-

format într-un pact de che-wing-gum încărcat de compromisuri dezvoltă o situație imposibilă: reformatorii și dogmaticii de la Moscova au pierdut pe drum regula confruntării. Ambele tabere, oboseite de duel și complet incapabile de soluții, nu își mai găsesc vechile frontiere doctrinare. Reformatorii Gaidar au anunțat că nu mai semnează propriul document. În schimb ultranaționalistul Ilinovskii ar fi tentat să o facă. Într-un timp, fostul vicepreședinte Rutkov, devenit „lider”

al opoziției de stânga, a ieșit de sub tutela acordului civic și a anunțat conștientizarea unei mișcări de tip nou: fără pace, fără acorduri, fără dialog.

■ După demisia spectaculoasă a premierului nipon Hosokawa, partizan al luptei anticorupție, căzut victimă după opt luni de guvernare unei încriminări de corupție, premierul desemnat TSUTOMU HATA (fost ministru de externe) a intrat în centrul atenției guvernării. La numai câteva ore după ce Dieta îl validase ca premier, socialistul s-a retras, fără preaviz, din coaliția guvernamentală. Având în vedere că el reprezintă cel mai puternic grup al alianței, Hata se vede, brusc, pus în situația de a articea un cabinet minoritar. În aceste circumstanțe, cele 187 de voturi care l-au mai rămas potențialului prim-ministru față de cele 206 ale partidului de opoziție liberal-democrat, această matematică unei creșterii parlamentare cu efecte greu de anticipat.

RADU BUDEANU ■

Africa de Sud:

Premiera neagră

• Tot tranziție, dar altfel (și cu bani mulți)

De o vreme plouă cu „tranziții” peste planeta noastră politică. Unele au doar formă. Altele posedă și conținut. O nebunie a mișcărilor, a reasezărilor și restructurărilor mătură mecanisme până de curând rigide. Una dintre cele mai simptomatice și, fără îndoială, dramatice tranziții s-a consumat în Africa de Sud, țară care a combinat ani lungi performanță economică inimaginabilă cândva în continentul negru cu o retardare politică și socială dintre cele mai agresive. Enclavă a apartheidului, azoată transant la remora unui rasism ofensiv și desuet, Africa de Sud a fost multă vreme oară răstăpănată a sistemului occidental. Experimentul sud-african a pus în cauză coerența sistemului „vestic”, logica relației dintre capitalism și democrație, forța exemplului american, care a trecut printr-o boală asemănătoare, dar s-a debășat de ea prin forțe proprii și de multă vreme. Tranziția sud-africană s-a desfășurat lent, oarecum stăginită și a avut de plătit chitanțe morale de zile mari. Pentru ca minoritatea albă bogată și trufașă să pășească pulberul dulce al puterii, a fost nevoie de un lung război, adesea sângeros. Până de curând, atentatele, confruntările armate și tot cortegiul de preluări favorizate de o luptă pe viață și pe moarte au punctat spectaculos această tranziție care se înscrie, indubitabil, în seria experimentelor politice majore ale istoriei moderne. Africa de Sud, dincolo de toate inadvertențele și capcanele proprii sale tranziției, a reușit, totuși, să iasă din bezna apartheidului și să își găsească o parte onorabilă spre

perimetrul unde își are locul firesc: democrația occidentală.

Desigur, noua structură legislativă și spiritul care va domni în viitoarea guvernare se vor lăsa de vechile reflexe, de vechile mentalități cimentate de o lungă și sinistru tradiție. Dar pasul esențial a fost făcut. Aleggerile recente au așezat vechiul drapel național într-o bătălie politică explicită. Nou steg al statului multiracial a fost ridicat și acolo va rămâne. Apartheidul nu a fost eliminat prin conjunctura acțiunilor unor forțe străine sau oculte. Apartheidul s-a pulverizat cu armarea a unui metabolism politic intern. El dezvoltă acumulări îndelungate care au împins, pas cu pas, Africa de Sud spre găsirea normalității. Este semnificativ faptul că Partidul Național, care în 1948 a instituționalizat apartheidul, a declanșat tranziția și ancorarea țării în acest nou așezământ. Desigur, epocile deplășare politică nu ar fi fost posibilă fără strategia Congresului Național African, care de decenii stă cu arma la picior și desfășoară acțiuni antisistemice ce s-au instalat, frecvent, în topul marilor mișcări de mase cunoscute pe plan mondial. Faptul că la urșitul istoric desfășurat recent alegătorii au format cozi kilometrice, că din țările primei zile a alegerilor populația s-a masat masiv în fața urnelor a denotat constituția generală că de soarta confruntării electorale depinde, până la urmă, supraviețuirea acestui stat într-o lume care se desprinde de trecut cu o neașteptată fermitate.

RADU BUDEANU ■

Războiul ideologic a murit,
trăiască războiul religios!

Când, în urmă cu aproape o mie de ani, prin Marea Schismă, Biserica apostolică se împărțea în Biserica de Răsărit și Biserica de Apus, puțin își închipuiau că micile diferențe de dogmă vor genera în timp mentalități profund și grav opuse. Se poate de aceea spune că, după „cortina de fier”, de natură strict ideologică, și alături de „cortina de catifea”, de natură social-economică, cortina de ordin religios separă încă mai adânc Europa.

Totul pornește din confuzie și dintr-un schematism aplicat cu rea intenție. La urma urmei, catolicii și ortodocșii nu sunt totuși cu capitaliști și comunisti. Prin confuzia voit întreținută se consideră că lumea catolică și protestantă aparține spiritului liber, înțelept, civilizată, în timp ce lumea ortodoxă nu înseamnă decât pasivitate, lăzitate, obediență într-un curvânt, subcivilități. Eroare grosolană, dar dirijată cu un

anume scop. Ideologiile au murit, dar religiile au rămas. Înapoarea unor popoare din Răsărit nu s-ar explica doar prin menținerea vechilor structuri și revenirea neocomunistilor, ci, culmea, prin temele religioase, adică ortodoxie. Europa centrală este catolică, Europa răsăriteană, ortodoxă. În fond, trilaterală de la Viena, grad s-a răsunat pentru a se delimita net și arogant de fostele ei surori de suferință din lagărul răsări-

tean. Dacă ele cer înălțate spre a fi primite în NATO și în Uniunea Europeană, manifestă acest orgoliu prin aceea că sunt catolice și nu ortodoxe. Ura teribilă dintre croați și sârbi își are originea în aceeași înțelegere deturnată a religiei. (Zagrebul catolic este curat și european, pe când Belgradul ortodox este murdar și neoeuropean).

Și la noi, urmând același fir al logicii orăselor transilvănene, sunt mai civilizate decât cele regătene. Dar tare mi-e teamă că dată rămanii din Ardeal ar fi fost arăși spre catolicism, atunci ar fi uitat că sunt români și luptele fratricide nu ar fi întârziat să apară și la noi. Este o afirmație gravă pe care mi-o asum,

Bipolarismul redivivus?

Între cele două „lagăre” care au flutrat în Europa și în lume în ultima jumătate de secol, deosebirea erau imense, dar ceea ce aveau în comun era coeziunea fiecăruia dintre ele născută din teama de celălalt. De unde un oarecare grad de prezizibilitate a mersului politicii și a mersului istoriei, prezizibilitate datorată în ciuda tensiunilor, certurilor, confruntărilor și confruntărilor de tot felul — de o anumită siguranță și stabilitate. Cei din Occident, denunțând realitățile din lumea comunistă, lăsa să se înțeleagă că în cazul când lumea nu va mai fi împărțită în labere adverse, va fi o pace generală și o fericire prelungită. Așa credeau și sperau și cetățenii care trăiau în Europa comunistă. Și minunea s-a produs, lagărul socialist a suferit.

Dar, după ce perioada euforiei a trecut, s-a văzut clar că prăbușirea comunismului n-a dus la mult visată pace și înțelegere mondială. Cât despre fericire, nici atât. Aproape pretutindeni situația s-a înrăutățit. Fostele țări socialiste parcurg o dificilă „perioadă de tranziție”, colaborarea regională nu s-a pus pe picioare, în fosta Iugoslavie e război civil. Dispariția primejdiei în fața bolșevismului, țările occidentale dezvoltate se privesc și se tratează una pe alta cu neîncredere, cu suspiciune, în relațiile lor economice se manifestă o multitudine de contradicții și incongruențe, toate acestea în condițiile unei recesiuni lungite. În sfârșit, Statele Unite. Toți s-au așteptat ca după dispariția lagărului de est și destrămarea U.R.S.S., americanii să pună piciorul în prag și să ia gospodărie în primăria Europa și întregul mapamond, cu intenția de a rămâne stăpâni necontestată cel puțin o mie de ani; cu alte cuvinte, s-a crezut că americanii se vor repeta să pună mâna pe tot, să iasă tot, să-și anexeze tot. Rusii așa ar fi făcut, dacă s-ar fi trezit singura superputere. Înșu Washingtonul n-a marșat. În orice caz, ofensiva lui n-a fost mai mare și mai dură decât fusese până la dispariția bipolarismului. Și aceasta pentru că misiunea de a ține Terra pe linia de plutire i s-a părut mult prea grea și n-a vrut să-și asume singură răspunderea pentru soarta globului. Cum nici celelalte puteri ale lumii — Anglia, Germania, Franța, Japonia — nu s-au arătat dornice de a prelua, una dintre ele sau toate împreună, steagul, omenirea s-a trezit în fața întrebării: ce i de făcut? După doi ani de tatonări și prudență, de ambiguitate și suspens, americanii par a fi găsit soluția corectă: aranjează pe ei cel mai bine: revenirea la bipolarism.

Desigur, acest lucru nu se declară oficial, nu se teoretizează, dar se face, și din calcul, dar mai cu seamă din instinct: americanii vor să se debaraseze de eforturi și răspunderi într-o vastă zonă a lumii. În acest scop, Rusia a fost aproape incitată să se trezească din somn („Russia sprengnet oto sna” — Rusia se va trezi din somn — promeeva Puskin), să iasă din nou în capul șirului, să arate ce poate. Și Kremlinul n-a zis nu: pe cât de debusolată era patria lui Ilici cu trei ani în urmă, pe atât este acum de bătoasă și cu fumuri. Evident, ruii și-au dat seama că se ascundă în spatele soavelii Statelor Unite, o alitudine lor cumini, de incurajare și de sprijinire a redresării Rusiei: cel mai pur și mai clasic egoism — ca să le fie bine americanilor și aliaților lor tradiționali. America s-a arătat gata să sacrifice încă o dată țările est-europene, să plătească cu ale ușurarea de povară și liniștea ei. Dar de situație rusii au profitat. Și așa ne-am trezit noi, țările est-europene, din nou cu amenințarea rusească, din nou cu politicieni țepeni și aroganți veniți la noi să-și impună condițiile. Fiindcă ce altceva a fost, de pildă, vizita lui Gennadii la București? Inters la Moscova, corpulentul ministru de război al Rusiei s-a și lăudat că a obținut de la românii mult mai mult decât se aștepta. S-a întâmplat așa fiindcă puterea de la București a stat, în realitate, mereu smîrnat în futa muscalului (să ne amintim de faimosul „tratat de amicitie” care ne-a umplut de ridicol).

Singurul lucru pe care americanii nu l-au vrut și probabil nu l-au prevăzut a fost forța cu care rusii își fac reîntregirea. Kremlinul vine în față mult mai tare, mai repede, mai agresiv, mai brutal, mai cu aplomb, mai fără menajamente și fără scrupule decât ar fi dorit-o Washingtonul. S-a văzut acest lucru și în Bosnia, când rusii au venit pur și simplu cu trupe acolo, bagate înghesuite în FORPRONU, și a intrat cu încă o ordine în stilul ei caracteristic, adică fără să le pese prea mult de ceilalți. S-a văzut și când cu vizita lui Kozarev la Tunis, unde el a căutat să ia pe cont propriu chestiunea tratativei israeliano-palestiniene. S-a văzut și la O.N.U., unde reprezentanții Moscovei fac presiuni pentru ridicarea sancțiunilor împotriva Libiei și Irakului. Dar mai ales s-a văzut cu prilejul cererii de aderare la „Parteneriatul pentru pace”, când Rusia a pretins un statut special, care să țină seama de locul ei pe arena internațională, de puterea sa militară și de statutul său nuclear. Dacă la toate acestea se mai adaugă și pericolul ca Rusia, care dispune de un uriaș potențial nuclear, să încapă pe mâna unuia ca Ilinovskii, vom înțelege de ce americanii, care au declanșat procesul de revenire la bipolarism în politica mondială, seamănă cu vrăjitorul cărui forțele pe care le-a slobozit din retortă încep să-l scape de sub control.

ION D. GOIA ■

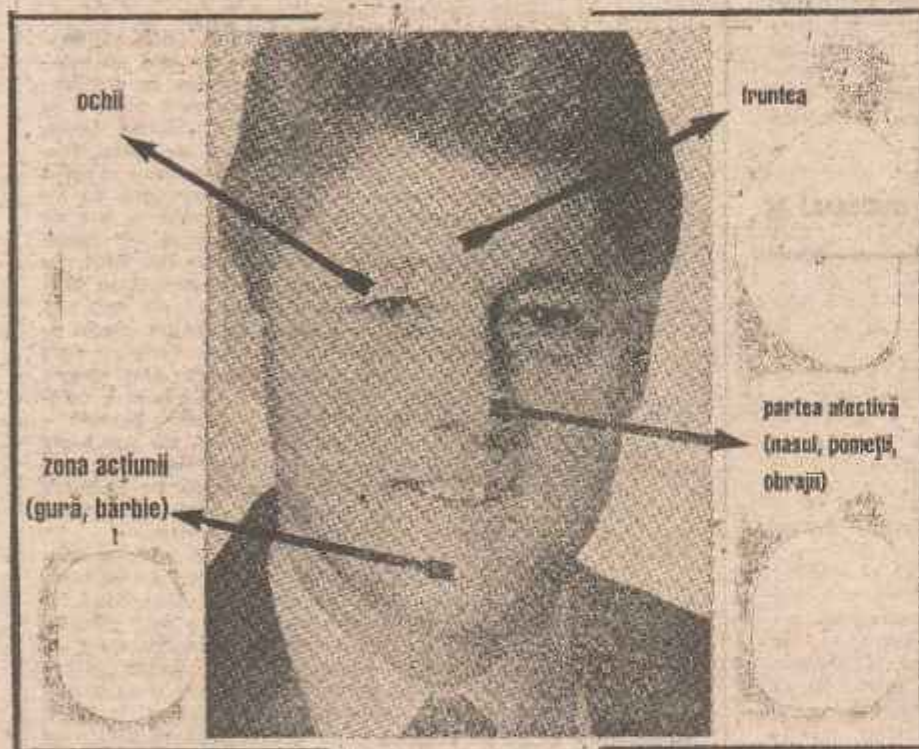
De remarcat faptul că Biserica unită nu i-a putut catoliciza pe credincioși din simplitudinea faptului că, în polidra subordonării față de Papă, ritualul în esență a rămas neschimbat și această conștientizare până la urmă. Este trist cum universalismul catolic a decăzut până la aroganță, la smerenia ortodoxă s-a dezvoltat în modestie. În era post-ideologică, religia ajunge să fie ideologizată cu consecințe aproape

criminale. Un răsăritean, bunăoară, care nu este manipulat de comunism, ci de ideologie ortodoxă, poate deveni un monstru de reacțiune, după cum, invers, apuseanul căzut sub mrejele ideologiei catolice — ca să nu mă mai refer la protestantism — poate afla un activism revoluționar. Dezideologizarea religiilor este în fond șansa viitorului. Altfel...

DAN STANCA ■

CE EXPRIMĂ CHIPUL LUI BILL CLINTON?

● La această întrebare răspund studiile morfopsihologilor

FATA lui Bill, sub o simplitate aparentă, relevă o personalitate complexă:

FRUNTEA este îngustă, puțin înaltă, comparativ cu restul feței. Este mai degrabă dreptunghiulară, ușor bombată, nu prea înaltă și cu profilul inclinat. Este cea a unui om ce poartă cu sine un ideal de viață, dar a unui om cu o gândire logică. Structura sa intelectuală îi ajută să traducă gândurile sale, imediat și concret, în acțiune. Poate să utilizeze cu brio mintă intuitivă.

OCHII denotă o mare sensibilitate și sunt estelți. Este deschisă creația, imaginația și nu-i este teamă să-și exprime sentimentele. Ochii săi ne îndreaptă în orbite, ba chiar împotrivă, depunând capacitatea de a intra în co-

muniune spirituală cu altă persoană.

PARTEA AFECTIVĂ ȘI RAȚIONALĂ (nasul, pomeții, obraji) este cărnosă, cu un nas destul de larg la bază și nările foarte apropiate. Este un bulimic al contactelor: fizice, concrete, senzoriale — înconjurat de oameni, Clinton devine camaleon. Detestă să-și facă dușmani și caută să împacă neîmpăcații.

ZONA ACȚIUNII este remarcabilă. Este partea cea mai largă și mai robustă a feței. Are făci și bărbie de boxeur. Gura sa este foarte mobilă și expresivă, tonică și nu prea mare. Muncitor neobosit, conduce cu energie și vitalitate excepțională, voința sa este mai puternică decât obstacolele.

ROXANA M. TOMA ■

FRANCEZII INVESTESC MASIV ÎN GERMANIA DE EST

Numărul investitorilor străini care au dobândit întreprinderi în noile landuri germane a sporit în 1993 cu 50 la sută, iar numărul întreprinderilor achiziționate de capital străin este de 814. Sunt perspective de noi investiții străine la nivelul a 20 miliarde mărci. Ele garantează menținerea a 145.000

locuri de muncă pentru salariații din fosta RDG. Cel mai puternic angajament de capital în fosta RDG este cel francez. Francezii vor să investească în 96 întreprinderi 5,4 miliarde mărci, asigurând astfel peste 25.000 locuri de muncă. (I.A.V.)

JIRINOVSKI ÎN TOATĂ „SPLENDA

● Beneficiar al unei vize restrânse — numai pentru orașul Strasbourg, liderul partidului liberal rus „a acuzat” această parte a Europei ca fiind sionistă.

● Mare apărător al moralei și moravurilor din țara sa, Jirinovski nu a ezitat să viziteze barurile sic din Helsinki după o repriză de dragoste numai între bărbaji. Fără îndoială, o bizară fascinație pentru Europa decadentă.

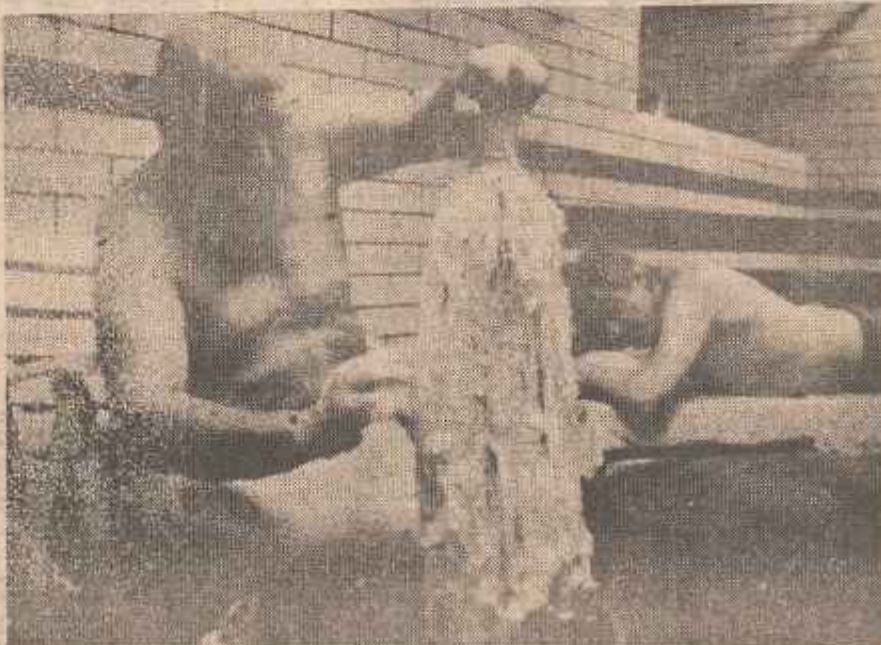
Așadar, „gospodine” Jirinovski a plecat în turneu în străinătate! În călătoriile cele mai deosebite din Helsinki, liderul partidului liberal rus s-a hotărât să-și continue cruciada împotriva pornografiei și a crimei.

Jirinovski s-a deplasat în Consiliul Europei, „această mică parte a Europei americanizată și sionistă”. Beneficiind de statutul de „invitat special”, pe care Rusia îl are în Consiliul Europei, Vladimir Jirinovski a salutat Parlul prin cuvintele „Capitala arabilor peste 20 de ani”. Membru al unei

delegații de 10 parlamentari ruși, acceptați în Strasbourg pentru sesiunea de primăvară, liderul partidului ultra-naționalist rus n-a putut obține decât o viză foarte restrictivă. Jirinovski nu se putea deplasa în afara orașului Strasbourg și nu putea rămâne mai mult decât dura sesiunea Ansamblului Parlamentar. „Sunt președintele partidului liberal rus și mi se acordă o viză de vizită. Nu pot nici măcar să mă duc la Paris, este inimaginabil, este complet nedemocratic”, a vociferat Jirinovski fără nici un fel de efect. Trebuie amintit că liderului partidului ul-

Băile publice din Londra, transformate în saune

Cu patru ani în urmă, băile publice din Londra au fost privatizate și transformate în saune. Măsurile specializate în aplicarea procedurii „bătea pe spate cu somnolente imbibate cu spumă” au fost cucerite. Procedul amintit nu provine din ritualurile sadomasochiste, ci este o vechi uzanță evreiască denumită „Schmishing”, care provoacă relaxare musculară. Dacă asemenea sedințe de „Schmishing” erau practicate între bărbaji, poate chiar și pentru a revărsa năduful unul pe celălalt, femeile bătrâne n-au fost admise în procedură. (I.A.V.)

Concediu pe Insulele Falkland (Malvine)

• Se vizitează și fostul câmp de bătălie

După 12 ani de la încheierea ostilităților, Insulele Falkland (Malvine) sunt vizitate din nou de turiști. Cele de cei ce-și pot permite travaganța. Cunoaștem două variante posibile. Cea a firmei Windrose la Berlin, costul 10875 mărci, iar a cea cu decolarea de pe baza aeriană Brize Norton din sudul Angliei, cu avioane ale Royal Air Force, urând cu destinația Port Stanley (o

singură cursă pe săptămână: luna), numărul locurilor pentru turiști: 30. Falkland oferă posibilitatea de a face cunoștință cu o varietate de 146 specii de păsări, elefanți de mare (macrorhinus leonius), pul de focă (phoca vitulina) în atmosferă nepoluată. Temperatura medie din timpul verii este de 9,5 grade. Nostalgicii pot vedea și vechiul câmp de bătălie. (I.A.V.).

Fosta zonă a ostilităților a devenit obiectiv turistic.

AREA SA

nationalist rus i s-a interzis accesul în Germania, Spania și în Italia.

Pe unde trece Jirinovski florile nu i pot rezista. Găsit de manifestanți fața Parlamentului european, lângă osulatură rus, Jirinovski a trebuit să refugieze în curtea acestuia. De după uși, el a început să arunce cu pământ în manifestanți.

Cauză condutoi și afirmațiilor care frizează demența, Jirinovski începu să aibă probleme în interiorul partidului pe care îl conduce. Viktor Kobelev, numărul doi pe lista partidului liberal democratic rus, a demisionat recent acuzând liderul partidului de ingerință în afacerile interne ale altor state și declarându-se irijorat de caracterul imprevizibil al reacțiilor lui Jirinovski contra poeziei musulmane.

Traducere și adaptare de MARIA ANTONESCU

Reporter in Extremul Orient

TAEJON (III)

Să mă grăbesc a spune ceea ce eu însumi am aflat destul de recent: prima expoziție cunoscută în istorie era organizată în secolul 5 înainte erei noastre de către persi. Expoziția de la Taejon ar fi prima încredințată unei țări în curs de dezvoltare.

Omul pus în fruntea organismului de supraveghere a întregului proces pregătitor și, apoi, de funcționare domnul Myung Oh, a fost ministrul comunicațiilor și mi-a făcut plăcerea să mă primească la o cană de ceai. Considerat tehnician remarcabil, el poartă eticheta de arhitect al sistemelor comunicaționale moderne din țara sa. De altfel, în Coreea de Sud se afirmă că grație lui s-a reușit salvarea spectaculos în materie. Are exact vârsta mea și deține, între altele, și titlul de profesor al Universității de stat din New York.

Taejon se găsește la 160 kilometri spre sud de Seul. Expoziția a fost fixată — precum Cartuja, la Sevilla, va

În 73 de ani de existență a Uniunii Sovietice s-a încercat de două ori suprimarea conducătorului suprem al țării. În 1918 Fani Kaplan a tras în Lenin, răbindu-l, iar în 1969 Viktor Ilin a tras în Brejnev.

Cel care a tras în Brejnev era un locotenent major dintr-o unitate situată în Lomonosov, aproape de Leningrad. Un tânăr bizar provenit dintr-o familie de alcoolici, crescut la casa de copii și înfiat apoi de o familie. Ilin era de gardă într-o noapte împreună cu un alt ofițer, care a adormit (sau a fost adormit). Locotenentul major a deschis încăperea cu armament al unei subunități secrete. A luat de acolo două pistoale, unul din ele tip Makarov, apoi, cu trenul, a ajuns la Leningrad. Într-un buzunar avea un bilet de avion, cumpărat din timp, pentru cursa nr. 92 de Moscova. Cei din unitate au observat lipsa lui Viktor Ilin, dar n-au îndrăznit să raporteze până la ora 11. Avionul în care se afla Ilin și-a luat zborul la 10 și 40 de minute. Comandantul unității a început cercetările. L-au căutat și acasă. Din acest moment în acțiune s-a implicat KGB-ul. S-a aflat că într-adevăr Ilin luase un bilet pentru Moscova, că se îmbarcase în avion. Între Leningrad și Moscova distanța e de vreo 600 de km. Era târziu să mai fie prins în avion. La prânz, Viktor Ilin pășea pe străzile Moscovei, într-o excelentă dispoziție, totul îi ieșise cum prevăzuse. Trecuse ușor cu pistoalele prin aeroport, pentru că atunci nu existau la ruși detectoare de metal. Planul lui de a-l omorî pe Brejnev se baza pe sosirea la Moscova, în ziua următoare, a cosmonauților de pe navele Cosmos 4 și 5 după cuplarea lor în zbor. Seara, Ilin s-a dus la o rudă, al cărui soț era maior de milite, a furat de acolo un veston al ofițerului. În ziua următoare, 22 ianuarie 1969, Ilin se afla aproape de Kremlin la poartile Borovitski, pe unde, de obicei, treceau cortegiile guvernamentale. Deodată s-a auzit un urz de mloțare. Ilin și-a scos mânușile, și-a băgat mâinile în buzunare prăgându-și pistoalele. Au apărut automobilele „Coika”. Insoțite de motocicletiști. A lăsat să treacă prima mașină și a deschis focul cu ambele arme

Dosare scoase

de la „secret”

În 1969, Brejnev a fost ținta unei tentative de asasinat

asupra celei de-a doua limuzine. A tras zece gloanțe. Șoferul a fost grav rănit și a murit a doua zi, la spital. Un alt glonte l-a lovit pe un motociclist din escortă, care l-a trântit pe Ilin cu motocicleta. Peste Viktor Ilin s-a năpustit o gramadă de oameni, imobilizându-l. El nici n-a apucat să vadă că săvârșise o eroare fatală. În locul lui Leonid Brejnev, în automobil se aflau cosmonauții Gheorghi Beregovoi, atins de o schijă la obraz, Andrian Nikolaev, rănit la spate, și Valentina Tereskovala care gloanțele au ocolit-o. Transmisunea la televiziune s-a întrerupt, iar peste vreo patruzeci de minute, telespectatorii au putut viziona cum tov. Podgornii înmăna înalte ordine unor cosmonauți palizi, iar Valentina Tereskovala îi tremurau mâinile. De ce nu s-a aflat Brejnev în a doua mașină? E simplu de răspuns. KGB-ul își are meritele sale, căci punând toate datele cap la cap s-a vădit că e vorba de un act terorist. Și nu mai era timp să fie verificate toate organele de ordine din zonă. Atunci s-a luat hotărârea: ca, la întoarcerea de la aeroport, la Moscova, automobilul lui Brejnev să intre în Kremlin, prin porțile Spasski, pe altă rută. Și astfel cosmonauții au fost puși în pericol în locul lui Brejnev. Ce s-a întâmplat cu Viktor Ilin? A fost trimis în fața tribunalului militar și condamnat la moarte. Dar pentru ce sentință să nu pară o avere motivată politică, Ilin a fost supus unui control psihiatric și declarat nebun. 20 de ani l-a petrecut într-o clinică din Kazan, în singurătate, fără legături cu lumea exterioară. Abia în 1988, după multe insistențe ale mamei, el a fost transferat într-un spital de psihiatrie de lângă Leningrad. Mai aproape de familie.

Adaptare de ARNOLD HELMAN

contact cu noile tehnologii): explorarea lumii (unde automobilul e rege și în jurul lui au fost croite adiacențele); tehnologii viitoare (o anticipare multiunghioară a prefacerilor care ne așteaptă prin efortul științei); resurse și medii înconjurător (bătălia pe frontul poluării reprezintă obiectivul principal).

Au venit participanți din 169 țări, 33 organizații internaționale și peste 60 de corporații particulare ori reprezentanțe guvernamentale. Cifrele pot oleri ceva din aderența evidențiată prin participare.

Ce planuri sunt pentru ziua de după? Răspunsul există. Va rămâne aici un parc menit să prezeve amintirea Expo '93. O ademenire pentru toate vârstele. Va funcționa „Parcul tematic”, cu funcții explicative și educative în știință și tehnologie. Alături de Muzeul științific național, acestuia îi rămâne și menirea de a contribui la seducerea tinerei generații în lumea științei. Cam tot așa ceva se va întâmpla în zona pavilionelor naționale și internaționale, ce urmează să servească educației generale a populației.

Expo '93 a trecut. Spiritul ei rămâne.

NEAGU UDROIU

Gândind brâncusian (V)

• Fundația Națională „Constantin Brâncuși”

În 1991 se împlinesc 115 ani de la nașterea sculptorului. Cum în vara aceluiași an urma să aibă loc, pentru întâia oară la București, în țară, Congresul anual al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe, ni s-a părut potrivit să propunem inițierea cu acest prilej a doritei manifestări Brâncuși (ulterior, desfășurată cu o periodicitate aniversară de cinci ani, stimulând, polarizând și sintetizând — inclusiv în volume de comunicare — interesul mondial pentru arta statuarului român). S-ar fi refăcut astfel — în planul Culturii — și o legătură de suflet cu poporul american, legătură pe care Brâncuși a trăit-o cu atâta intensitate („Fără americani — spunea acesta — n-aș fi fost în stare să produc ceea ce am produs, nici să trăiesc cum am trăit”). Sugerăm atunci și invitarea, cu acest prilej, a distinșilor profesori Sidney Geist (New York), George Uscătescu (Madrid) și Radu Varin (Paris). Încurajați de răspunsul prompt și favorabil al distinselor președinte al A.R.A., prof. dr. Maria Năniliu-Manea¹, am informat și propus — din timp — același lucru Academiei noastre. Din păcate, momentul „Brâncuși” n-a apărut pe agenda congresului.

În 1992 s-au împlinit 35 de ani de la plecarea lui Brâncuși dintre noi. Omagierea pioasă de la Hobita și Târgu-Jiu, organizată și susținută de oameni de suflet ai Gorjului, ca și mesajul transmis participanților de către președintele țării, nu au putut suplini decât în parte manifestările naționale necesare. Între timp, asistăm la extinderea — firească — a interesului mondial pentru arta și viața lui Brâncuși, ce cuprinde (implicit) și teritoriul românesc: prin activitatea Fundației Internaționale Constantin Brâncuși, a Centrului European de Arte Vizuale — inițiatorul și coordonatorul Proiectului internațional multimedia Constantin Brâncuși etc., noi fiind, însă, doar „colaboratori” ocazionali și prea puțin eficienți.

Fată de această realitate, credem că este imperios necesar un demers de constituire a FUNDATIEI NAȚIONALE CONSTANTIN BRÂNCUȘI, a cărei existență și activitate ne-ar onora și obliga pe toți românii, dreptății (din țară sau străinătate). Ea ar urma să compenseze — măcar în parte — imensa nedreptate făcută odinioară lui Brâncuși, prin recuperarea tenace și inspirată a deceniilor lăsate atât de absurd, punându-se cu tot devotamentul și știința sa în slujba unui nobil ideal: integrarea deplină în conștiința și spiritualitatea noastră a genului titlului brâncusian².

Pe lângă sugestiile anterior formulate, Fundația ar putea să își propună și următoarele:

— inventarierea și clasificarea codificată a bibliografiei naționale „Brâncuși”, informatizată corespunzător

normelor Internaționale și accesibilă cercetării interne și externe;

— concentrarea fondurilor documentare Brâncuși, acum dispersate, într-un Centru de studii brâncușiene;

— inițierea seriei editoriale „Brâncușiana”, pentru valorificarea studiilor și exponenților brâncușieni reprezentative (din țară sau străinătate);

— conceperea, amenajarea și întreținerea „Traseului

brâncusian” al Gorjului (în perspectivă — paralelă — de punere superioară — în valoare a Ansamblului monumental, căci parcurgereta Căi Erolilor ar trebui să fie apogeeul acestui pelerinaj une, început — ca pregătire, ca „inițiere” — în lumea, incredibilă pentru străini, a Curtisoarei și continuat la Hobita, Poiana și Tismăna);

— colaborarea și cooperarea directă, eficientă, cu persoane, instituții, fundații etc., din țară sau străinătate, în realizarea proiectelor Brâncuși;

— inițierea și celebrarea anuală a Zilelor Constantin Brâncuși, pe tot cuprinsul țării;

— decernarea unor premii și atribuirea de burse naționale „Constantin Brâncuși”, pentru creație și studii în domeniu;

— inițierea unei manifestări internaționale tradiționale (începând cu 1996, când se vor împlini 120 de ani de la nașterea sculptorului).

Simpla enumerare (inevitabil incompletă) a obiectivelor, ne sugerează locul de fiintare și — odată înțelesă necesitatea de structurare și funcționare ale acestei instituții naționale. Sedul ideal ar fi, desigur, Târgu-Jiu, adică la Brâncuși acasă³. În vecinătatea proximală a plidutoarei și inspiratoarei sale Capodopere, iar structural, instituția propusă trebuie să fie operațională, eficientă și stabilă; să reunească, deci, pe lângă specialiștii ce vor constitui sufletul ei, nu doar reprezentanții ai Academiei, Patriarhiei și Uniunii Artiștilor Plastici, ci și oameni de decizie aparținând ministerelor: Culturii, de Externe, Finanțelor, învățământului. Din cauza acestei diversități structurale, dar mai ales a importanței sale naționale excepționale,

Fundația ar trebui să funcționeze, cel puțin în primul său deceniu de viață, sub patronajul direct al președintelui țării.

Lucian Blaga îl considera pe Brâncuși (bică acum mai bine de o jumătate de veac!) a fi „Cea mai naltă ridicare în spațiul moritic”, exponențului major al genului artistic românesc; iar Lucea Nouă a spus despre el: „În afară de Shakespeare și Beethoven mai există un dumnezeu: acesta e românul Constantin Brâncuși”. Având (și noi) conștiința clară că Marele Brâncuși a realizat, cu adevărat, „cea mai mare sinteză făcută vreodată de un suflet de român”, să-l așezăm întâi de toate noi însine (și nu impus de alții) în Pantheonul strămoșilor necurorați, alăturându-l lui Eminescu și Enescu, în efigia reprezentativă a spiritualității noastre românești.

Prof. univ.
DUMITRU DABA ■

¹ Cf.: Un om, o viață, un destin, Ionel Jianu și opera lui, p. 304.

² Davies (S.U.A.), 24 oct. 1990: „În legătură cu împlinirea a 115 ani de la nașterea lui Brâncuși, vreau să vă anunț că în prezent depunem eforturi pentru a convoca în luna iunie 1991, la București, un congres al Academiei... Pe ordinea de zi a acestui congres se va inscrie și tema pe care dvs. o propuneți (s.n.). Vom încerca să-l găsim în viitorul apropiat pe profesorul Sidney Geist, care ar putea fi invitat la acest eveniment...”

³ Astfel încât nici cei mai sceptici critici să nu mai poată afirma că „avem un public la care media omului nostru consideră... că Brâncuși este o glorioasă cindătenie națională”, sau că „cel mai de seamă și cel mai cunoscut reprezentant al sculpturii române nu a intrat încă în conștiința generală a cetățenilor săi” (cf.: România literară, 24 martie 1983 și, respectiv, Flacăra, 7 iunie 1984). Dar, pentru aceasta, este nevoie de reformarea noastră, a tuturor, în noi, adănc și vizionar prin spirit „brâncusian”, lumimodernitatea sa clasică (să ne amintim, pentru comparație, de tot ce s-a realizat — cu același scop — în context eminescian și enescian).

⁴ Prin eforturile stăruitoare ale Fundației Internaționale „Constantin Brâncuși” (v. și interviul luat președintelui fundației, în România liberă, 8 decembrie 1993).

⁵ Cu necesare filiale în București, Craiova sau în alte puncte de interes brâncușian.

⁶ Cf. Vintilă Russu Știrbu: Vinurile lor., E.P.L., 1989.

⁷ James T. Farrell, cf. Omagiu lui Brâncuși, volum editat de rev. „Tribuna”, 1976, p. 175.

Gib Mihăilescu: ZILELE și NOPTILE UNUI STUDENT ÎNTĂRZIAT; Editura GRAMAR, 283 p., lei 2.250.

Epopeea a unui tânăr cinic, în căutare de aventuri pizante și facile cuceriri feminine, romanul la o curioasă turnură după ce ultima iubită moare în urma avortului. Dintr-un amator de năucitoare inconsistențe, cotropite de efemer, Mihnea Bălatu, protagonistul peceului, de soartă, are parte de o resurrecție morală greu de crezut. Devine însul cel mai serios; îl atrage femeia ideală, celelalte, oricât de plăcute, nu mai au în ochii săi nici un preț. Dintr-o secătură, aspirantul la calitate de amant inepuizabil renunță la existența dezordonată și se devotează filozofiei. Caz de bovarism specific insurgenței artistului atres de turmentala comportamentală.

Platon Pardău: CONDOTIERUL; Casa editorială ODEON, 158 p., lei 995.

Proliferul autor s-a fixat, de astă dată, în deroul ales (dar al excesiv „avocat”) al Venetiei ca să dea în vînt istoria unor afaceri cu droguri. Partea în ea un personaj dămbovitean, Ietto Sineu acum librar în celatea deșel și diversi mafioți locali, din rândul cărora rețin numele absolut imposibil cu onomastică al contelui Alfchimostrișini. Narațiunea ne ține din curiozitatea surpriză. La adevăratele ei proporții, afectate — e drept — de epigonismul verbal dedus din fraxarea torontială a lui Cezar Petrescu, acțiunea pare cam expeditivă. Totuși se simte și vînta de bun profesionist a lui Pardău; ritmul acțiunii nu bate pasul pe loc, câteva portrete, excelente, servesc nara enigmatică a situațiilor fierbinți.

HENRI ZALIS ■

Emile Jules Richebourg: FIICA BLESTEMĂTĂ; Editura EDVINA DIT '93, 405 p.; lei 1490

Nu știu cât de mult contează pentru cititori „amănuntul”, însă eu unul am consultat cuvea tehnică să aflu unde, când și la ce ediură a văzut lumina tiparului versiunea originală. Ei bine, nici urmă de așa ceva. Pur și simplu o ediție pirat! Ca totuși să fie la același diapazon nu e menționat nici numele traducătorului, de parcă n-ar exista. Cartea are iz de năvălă însăși folioleto-nistică, fără a se respecta, minimal, modernitatea de substanță a motivației de ordin tematic, istoric, și, chiar, sentimental. Avem, în schimb, o lacrimogenă ispravă, chipurile de dragoste, stupidă, ohoșită de vrea, mult uz, trasă de pâr. Nu în ultimul rând împănată cu toate clișeele de gen — de unde și senzația că am ieșit din literatură, purtat pe coclaurii insuțențului. O veritabilă contra-performanță datorată celor ce au „grăit” doar de lansarea pe piața cărții a dulcor guriilor de prost gust.

Cholderos de Lacos — Legături periculoase

* Deoarece ne inundă nemărită „tălmăcirii” fără urmă de har mă opresc în finalul acestor note la una care are caracter de excelență: cea semnată de regretatul Al. Philippide la Legăturile periculoase de Cholderos de Lacos. Societă cândva scriere licențioasă și lovită de felurite interdicții nu e, în fapt, decât prologul unei suite de succes la public în cadrul tematic ce dă expresie moravurilor și năravurilor de-acum un veac și mai bine. Cu doamne ce se orădau prea ușor, cu seducători dibaci și microsoale de toate calibrele...

Șapte dintr-o lovitură

Editura Cartea Românească a uluit lumea literară în aceeași zi, la aceeași oră a lansat la Librăria Euromedia nu mai puțin de șapte cărți de debut. Raritatea acestui eveniment este dată atât de numărul cărților (care singure ar putea închide gura celor care pun sub semnul întrebării literatura „de sertar”, dovădind că în literatură dacă există vreo criză, aceasta nu ține în nici un caz de lipsa creației) și mai mult, este chiar un eveniment fericit pentru că atunci se bucură deja de „bune referințe” din partea criticilor de specialitate.

Corajoșii debutanți Lidia Hildaru, Daniel Bănolescu, Ioan Es. Pop, Dinu Păulea, Petre Barbu, Ion Mădulescu și Iacob Floren au strălucit prin reținere și chiar absență, dar se pare că își vor câștiga cât de curând „un loc în istoria literaturii române contemporane”.

Un frumos gest l-au făcut câțiva scriitori optzeciști care au „omagiat” aceste cărți. Este vorba de dl. Mircea Martin, directorul editurii Cartea Românească, Mircea Cărtărescu și Mircea Nedelciu.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Un week-end plăcut pentru tinerii muzicieni:

Festivalul „Primăvara de la Joița”, aprilie 1994

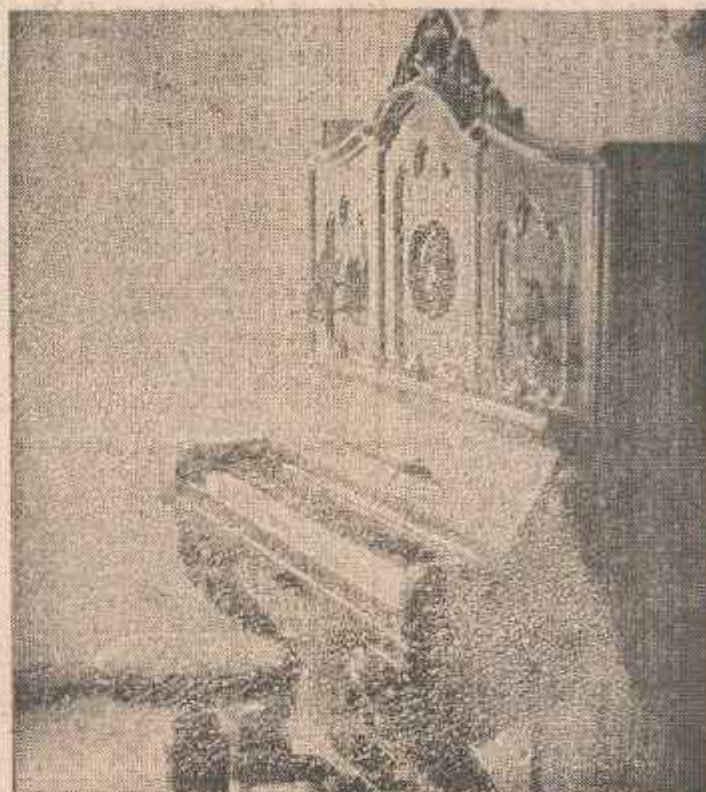
Festivalul Primăvara de la Joița se află, deja, la cea de a treia manifestare. Este un eveniment... neoficial, dar, vă asigurăm, o inițiativă unică în România. Ideea aparține familiei Mihăilescu care nu este o familie... oarecare în arta românească: di Florin Mihăilescu este binecunoscutul director de fotografie și profesor la ATF iar dna Svetlana Mihăilescu, nimeni alta decât scenografa-pictor de costume, celebră în cinematografia noastră.

Artiștii „posedă” două minunate fete, cea mare, Ana Maria, studentă, cea mai mică, Sofia, fiind elevă în clasa a VII-a la Liceul George Enescu, la clasa de pian condusă de dna prof. Olga Szel. Și, de asemenea, ei au o „căsă” do odihnă, la țară... înconjurată de o „grădiniță” exact așa cum trebuie, cu de toate: câșuni, vie, pomi fructiferi și o peluză cu iarbă

mătăsoasă, minunat loc de joacă pentru micuții invitați. Da, căci invitații la serata muzicală organizată, după toate regulile calității și ale bunului gust, de către familia Mihăilescu au fost copii și adolescenți, elevi la Liceul George Enescu sau, doi dintre ei, studenți, în anul întâi la Conservator. Copiii, între 8 și 19 ani, au susținut un remarcabil concert,

ce a durat o oră și jumătate, fiecare prezentând câteva lucrări muzicale la instrumentul studiat. Au cântat la pian: Ioana, Dragoș și Matei Tăutu, mezinii întrunirii, Ștefan Iliescu, clasa a II-a, Sofia Mihăilescu, Ana Szel, clasa a X-a. La vioară, ne-au delectat: Alina Popa, 13 ani, Cristian Andrei Fătu, 11 ani, recent laureat cu aur la Streșă, și Raluca Strimbat, La violoncel, ne-a încântat micuța Roxana Szel, 13 ani. Pour la bonne bouche, studentul Cătălina Teican (pian) și Laurențiu Grigorescu (vioară) au interpretat, cu măiestrie, Sonata în sol minor de Schubert. Prezentator a fost elevul Andrei Velescu, de la Școala Centrală Franceză. Toți tinerii ce au evoluat în sufrageria perfect aranjată pentru spectacol sunt elevi silitori, talentați, veritabili... promisiuni. Este drept că, la Festival, nu au fost invitați specialiști (în afara dnei prof. Olga Szel), deci nu... contează în... circuitul artistic. Ce contează, cu adevărat, este clipa de destindere oferită de organizatori acestor copii siliti de împrejurări să nu cunoască joaca, să-și sacrifice copilăria unei cariere artistice viitoare. Așa că, într-o însoțită săptămână de aprilie, copiii au uitat de exerciții și studii și s-au jucat pe cinste. Veșteda zilei a fost „cățeluș” familiei Szel, Helga (dog german

albastru, în vârstă de doi ani, care i-a alergat pe toți, a executat „figuri” și, colac peste pupăză, a dormit tot timpul concertului. Alături de copii, s-au bucurat și invitații maturi: părinți, prieteni, rude, invitați.

Am petrecut o zi minunată și, cu această ocazie, mulțumim gazdelor care și-au făcut „datoria” cu cinste, din toate punctele de vedere.

BRINDUȘA NICOLAE ■
Fotografii de
ELENA GHERA ■

Deși lucrează mult pentru Carmen Trandafir,

Eugen Mihăilescu nu oferă flori

• Preferă să dea bani într-un plic

Între două L.P.-uri pe care le pregătește cu Carmen Trandafir și Alina Coman, compozitorul Eugen Mihăilescu ne-a acordat un interviu în exclusivitate.

Ca un adevărat Săgetător, înainte de toate pune munca sa de muzician căreia îi acordă aproape tot timpul său liber.

— Vorbește-ne despre prietenii tăi.

— Am foarte mulți prieteni și îmi pare rău că nu am timp pentru ei. Bogdan Cristinoiu este într-adevăr cel mai bun prieten, ne leagă timpul din studiouri. Mircea Drăgan au care colaborează de 8 ani de zile, Mihai Constantinescu cu care mă înțeleg foarte bine și în afară de imprimări, mai evadăm din lumea noastră și mergem împreună la munte sau la mare.

Prieteni o am (momentan) pe Ramona Ionică, pe care am cunoscut-o la spectacolul Trei din zece pentru un show, unde ea a câștigat locul I iar eu II. Premiile au fost de 60.000 imp. (I), 34.000 (II), iar locul III... nu a avut să recunoască dl. Cristinoiu, dar cred că i-au ajuns de un covrig.

— După discul Sandei Ladoși, ce proiecte ai?

— Lucrez cu Carmen Trandafir la noul L.P. care va apărea peste o lună și jumătate, cu Otilia Romea la primul ei L.P., alături de Virgil Popescu, iar cu Bogdan Cristinoiu la albumul „Alina Coman, un C.D. și o casetă audio înregistrată în Hamburg.

Pregătesc noi piese pentru

Sanda Ladoși, și pot să spun că îmi pun mari speranțe în tânăra trupă (tinerii în pragul afirmării) — Marius Manea cu care m-am prezentat la Festivalul Mamaia 1993 — secția interpretare cu piesa „Strălnul”, Andreea Radu, Nicoleta Ilie ș.a.

— Ce ai mai putea spune despre tine?

— Îmi plac fetele, iar femeia ideală pentru mine este femeia care înțelege un compozitor, care își rezervă tot timpul studiourilor de înregistrare.

Florile nu prea îmi plac,

prefer să dau bani într-un plic și să-și cumpere fete ce flori vrea. Îmi place să mănânc salată verde condimentată foarte mult, dar pregătită numai de mine, savarițele și băuturile răcoritoare naturale.

— Ce ai făcut de Paști?

— Am fost cu părinții mei la cel mai bun prieten de familie. A fost minunat.

ROXANA TOMA ■

Muzica electronică

Frații Nanu, ieri tolerați, azi ignorați

Concertul de muzică electronică susținut de Cristian și Florin Nanu, deși se anunța ca deosebit de interesant, s-a desfășurat la Teatrul de Operă cu sala aproape goală.

Recunoscuți ca pionieri în domeniul artei digitale și premiați în străinătate de mai bine de 10 ani, frații Nanu nu au putut obține decât statut de „tolerați” la Radio, pe programul III, înainte de '89, iar astăzi sunt de-a dreptul ignorați de toată lumea.

Concertul a fost de tinuță și, ca un lucru inedit, muzica a fost însoțită de imagini prelucrate pe calculator. Din păcate, reclama le-a lipsit, iar frații Nanu au constatat cu amărăciune că publicul românesc se duce doar la „pomul lăudat”.

LUCIA ȘTEFANOVICI ■

„Poate că azi, poate că mâine...

mă voi îndrăgosti”

Înainte de a se îndrăgosti, Aurel Temișan s-a supărat!

La lansarea casetei CD „Poate că azi, poate că mâine... mă voi îndrăgosti”, avându-i protagoniști pe eroii principali ai filmului „A doua cădere a Constantinopolului”, am mai aflat că filmul a ajuns la 1.500.000 spectatori, dar nu a reușit să-și recupereze banii. Cu numai 28 procente, cât a dat România Film producătorilor din costul unui bilet, nu s-a rezolvat nimic. Aurelian Temișan e supărat. Compozitorul și scenaristul au

renunțat la jumătate din dreptul de autor, pentru a da posibilitate filmului românesc să fie în continuare pe ecrane.

Casetele făcute pentru promovarea filmului au implicat cheltuieli de producție de 1.400 lei bucata plus poster, ajungând în magazinele de specialitate la 1.800 lei, într-un tiraj de 10.000.

De asemenea, Loredana Groza și-a anunțat viitorul său album „ATTUDINE”.

„Pot să anunț și o schimbare

re în muzica pe care o cânt, dar care este asta rămâne surpriză” — ne spune zâmbind frumoasa interpretă.

ROXANA M. TOMA ■

EROS RAMAZZOTTI

-Itinerariul unui italian timid (2)

Diva la masculin

Revine la povestea noastră, foarte exact în 1985, când al doilea său titlu Una Storia Importante (cu care se prezintă din nou la San Remo la categoria „valorilor consacrate”, terminând încă al șaselea) îi deschide porțile Europei. Primul său album, Cuori Agitati, apare în același an și se vinde ca pâinea caldă, întreg continentul cântând în extaz la farmecul tânărului și seducătorului cântăreț italian, cu o voce unică și superbă, puternică și totodată delicată. Abordarea problemelor cu care se confruntă tinerii din generația sa într-o manieră atât de atrăgătoare îi aduce instantaneu un număr imens de fani. De data aceasta lovitură e reușită: posterele lui vor ornamenta toate dormitoarele adolescenților europeni. În Italia e supranumit de altfel „diva”.

Gratie succesului, începe să înțeleagă că într-o zi își va putea oferi luxul pasiunilor sale, una dintre ele fiind mașinile frumoase (c conduce un BMW, un Mercedes și o Honda). Posedă de asemenea mai mulți cai la proprietatea sa rurală în apropiere de Milano. Aici este locul unde se izolează, departe de zgomotul și forfota orașului, pentru a evita și compune, în contact cu natura și animalele și pentru a găsi la volanul unui bolid, căci, astăzi, viteză pe patru roți! Fînd un veritabil sportiv (echitație, ski, fotbal) Eros a finanțat construcția unui mare gimnaziu. De ase-

menea demonstrează o tendință ecologistă și, atât apartamentului său din Roma cât și la via din apropiere de Milano, încearcă să utilizeze un minimum de produse care poluează mediul înconjurător.

Pasiune și pudoare

Al doilea său album, Nuovi Eroi, lansat în 1986, îi confirmă talentul și faptul că știe să se înnoiască rapid, contrar altor interpreți (italeni care au câteodată nevoie să-și ia un răgaz de doi ani sau trei ani pentru altă realizare. Chiar la începutul lui 1987, într-o inspirație debordantă, Eros înregistrează cu un al treilea album, In Certi Momenti, considerat în acea vreme de către critica discului cel mai reușit al cântărețului. Se planificase obținerea unui dublu album din acest CD, dar din rațiuni de marketing, va fi divizat, permițând publicarea mini-albumului „Musica E” în 1988, care va deveni în foarte scurt timp best-seller, cu mai mult de 2,5 milioane de copii vândute în Europa și în America de Sud unde numele lui începe să se instaleze serios.

Cu al cincilea său album, In Ogni Senso (1990), Eros face tentativa de a sparge gheața și de a ridica perdeaua de pe sentimentele proprii. Începe chiar să se confeseze mai degajat presei, abordând același aer curierilor ca în single-ul Se Bastasse Una Canzone... S-a aflat astfel că, pentru a-l seduce, o fată trebuie să fie

frumoasă, înțelegătoare și echilibrată!

Albumul dublu live din 1992, In Concert, permite audierea lui într-o conjunctură care-l avantajează. Căci pe scenă, față-n față cu publicul, își dezvăluie tot temperamentul. Și dintr-o dată, imaginea frumosului tânăr puțin posomorât pe care o regăsim în general pe copertile discurilor lui se schimbă îmbunătățindu-se cu un nou chip, transformare pe care Eros o confirmă: „Pentru ca cineva să-și facă o impresie completă și corectă despre mine, trebuie să vină să mă vadă în concert”.

Pe ultimul său Tutte Storie, Eros afișează suferința sa din dragoste, consecință a problemelor care l-au opus Donatellei, aleasă sufletului său de câțiva ani buni, de pe vremea când era încă student.

Fotbal și caritate

Eros a fost întotdeauna sensibil la situațiile dificile cu care sunt confrunțați oamenii, de orice natură, și de fiecare dată când poate veni în ajutorul cuiva, nu ezită să-o facă. Pasionat de fotbal, se ocupă în special de Naționalele Canțanti, o echipă care regrupează muzicieni și cântăreți italieni, fiind președintele ei. Toate beneficiile în urma meciurilor sunt vărsate direct asociațiilor care se ocupă de oamenii cu probleme (cercetare, construirea de spitale pentru copii bolnavi). Sportul meu preferat bineînțeles este urcarea pe scenă.

Dar, ca un bun italian ce sunt, ador în aceeași măsură fotbalul. Mă preocupă mult competițiile internaționale. În același timp, evoluția sportului meu preferat îl lasă întotdeauna puțin perplex. „Fotbalul a devenit prea violent, atât pe teren cât și în tribune. Din ce în ce mai mulți sunt aruncați, asemenea imagini la televizor. Ce-l

drogă mă afectează mai puțin ca în trecut, cu excepția cazului în care trebuie să intru eu pe gazon, firește!”. Pe un gazon se află însă deja, jocul e fair, cu adversari neagresivi, așa-i în muzică, cât despre tribune, dacă Eros trebuie protejat de vreo manifestare extremă, acesta ar fi „furia” florilor.

FLASH CONTACT

●● Un marșal rock s-a înregistrat la debutul acestui an și se pare că mai e încă în vigoare. A avut loc la Sydney între Kiri Pearly, chitarist și saxofonist la INXS, și cântărețul de culoare Deni Limes. Bineînțeles, că la recepție a participat un alt cuplu destul de recent format: Michael Hutchence și soția sa top-model-ul Helena Christensen.

●● Dacă anul acesta vor să facă pauză, cei 4 furioși de la Metalica au avut grijă

să nu-l dăm camva uitării. Cum se numește „săvanir”-ul? Foarte „săvanir”: Live Shift: Blage & Punge, Repede la dictiōnne!

●● Se zvonca recent în rândul fanilor englezi ai unui la fel de made in England grup, Take That, că cei 5 sunt pe cale de a se despărți. Cauza ar fi fost proiectele solo ale lui Gary Barlow, autor și compozitor al trupei, mare admirator al lui Elton John și George Michael. Interesati au dezmințit categoric această

știre cu toate că se pusese la un moment dat problema unei colaborări între Gary și cele două staruri. Grupul a precizat că Gary nu va părăsi grupul. E un zvon ridicol și noi ne consultăm acum avo-

cați pentru a iniția o acțiune destinată să-i pună capăt.

E adevărat că Elton John a luat parte la un concert dat de cei 5 la Manchester, referitor la care a declarat: „Gary cântă la pian și cu vocea minunată. Cu puțin mai multă experiență ar putea deveni un nou George Michael!” Reacția lui Gary: „Îmi place să fiu comparat cu George Michael sau Elton John, pentru că sunt idoli mei. Mi-ar plăcea să cânt cu ei dar nu sunt încă pregătit. Mă consider însă compozitorul de la TAKE THAT și continui să gândesc și să muncesc în spiritul grupului”. Deci, e clar!

© Copyright Radio Contact România S.A. & 7 Extra - 1994

București 96,1 FM
Ploiești 92,8 FM
Iasi 92,0 FM

Topuri — Radio Contact

TOP 50 — EDIȚIA 17

1. JAM & SPOON — Right In The Night
2. MC. SAR — Automatic Lover
3. MILK THE BISHOP — If We Take Our Chances

TOP SLOW & BLUES — EDIȚIA 17

1. UGLY KID JOE — Cats In The Cradle
2. DIRECȚIA 5 — Lisabona
3. CENTURY — Lover Why

TOP MATINAL — TOP 5 — EDIȚIA 18

1. TAKE THAT — All I Want Is You
2. PREFAB SPROUT — The King Of Rock'n'Roll
3. RIGHT SAID FRED — Hands Up (4 Lovers)

ATENȚIE LA CURA DE SLĂBIRE!

Mania de a slăbi în orice chip duce la anorexie și bulimie nervoasă. Potrivit unui studiu făcut de profesorul german Volker Pudel în Ger-

mania, peste un milion de bărbați se autosupun la înfometare până la boala în ei. Unul din doi acuză probleme de nutriție; fiecare al patrulea s-a supus periodic unui regim alimentar, iar al zecelea „face foamea” permanent, luând chiar și preparate chimice. Șapte la sută iau laxative și preparate ce domolesc apetitul, deși le sunt cunoscute efectele secundare dăunătoare ale acestora. 20 la sută au ocazional „accese de înfometare”, iar 4 la sută își autoprovoacă vomă, pentru a-și „menține în frâu” greutatea corpului. Se constată că „drogul inițial” al maniacilor puși pe slăbit, îl constituie regimul alimentar, urmat apoi de celelalte metode și mijloace. Se mai constată că la bărbații bolnavi de bulimie, odată cu scăderea poftei de mâncare, scade și apetitul sexual. Unii medici din Germania sunt de părere că pentru a reveni la normal, rolul principal le revine medicilor. În această țară au fost create centre pentru sfătuiră celor interesați, un asemenea centru funcționează și la cunoscutul institut Max Planck. Cu dificultățile apărute se confruntă atât ma-

dicii cât și pacienții, care nu înțeleg că anorexia și bulimia, de altfel specifice la femei, pot crea necăzuri și la bărbați.

IOANA A. VAGO ■

Băutura sănătății și a frumuseții

SUCUL DE MORCOVI

Analizele chimice ale sucului de morcov au arătat că acesta conține o serie de cationi (de sodiu, potasiu, calciu, magneziu), anioni (de clor, arsen, siliciu și anioni fosfat) și o serie de substanțe compuse (alfa, beta și gamma carotina, vitaminele A, B, C, D, E, K, oxidul feros și fier). Fîind cunoscute proprietățile fiziologice ale acestor componente, sucul de morcov se poate folosi cu rezultate bune în diferite afecțiuni.

• Datorită carotinelor, vitaminei A și a ionului de calciu, pe care le conține, sucul de morcov „oprește” hemoragiile intestinale, vindecă mucoasele, are o acțiune cicatrizantă în cazul ulcerului gastric și duodenal.

• Deoarece vitamina A contribuie la formarea rodopsinei din bastonașele retinei, sucul de morcov se recomandă în traterea tulburărilor de vedere.

• Prin conținutul de magneziu, vitamina B și de anioni fosfat sucul de morcov este indicat pentru tratarea surmenajului, a dezechilibrului nervos și a oboselii.

• Ionul de magneziu este un stimulent puternic al mușchilor cardiaci.

• Siliciul ajută la creșterea părului și a unghiilor.

• Vitamina E combate sterilitatea.

• Sucul de morcov ajută la digestie deoarece anionul de clor intră în compoziția chimică a acidului clorhidric care activează pepsina.

• Cationul de potasiu stimulează acțiunea proteazelor, sinteza proteinelor specifice organismului uman precum și creșterea celulelor.

• Sucul de morcov se recomandă femeilor însărcinate pentru eliminarea toxinelor și stimularea producției de lapte matern.

De obicei morcovul este folosit la prepararea supeilor și a ciorbelor dar putem obține

și o serie de băuturi răcoritoare benefice frumuseții și sănătății. Se amestecă suc de morcov (2/3) cu suc de portocală sau lămâie (1/3) bogat

în vitamina C. Această băutură previne uscarea pielii, conferă tenului suplețe și prospețime, împiedicând apariția ridurilor. Sucul de morcov amestecat cu suc de ardei gras (în părți egale) este indicat în colici intestinale, ca depurativ și pentru înfățișarea unghiilor și a rădăcinii părului.

IRINA CIAUȘU ■

Medicina unghiilor

• Puțin credibil, dar această ramură a început să existe. În cel puțin două spitale pariziene există consultații specializate în această nouă ramură a medicinei

• Pentru prima dată în lume, un simpozion internațional pentru bolile unghiilor a fost organizat la Paris • 500 de medici s-au întâlnit cu această ocazie

Maladiile unghiilor au fost pentru mult timp neglijate și considerate secundare. Problemele medicale legate de unghii au început să fie tratate din mai multe motive. Foarte frecvent sunt sursa unui mare handicap în viața cotidiană prin consecințele lor funcționale, sau numai estetice; bolile unghiilor nu pot fi tratate din cauza dificultăților lor decât de medici specializați în acest domeniu. Hipocrate remarcase că aspectul unghiilor este revelator pentru anumite boli genetice, uneori grave.

Unghile bombate indică o boală toracică, în general pulmonară, uneori cardiacă; unghile galbene care cresc foarte greu sunt semnul bronșitelor cronice, sau al unei anomalii imunitare. Dacă unghile se îngroașă rapid și pielea se descoamează în jurul lor, dar și în jurul nasului și urechilor, este foarte posibil ca persoana în cauză să aibă cancer al căilor respiratorii, sau digestive. Alte anomalii ale unghiilor arată o insuficiență hepatică sau renală sau o proastă funcționare a tiroidei sau diverse intoxicații.

În ceea ce privește bolile unghiilor, există multe prejudecăți. De exemplu, petele albe de pe unghii nu sunt semnul unei decalcificări, ci al unui tratament care nu a fost bine aplicat. Unghile care au striuri nu indică o lipsă de vitamină, ci o îmbătrânire; striurile sunt un fel de riduri ale unghiilor.

Fiecare dintre noi trebuie să fie alertat dacă îi apare pe unghii o bandă neagră. Aceasta poate fi semnul unei boli foarte grave: cancer, melanom malign, care trebuie tratat foarte repede

(prin amputarea unghiei respective).

Cele mai răspândite maladii ale unghiilor sunt micozele, provocate de ciupercă datorită umidității și căldurii, ceea ce explică frecvența lor mai ales la picioare. Tratamentul lor este foarte costisitor. În ceea ce privește unghile fragile, problema pe care o au foarte mulți oameni, cauza lor este genetică, dar ele sunt favorizate și de excesul de manichiură și contactul frecvent cu detergenții.

Tratamentele estetice ale unghiilor nu sunt interzise de doctori; există creme cu vitamine pentru dezvoltarea lor armonioasă; oja de unghii poate să fie utilizată, dar se recomandă locul în color din cauza îngălbenirii produse de oja colorată. Unghile false sunt recomandate numai pentru ocazii deosebite. Pentru cei ce vor să aibă mai mult, în Statele Unite există revista Nails (Unghii); francezii se simt „înșelați” pentru faptul că nu au o astfel de revistă. Noi ce să mai zicem?

Traducere și adaptare MARIA ANTONESCU ■

Expresia feței și boala

Știința a constatat că multe boli sunt imprimate în expresia feței și în ochi. Astfel s-a stabilit că nasul indică boli circulatorii, gura boli de stomac și de intestine, iar fruntea și ochii arată boli mintale. Paralizatul, de exemplu are o privire goală. Lipsă de expresie, în limba epilepticului are o privire întunecată. Roseata feței, o cută în jurul gurii și ochii umzi, caracterizează pe alcoolic. Bolnavii mintali au o trăsătură aspră în jurul gurii, paranoicul o bărbie înaltă, iar diabeticul prezintă întipărirea pe față a oboselii permanente. Bolnavii de tuberculoză au o expresie

de resemnare, iar ochii celor ce suferă de boli ale sistemului vascular privesc neîncrezători. Expresia feței bolnavilor de stomac este posomorâtă, iar cei aflați într-un stadiu avansat de angină pectorală exprimă pe față și în ochi, o spaimă de moarte. Unii medici au învățat să privească atunci când un pacient se prezintă la consult, chiar dacă expresia feței bolnavului nu permite întotdeauna un diagnostic precis, acest mijloc constituie, totuși, o valoare deosebită și un „atu” în plus pentru recunoașterea bolii.

AUREL DIANU ■

Câte țări sunt în lume?

Răspunsul la această întrebare pe care și-a pus-o o revistă din Varșovia, se pare că nu este deloc limpede. Organizația Națiunilor Unite are 184 de state membre, dar din Uniunea Postală Internațională fac parte 185 de țări. Dacă numărăm codurile internaționale telefonice, vom găsi 182 de țări. Cu toate acestea, Comitetul Internațional Olimpic are 186 de membri. În același timp, conform catalogului Stateman Year apărut în Marea Britanie există 194 de țări, dar firma Coca-Cola prelinde că are clienți în 195 de țări. (S.S.)

Tatuajul, a opta artă

Când Dumnezeu a creat omul, i-a sădit probabil și dragostea pentru frumos. Unii au folosit frumusețea pentru a-și împodobi animalele cu care munciau, alții casele, alții pentru a se împodobi pe sine. Astfel s-a născut tatuajul.

Motivele pentru care oamenii se tatuau erau diferite. La japonezi, anumite conjurații (Yakusa) aveau propriul lor însemn. Trupele SS germane aveau tatuaje nemăruș matricol și unitatea sub brațul stâng. La băștinogii din Noua Zeelandă, tatuajul înfrumusețea dar și confera respectul și teama semenilor celei tăvut. Anumite tatuaje erau efectuate pentru a asigura trecerea din lumea celor vii, în lumea morților.

În Europa, arta tatuajului a fost adusă de către marinarii căpitaneului Cook în zilele țării ale anilor 1700, în urma expedițiilor întreprinse în mările Sudului.

Genurile de tatuaje diferă de la o clasă socială la alta. Clasa muncitoare preferă tatuaje ieftine și în număr mare. Chiar s-ar putea spune că sunt colecționari.

Tatuajul unei steluțe de cinema, sau de muzică pop este mic, discret, lucrat cu migală și bineînțeles deosebit de scump.

După unele statistici, cei ce posedă multe tatuaje o fac și pentru plăcerea pe care o simt când le efectuează.

Toby Dobs este un fan al tatuajului.

„Sunt pentru mine, lucruri foarte personale și îmi plac foarte mult. Le admir, poate cum un culturist își admiră mușchii, sau cum o femeie își admiră machiajul. Este un sentiment unic. Variază în funcție de locul unde se tatuează. Partea cea mai dureroasă este zona coloanei vertebrale, iar cea mai puțin dureroasă este pielea.”

Pigmentul folosit este preluat în stare solidă. El este fărâmițat până devine praf. Apoi este dizolvat într-un lichid special. Este introdus sub piele ca lichid, apoi se solidifică. Partea tatuată este apoi spălată cu săpun medicinal, și sunt îndepărtate resturile de coloranți și sânge. (Tralan Diaconescu).

Cine nu consumă pui Avicola trăiește o sută de ani

La începutul acestei săptămâni, Ecaterina Arion din Galați a sărbătorit împlinirea vârstei de o sută de ani. Este cea mai longevivă persoană din localitate. Dna Arion are două fete, doi nepoți, trei strănepoți și în cursul acestui an va deveni stră-străbunică. Dumnezeu a declarat că „nu a consumat niciodată pește oceanic, conserve și pui de Avicola”. A băut câte un pahar de vin sau țuică, în mod cu totul și cu totul ocazional. În schimb, nu a fumat și nici nu a băut cafea. Este perfect lucidă și sănătoasă.

Avatarurile unei sticle pe mare

Un mesaj închis într-o sticlă de vin, aruncată dintr-un vapor în nordul Japoniei, a călătorit 7.000 km timp de șase ani și a fost pescuit la Sibui, o insulă de vacanță de lângă A laezia. Căpitanul îl ruga pe găsitorul sticlei să îl contacteze la adresa Macedon Road, Templestone, Melbourne, Victoria, Australia 3107. Nu se știe ce are de comunicat expediitorul — Mutimer — dar la Sibui îl așteaptă și de el o surpriză. Russel Pryer, proprietarul stațiunii, îi oferă australianului o vacanță gratuită. Mesajul lui Mutimer, datat 1 septembrie 1988, a fost aruncat de pe nava Royal Viking Star și era însoțit de o bancnotă de 1 dolar.

Un profesor s-a oferit să se lase biciuit în locul adolescentului acuzat de vandalism

Un profesor taxan s-a oferit să primească cele șase lovituri de nula destinate unui adolescent american, a cărui condamnare pentru vandalism a stârnit o adevărată campanie de presă. Daniel Vogler, de 51 de ani, este dispus să se lase biciuit, cu condiția ca Michael Fay, condamnatul, să privească execuția. El și-a formulat propunerea în scrisori adresate președintelui Clinton și fostului premier din Singapore, Lee Kuan Yew. „Eu cred în disciplină și autodisciplină. Dacă Fay nu dorește să-și asume răspunderea pentru faptele sale, eu am dreptul, ca individ, să le ofer acest exemplu celorlalți” — a scris Vogler, motivându-și intenția. „Voi lua locul acestui tânăr pentru că țara să poată ține capul sus”. Fay, în vârstă de 18 ani, a fost condamnat la șase lovituri de nula, patru luni închisoare și 2000 \$ amendă pentru acte de vandalism comise în Singapore. Cu toată vâlva stârnită de cazul său, Fay a epuizat toate apelurile fără nici un rezultat.

Justiția britanică ținută în loc de purici

Un judecător britanic a suspendat un proces referitor la un caz de fraudă, după ce două membre ale juriului s-au plâns că un coșec, jurat, are purici. Judecătorul Graham Hume Jones a revocat completul de judecată și a dispus reluarea procesului a doua zi. Referindu-se la incident un oficial local a afirmat: „Este extraordinar. Așa ceva nu s-a mai întâmplat din Evul Mediu”. Incidentul s-a petrecut într-un district al Londrei.

O expoziție cu tablourile ucigașului a 33 de tineri, vernisată înainte de execuția sa

Șaptezeci de lucrări de artă ale unui criminal condamnat la moarte, John Wayne Gacy, vor fi expuse la o galerie din Chicago cu 18 zile înainte de execuția acestuia, a anunțat impresarul lui Gacy. Gacy, în vârstă de 52 de ani, se află într-o celulă a morții în Illinois și s-a lăsat de pictură acum un an, dedicându-și timpul etichetelor legale care

l-ar putea scăpa de execuție. Zecile de apeluri au fost respinse, iar Gacy va fi executat pe data de 10 mai pentru uciderea a 33 de tineri, dintre care mulți nu fost găsiți în putrefacție sub podeaua casei criminalului. Portretele de clovn și sfinti vor avea prețuri între 2000 și 10.000 dolari.

Zvonuri false

El au venit împreună. Whitney Houston, 28 ani și soțul său, Bobby Brown, însoțiți de micuța lor fiică, Bobby Kristina, și-au făcut o intrare triumfală în seara când Bobby își serba a douăzeci și cincea aniversare. Se discuta mult despre înțelegerile din acest cuplu. Încă o dată s-au dovedit a fi inexacte! (M.A.).

Viața merge înainte

În America, treburile merg din ce în ce mai rău. Și ce dacă? Oriunde s-ar afla, Bill Clinton își face programul de jogging. Inconjurat de garda sa de corp, urmat de

Hillary pe bicicletă și cu oasea pe cap, președintele Statelor Unite a profitat de șederea la Coronado Island, în California, pentru a-și continua jogging-ul matinal. (M.A.).

Femei cărora le plac femeile

• La Paris, 15 la sută dintre femeile între 35-40 de ani au făcut dragoste cu o altă femeie • Majoritatea sunt femei „deceționate” de pragmatismul masculin, „trădate”, divorțate, în căutare de noi senzații sau speriate de SIDA

Cum în Statele Unite staturile și admiratoarele Madonnei practicează lesbianismul, la Paris, lesbienele se întâlnesc într-un mare magazin, fără nici o jopă. Unele se află pe strada strălucitoare, altele, și de fapt majoritatea, preferă să se ascundă pentru a se iubi. Contrar homosexualilor, acestea nu cer nici un fel de drepturi, nu vor locuri stabile de întâlnire. Ele nu au decât câteva case de rendez-vous, două restaurante și două baruri. Aceste locuri sunt din ce în ce mai mult frecventate, în ultimul timp, de către manechine. Aici vin chiar mame cu fiicele lor în căutare de senzualitate și plăceri pe care nu le pot avea cu bărbații. Unele dintre ele au viață dublă, fac dragoste și cu bărbați, ceea ce e tot ideal.

De câțiva ani, Madonna are legături pasionale cu femei, dar frecventează și băieții în același timp. Înainte de a se afla cu noua sa cucerire, actrița portorică Rosie Perez nominalizată la premiul OSCAR pentru rolul secundar din filmul *East Second* al lui Peter Weir, ea a trăit cu Sandra Bernhard, celebră pentru amoriile sale cu lesbienele. A fost văzută împreună cu K.D. Lang — cântăreața canadiană, apoi cu profesoara de aerobica — Ingrid Casares, după care a urmat dragălașa japoneză Jennifer Shimizu și profesoara ei de gimnastică. „Eu nu am avut mamă, n-am avut model feminin de referință și cred că tocmai acest fapt mi-a dat curaj să mă comport astfel...”.

K. D. Lang cântăreața canadiană numărul unu în topul cântăreților este reprezentanta sexualității lesbiene. Melissa Etheridge, starul muzicii country se consoacă în căminul său, „Oul j'en suis” că adăpostește lesbienele, ea și ea de altfel, nu trebuie să se mai ascundă.

Dacă tenismana Martina Navratilova a creat un imens scandal,

Madonna cu partenera sa, Rosie Perez

acum câțiva ani, făcând mărturisiri publice despre faptul că este lesbiană, acum ea poate ieși pretutindeni cu noile ei cuceriri. Cântăreața Chastity, fiica celebrei Cher a debutat pe scenă cu Chance, partenera ei de viață intimă.

Pentru unii psihiatri și sexologi, lesbianismul este mai natural decât homosexualismul, iar bisexualitatea este foarte frecventă. Dacă unele lesbiene se căsătoresc, această dorință este determinată ori de faptul că vor să se integreze în societate, ori pentru a avea copii. Sexualitatea la femei este foarte complexă. Uneori, înclinarea spre lesbianism poate apărea din adolescență, pur și simplu din curiozitate, alteleori ca o consecință a faptului că a avut relații cu un bărbat brutal sau a fost victimă a unui viol.

Traducere și adaptare
MARIA ANTONESCU

O străbunică de 82 de ani, traficantă de droguri

O străbunică de 82 de ani a fost condamnată la doi ani închisoare, după ce a recunoscut că a vândut droguri. După rostirea sentinței, Sally Evans a fost scoasă din tribunalul din Harris într-un cărucior cu roțile. „Are unele infirmități, va trebui să fie dusă la o închisoare spital” a spus avocatul ei, Jim Tatum. „Nu o poți pune pe această doamnă în vârstă într-o celulă”. Tatum a precizat că Evans a fost condamnată de mai multe ori pentru vânzare de droguri în ultimii 25 de ani. Bătrâna, cunoscută sub numele de „Mama sufletei”, a stat și în pușcărie o vreme, cu cinci ani în urmă. „Nu avem baza necesară pentru recurs. Când au venit poliștii la ea, a vrut să le vândă droguri. Ce recurs să mai faci?” a conchis el.

Stupidul joc „train surfing”

Un elvețian de 20 de ani a murit în timp ce se apleca în afara unui tren, în cadrul unui nou joc tembel și uelgător intitulat „train surfing”. Tânărul, al cărui nume nu a fost dezvăluit, a deschis ușa în timp ce trenul mergea cu 100 km/h și s-a atârnat de clanță și de o bară de susținere, cu trupul în exterior. Așa cum era de așteptat, el s-a izbit cu capul de un stâlp și a căzut din tren. Un controlor a oprit garnitura fără să mai poată face ceva pentru fujosul care decedase pe loc. După cum informează poliția, este al treilea accident mortal petrecut în Elveția ca urmare a răspândirii acestui joc. Alte trei țări europene au anunțat, la rândul lor, victime ale noului mod.

O femeie — vampir ucide un polițist

O tânără din Vladivostok a înjunghiat un polițist și apoi l-a băut sângele, sub privirile îngrozite ale unui grup de participanți la o petrecere. Femeia l-a ucis pe polițist cu lovituri de cuțit și „a început să sugă cu lăcomie sângele din răni”. Iar martorii au relatat că era „extrem de excitată”. Nu s-au oferit alte detalii.

Șobolanii au invadat un spital de psihiatrie

Obosit să se mai joace de-a pisica și șoarecele cu statul, șeful unui spital italian a organizat o potă de șoareci care să-l scape de șobolani. Sergio Pira, directorul spitalului de psihiatrie Frulone din Neapole, a declarat că s-a plictisit să alerge după oficialități care să-i finanțeze deratizarea. Șobolanii umblă liberi prin canalele și conductele spitalului care au nevoie de reparații capitale. Unul din membrii personalului s-a plâns: „Șobolanii circula nestingheriți pe coridoare. Acum circula și pisicile”.

IN „REGIE” (PROPRIE) S-A CONSUMAT ULTIMUL ACT AL UNUI SCENARIU MIZERABIL

Unel stagiuni fotbalistice care s-a derulat mai tot timpul sub semnul „cooperativei” l se cuvenea un „epilog” pe măsura: finala celei de-a 56-a ediții a Cupei României. Pregătind într-un fel terenul prin cele trei eșecuri în ultimele patru partide din campionat, universitarii craioveni le-au dat, pe rând, fluizi de UEFA Petrolistilor și rapidistilor, făcându-i să se marinari în constanța să regrete cele două puncte irosite „la masa verde”. Totul avea să culmineze cu evoluția penibilă din ultimul act al Cupei. De altfel, la masa presel, câțiva gazetari (între care și subsemnatul) au pronosticat succesul fără probleme al outsiderilor. Ceea ce s-a și întâmplat, golul marcat în minutul 27 de către Ilie Conștiință „gloria” blăstărilor. Cu o singură excepție, întreg „staff”-ul cooperativei era prezent „în par” și-și putea spune: „punct ochit, punct lovit”. (Imi mărturisesc un contracte cum cel de la FC Brașov îl declaraseră că se vor clasa pe locul 13! Câtă precizie!) „Campioana unei mari iubiri” a făcut-o de oale (după meci, pe la vestiare, circulau chiar câțiva miei săcrificați deja), bulversând componența reprezentanților noastre în arena europeană: Petrolul este scos definitiv din cârți, iar Rapidul așteaptă decizia UEFA pentru al treilea loc acordat României în competiția respectivă. Și astfel, chiar dacă nu a fost cu ghinion, cea de-a 13-a finală exclusiv provincială a fost înăsa cu cântec. Sugestiv, în ultimele minute de prelungiri ale meciului, antrenorul C. Cârstea îi striga arbitrilor de

centru: „Gata Porumbelu!” Două întâmplări se pot trage din această întâmplare: una, cu finala Cupei României să aibă loc în două manșe, iar al doilea, să nu mai constituie încheierea sezonului competițional intern spre a se evita orice suspiciuni, pentru că, oricum, onorata FRF nu știm când va dispune de probe. În zadar a consemnat presa declarații de genul: „Câțiva jucători au arătat că nu vor să mai joace la noi aici, în unele meciuri, vezi partidele cu Rapid și „Pol””, au evoluat dezinteresat, deși conducerea clubului le oferise o primă de 400 dolari”. (Romileș Pașcu, președintele FC Brașov) sau: „Degeaba am vrut noi victoria, dacă nu toți dintre jucătorii noștri au pus umărul pentru a o obține” (Viorel Boi, președintele clubului „Pol” Timișoara).

În rest, Steaua a devenit campioană pentru a 18-a oară (la care se adaugă cele 17 trofee ale Cupei), retrogradând în Divizia A „Pol” Timișoara și Dacia Unirea Brăila. Ne aflăm, așadar, cu o lună și jumătate înaintea deschiderii World Cup, răstimp în care ne vom delecta cu întâlnirile din cadrul Cupei Ligii Profesioniștilor (care include și Cupa Samsung organizată de UFC Rapid), iar pe 25 mai vom asista la „amiculul” România — Nigeria.

Astăzi, 4 mai, la Copenhaga, finala Cupei Cupelor, Arsenal Londra — Parma, iar la 11 mai, manșa a doua a finalei Cupei UEFA, Internazionale Milano — Casino Salzburg (în tur: 1-0) și pe 18 mai, la Atena, finala C.C.E.: AC Milan — CF Barcelona.

Magister Basket Show Cup

E adevărat, de câțiva timp n-am mai asistat la un meci de baschet în sala Floresca, acolo unde, de-a lungul anilor, l-am văzut evoluând pe Novacek, Nosivici, Folbert, Dan Niculescu, Sandu Vineanu, care au încercat și la noi să facă din acest sport o artă, așa cum s-a petrecut pe alte meridiane. De aceea, miercuri trecută, când m-am dus să văd finala dintre liceele bucureștene din cadrul lui Magister Basket Show Cup, pur și simplu m-a uluit atmosfera incendiară pe care am întâlnit-o și pe care am mai cunoscut-o doar la marile meciuri dintre Steaua și Dinamo. Intrecerea dintre echipele liceelor „Ion Neculce” (de remarcat, printre alții, Bogdan Amăriucă, Cristian Topescu Jr., Dragoș Predoană) și „I. L. Caragiale” (îi amintim, de la aceștia, pe Alexandru Zamfir, Alexandru Arlon, Sorin Pârșu) a dat câștig de cauză primilor, mai bine înzestrați fizic, mai bine organizați în teren, mai bine pregătiți psihic. Dar nu rezultatul m-a interesat cel mai mult. Mi-a plăcut atenția acordată acestei confruntări, astfel încât ea să devină un eveniment, nu să se desfășoare în anonim; m-a emoționat galleria liceului „Caragiale”, care l-a aplaudat la stărsit pe învingători. Dar mai importantă decât orice este convingerea, confirmată atunci, că o atenție sporită față de cei de vârstă fragede poate să relanseze baschetul românesc în arena internațională.

HARLEM

Președintele Franței se preocupă de sport

François Mitterrand a invitat la palatul Elisee pe Philippe Candeloro, Surya Bonaly și pe sportivii care au concurat la Jocurile Olimpice și Para-Olimpice. Președintele Franței a felicitat în mod special pe Philippe C. pentru medalia de bronz obținută la Lillehammer și medalia de argint pe care a obținut-o și Surya B. la Campionatele Mondiale de la Makhari. În Japonia, Surya a fost foarte sensibilizată de cuvintele încurajatoare adresate, (M.A.).

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

FEDERAȚIILE DE FOTBAL ÎN DEFENSIVĂ

Noua tendință generală a unor foruri de specialitate din Europa, vădit incomodată de reacția presei dar și a opiniei publice, este aceea de a ceda teren sau de a face dreptate dacă vrei, acolo unde s-au comis greșeli prin nerespectarea regulamentelor în vigoare. Sigur că nu este vorba de o capitulare totală a înalților funcționari federali mai ales din Occident, dar anumite măsuri luate recent au demonstrat atât receptivitate cât și un respect față de mass-media europeană, așa încât un armistițiu ar fi termenul cel mai corect în „războiul” dintre oficialii fotbalului și marea masă a suporterilor conduși fără discuție de ziariști.

Retrogradarea la masa verde a „olimpicilor” din Mursilia, precum și anularea titlului național sau retragerea Cupei Campionilor Europeni plus eliminarea din Cupa Intercontinentală, la care se adaugă suspendarea pe viață a atotputernicului președinte și politician Bernard Tapie împreună cu ex-managerul clubului Jean Pierre Bernes, a reprezentat un prim succes al oamenilor legii și eticii sportive atât din cadrul federațiilor franceze cât și de la UEFA. „Unde-l lege nu-l tocmesc” spune un vechi proverb românesc, pe baza căruia chiar și latinii din Occident au reacționat ca atare, e adevărat după numeroase intervenții oficiale, Federația germană de fotbal, pentru a doua oară în istoria ei, „a leșit din litera legii” pentru a anula rezultatul unui meci-scandal din etapa a 31-a a Bundesligii între Bayern München și FC Nürnberg, încheiat pe nedrept conform casetei video, cu victoria

liderilor campionatului. A fost vorba de primul gol înscris neregular de fundașul Heimer, care a lovit balonul de a depăși linia porții, dar pe lângă bara transversală. Arbitrul de linie „a văzut” mingea în poarta lui Koepke, în realitate nici vorbă de așa ceva, după care a semnalizat favorabil „omului în negru” de la centru aflat pe undeva dar în orice caz departe de faza cu pricina, astfel că în min. 24 era 1-0 pentru Bayern. Oficialii din Nürnberg pe baza înregistrării video au adresat un protest comisiei federației germane de fotbal, prin care au cerut anularea scorului de 2-1 pentru lideri și rejucarea partidei. Într-o vreme, TV, Radioul și presa scrisă au comentat și transmis prin imagini simple și clare, faza „fierbinte” comentată sau interpretată de jucători, antrenori, manageri și în general de nume mari din Germania, ceea ce a ușurat într-un fel dezechilibrul forului, dar a și complicat situația arbitrilor. În final, federații din Frankfurt pe Main au hotărât exact ceea ce solicitau conducătorii clubului din Nürnberg, iar decizia ca atare nu a fost pe placul lui Beckenbauer și Hoeness cu toate că Matthäus și compania au acceptat-o fără alte reacții, bravo la capitulul fair-play Bayern, astfel că în ziua de 3 mai vom asista la adevărata finală a Bundesligii, deoarece Münchenul luptă pentru titlu iar colegii lor franței doresc să evite retrogradarea.

Din acest aspect să reținem „puterea” de convingere a presei. La fel se prezintă situația și în Italia. Fede-

rația de fotbal în frunte cu domnul Matarrese au interzis de exemplu cluburilor cu datorii ridicate, acțiunea de a transfera noi jucători. Napoli, A.G. Torino precum și echipele din Serie B sau C aflate în stare de faliment trebuie să se descurce cum pot, spre deosebire de anii trecuți când anumite roțițe „se ungeau cu ova pe undeva” iar președinții aveau posibilitatea ca și în condițiile unui minus în bancă, să opereze în continuare cu sume mari de bani. S-a terminat cu falsul în prezentarea documentelor pentru prelungirea licenței, s-a terminat cu traficul de influență și chiar cu corupția întrucât justiția a început să „facă” acea curățenie în special morală, de la guvern și până la fotbal.

Așteptăm acest proces și în România. Sper ca întâlnirea dintre primul ministru și reprezentanții FRF să se încheie cu acțiuni concrete de stabilire a adevărului în problematica complexă a finanțelor, impozitelor, sponsorizării și în final a unei metode de cercetare și pedepsire a celor ce încalcă normele etice sau de competiție din punct de vedere sportiv. Recentul caz de la Ploiești unde Petrolul și Universitatea Cluj „au jucat bătută pe loc” și înțelegem dvs, sensul adevărat al ideii, dar și poziția fermă a reputatului arbitru Ion Crăciunescu față de „evoluția” actorilor care mai mult „sufiau” decât alergau, precum și evenimentele din Divizia A, B și C, sintetizate de colegii mei de la Sportul românesc sub titlul: „S-au desființat” CAP-urile, dar COOPERATIVA nu”, așadar toate aceste aspecte se cer a fi analizate și soluționate corect. Altfel ne vom complăce în situația descrisă excelent de talentatul ziarist Ion Cupen de la „Sportul românesc” care acum câțiva ani a scris un articol cu titlul extrem de sugestiv: „Trăiască biatul general”. Pentru a deveni profesionist așa cum prevede statutul FRF trebuie să ne adaptăm la unele norme internaționale iar presa noastră, sunt sigur, își va face pe deplin datoria. Nu de alta, dar vrem schimbarea radicală a „pilonilor” care mai susțin încă acea infrastructură ce asigură la rândul ei o „circulație a balonului” către etajele superioare, de unde deseori am auzit că: „nu există probe suficiente” într-un caz sau altul.

„ORI GUVERN, ORI MILAN“

Victoria în alegeri, surprinzătoare pentru un partid format cu numai două luni înainte de scrutin, nu i-a adus magnatului italian Silvio Berlusconi numai bucurii, eventualitatea preluării funcției de prim-ministru născând mai multe polemici. În fapt, multe voci i-au cerut „Tarului televiziunii private” să renunțe la conducerea uriașului concern de televiziune Fininvest, la patronatul ziarului *Il Giornale* (pe care l-a încredințat, de altfel, fratelui său Paolo), dar și la președinția clubului de fotbal AC Milan. Adică să renunțe, cum scrie *La Repubblica*, la patru titluri de campion al Italiei, două Cupe ale Campionilor Europeni (plus încă una, în curs de desfășurare), două Cupe Intercontinentale, două Supercupe europene și trei Supercupe ale Italiei. Semnalele au venit din toate părțile, în primul rând de la Federația Italiană de fotbal, al cărui președinte, Antonio Matarrese aprecia drept „oportunist” demisia lui Berlusconi, subliniind: „Vom veghea ca sportul și politica să rămână separate, fără neplăcute interferențe”. La rândul său, președintele Federației internaționale, brazilianul Joao Havelange, a declarat: „Lumea fotbalului poate să se felicite având o personalitate ca Berlusconi, dar îl rog să renunțe la AC Milan, fotbalul nu trebuie să aibă nimic de-a face cu politica”.

O poziție similară a adoptat și colegul de parlament al lui Silvio Berlusconi, nimeni altul decât Gianni Rivera, fostul căpitan al lui AC Milan de acum mai bine de un deceniu. Deputatul socialist a răspuns sec la întrebarea unui ziarist „Dacă îl cavaliere devine prim-ministru ar trebui să rămână și la conducerea echipei?”: „Nu, trebuie să plice!”. Motivând astfel: „În primul rând, nu cred că va mai avea timp pentru toate activitățile. Apoi să vă dau un exemplu simplu: puneți-vă în situația unui arbitru care conduce un meci al echipei președintelui de Consiliu”.

Cei în cauză, însă, a repetat în nenumărate rânduri că ar putea renunța la toate celelalte domenii, în afara fotbalului. Amintind că AC Milan este organizat ca o societate fără scop lucrativ și, deci, n-ar exista conflict de interese în cazul preluării funcției de premier. La ultima luare de poziție, însă, a nuanțat: „Știu că nu sunt omul care să mă dezic. Sper să fiu înțeles. Dar dacă se va considera că funcțiile sunt incompatibile, pentru o mai mare credibilitate politică voi „pasa” președinția Milanului”.

TEODORA OPREA ■

HARDING—KERRIGAN: serial de televiziune

Oare s-au împăcat cele două patinatoare cunoscute — Nancy Kerrigan și Tonya Harding? Nici vorbă! Acestea sunt două actrițe care seamănă cu ele și care vor interpreta rolurile celor două patinatoare care se urăsc, într-un serial de două ote. Alexandra Powers și Heather Langenkamp au fost selecționate în urma unui mare concurs organizat în toată America (M.A.).

Nu mai sunt francofon!

Gata, mi-am dat demisia din francofonie. Ce avem noi de învățat de la franțuții ăștia? Numai prostii. Uite, de-o pădă, în fotbal. S-au apucat să se retrogradeze pe Olympique Marseille, iar pe amărutul de Bernard Tapie l-au scos pe viață din fotbal. Și pentru ce, pentru o simoală trântire de meci și 200.000 franci francezi, acolo. Păi la gânditi-vă dumneavoastră ce ar mai rămâne din fotbalul nostru dacă ne-am lăsa două

ăștia? Adică, la fiecare meci blăuit, zdrang o retrogradează. Nu se poate, domnule, ce vreți să avem numai campioni județeni? Iar președinții de cluburi să moară de foame, că ei n-au avertat lui Tapie, din bășica asta rotundă trăsese. Asadar, cine mă mai face de francofon de acum încolo nu-i mai dau nici bonjour!

La TVR da, la ANTENA 1 nu

Vă mai aduceți aminte cum era cu recoltate de grâu, record, cum aștei, mai acum vreo 5 anișori. Vorba unui izniner autonom: „Am terminat recoltatul în Scimia mai am la radio”. Așa și dragii noștri compatrioți de la Ministerul Tineretului și Sportului. Sătești ei înșăși, că masa-i bogată, tocmă citeau asta într-un soi de program alături de Bironi de Presă, cu o mulțime de comentarii la sfârșit de săptămână.

Francisc Vaștag și-a petrecut ultima zi de vacanță împreună cu ziaristii

Restaurantul Izvorul Rege a fost ales, în virtutea unei amintiri frumoase, ca loc de lansare a cărții *Fenomenul Vaștag. Povestea vieții celui mai mare boxer român*, scrisă de cunoscutul comentator de sport Adrian Feteacău, în fapt o biografie romantică în care Vaștag e supranumit „campionul neperche”.

Localul a fost neîncăpător pentru numărul mare de prieteni și admiratori ai lui Vaștag. Au fost prezenți alături de Feri, Adrian Feteacău, dl. Ioan Șerban, vicepreședintele Federației Române de Box și președintele firmelor Freedom-Star, sponsorul lui Feri și dl. Tudor Stoica, directorul Editurii Globus.

Am aflat că ideea realizării unei cărți despre Vaștag a fost a dlui Șerban și că pe 23 septembrie l-a propus-o dlui Feteacău. La rândul său, editura Globus a scos cartea într-un timp record, iar pentru această ocazie a adus 100 de exemplare bibliofile.

Dl. Șerban, cel care l-a oferit lui Vaștag un trai lipsit de griji (casă pe litoral, un Mercedes 500 și 15 la sută din acțiunile uneia din cele 6 firme ale sale) încearcă să găsească parteneri pe măsură pentru meciurile de pregătire, iar cea mai mare dorință a lui este ca Feri să câștige titlul olimpic în 1996, la Atlanta.

Deși conferința de presă nu a durat mult, au urmat „prelungiri” până mult după miezul nopții. A fost un chef pe cinste cu mâncare și băutură din belșug, cu muzică și program de strip-tease. Au petrecut împreună sărbătorii și mulți ziaristi (numai de la Evenimentul zilei au fost 9), printre care s-au dovedit a fi și câteva „rude sărace” ale dlui Feteacău.

Vaștag a fost foarte amabil și avea un aer p-oaspăt, deși începând de a doua zi urma să demareze pregătirile pentru Cupa Mondială de Box. Feri, îți ținem pumnii!

LUCI ȘTEFANOVICI ■

În jur de 2.000 de pălămași ai Rapidului au învadat, pur și simplu, miercură trecută, orașul florilor, Timișoara. Ultima etapă a Diviziei Naționale programa un meci cu câștec, cu schegăis, cu ce vrei tu, de mare încălțătură pentru ambele formații combatante, Poli și Rapid. Rapidistii au învadat un oraș, conectat până la ultima fibră de meciul salvării pe ultima respirație, cu gândul măturat, de altfel, la „conferințele” ad-hoc din plin centrul Timișoarei că Tără și al lui vor juca, din hot, într-o cupă europeană.

Martor ocular la ultimul episod pe acest sezon al fenomenului Rapid pot spune, cu mâna pe inimă, că victoria de la Timișoara, și o dată cu ea, urcarea în lojele europene, au fost mai limpede decât lacrimile timișorenilor după meci. Echipa s-a legat în acest final de sezon mai ceva ca niciodată. De aici un joc pe care și l-ar dori și alți tehnicieni de pe eschierul Diviziei Naționale. Pentru că la Timișoara — vae victis — rapidistii au zburdat literalmente, ei fiind cei care au dat tonul, golurile unei victorii clare, pentru că la sfârșit de partidă (și de campionat) localnicii să se incline în fața unei echipe într-adevăr europene. Punctele de control ale acestei frumoase nebunii de april au fost Stelea, Iovan, „bătânul” Iovan (care declară că își va sfârși cariera în glorie, poate la anul când Rapid va fi campioană), Bealcu, Stanciu, și, nu în ultimul rând, Vlădoiu, zvârluga ce și-a găsit a doua casă și... marea spre echipa națională, la Rapid. Echipă de sentimentali rapidistii noștri, după victoria (nu numai) de la Timișoara, nimeni dintre jucători nu s-a bucurat așa cum ar fi trebuit în avionul de întoarcere, peste tot plâind regretul că a fost să fie ca în acest ultim meci să fie semnată sentința echipei de pe Bega. Cu noi la Timișoara, ca și la altele meciuri ale Rapidului, echipă ce începe să aibă și câțiva consistenți jucători internaționali, a fost și secundul lui Puu Iordănescu, Tiță Dumitriu. Cu ochii pe Stelea, Chiriță, Vlădoiu și... Stanciu, coach-ul echipei naționale a rămas, din nou, impresionat de jocul pustiului de pe partea dreaptă a ariergărilor feroviarilor bucureșteni, Stanciu arătându-se, e clar acest lucru de mult pentru noi, rezerva, acum numai rezerva, lui Dan Petrescu la reprezentativă. Poate cel mai dens campionat al Rapidului s-a finalizat cu această superbă calificare pentru cupele europene.

Să-i felicităm pe toți jucătorii alb-vișinii, pe cei doi antrenori, Hizo și Rontea, dar și pe „preparatorii” George Copos și Mircea Pascu, fără de care nu știm dacă Rapidul ar fi năzuit la Cupa UEFA și, acum, la mai mult decât atât, la cucerirea titlului de campioană, anul viitor. Dacă neutrii conșcători de fotbal îl văd pe Rapid, anul viitor, în primele trei echipe ale țării, la bătaie cu Steaua și Universitatea Craiova, noi de ce nu am crede, mai ales că Fane și Jean, orice ar fi, vor rămâne la Rapid.

Pagini realizate de POMFILIU L. DUMITRESCU ■

Conflicte și iar conflicte

● Căpătelea, și asta mai de multă, Puu Iordănescu a intrat în conflict cu mai-marii Federației, motivul fiind dat de întocmirea, cu minuțiozitate, a listei celor 40 de aleși pentru delegația oficială ce va zbura peste Atlantic, la World Cup. Scandalul mocnește, dar până la urmă totul va reîntra pe făgașul normal, ceva ce seamănă a final de sezon de campionat prim-divizionar.

● Auziți ce mi-a sosit un deșchelat: „Bre, campionatul s-a terminat, dar după cum vedem cel din Divizia A mai are de tras. Oare nu se găsește nici un președinte al vreunui club de Divizia Națională să imprumute, la termen, câțiva jucători, așa au ei o pauză cam lungușă, la un club cu probleme din esalonul secund? Cum ideea nu e rea dar e nouă, totuși, să vedem ce va ieși după finala de Cupă, mai ales că preconizata Cupă a Ligii tot în pleneze a rămas.”

● Zvonuri din ce în ce mai fierbinte semnalizează cum că FC Dinamo va redeveni o grupă de amatori, de unde și alte semnale cum că mulți dintre jucători se vor reprofesionaliza și ei, de să facă, la alte treburile din prima divizie, ha unii se mai gândesc să plece și de afară. Primul care a făcut, primul care a fost Armesu — fost jucător și actual coach ce se va îndrepta spre Emirate.

● În sfârși, Universitatea Craiova a primit cei 250.000 de dolari, ultima tranșă a transferului lui Gică Popescu la Philips. Cum târziu, dar mai bine decât niciodată. Cu toate acestea, probleme mai sunt și vor mai fi la echipa din Bănie, de unde, se aude, vor pleca ceva jucători atrași de mirajul altor grupări de la noi și din străinătate, ceva conducători și... ceva suporteri.

● Lucru harnic înregistrat în analele fotbalului românesc s-a petrecut în ultima etapă la Timișoara. Unde suporterii lui „Poli”, pe măsură ce minutele treceau și s-a îngreșat grupușul, au trecut totuși cu mie cu mare la scandări pro-Rapid. Iar ce a urmat la sfârșitul meciului a înregistrat orice fan de sportivitate din jurul arenelor noastre timișoreni conducându-i cu el la gară pe cei aproximativ 2.000 de bucureșteni fericiți din Rapid-UEFA.

● Iată Dănilău de la Școala Gădeștiului, mai abilit decât în urmă cu un an. Măi să fie, deși de acum marele Vlădoiu nici nu îi răspunde la salut. Și stă el de ce nu o face, nu-l așa?

● Mai nou, Gică Hagi se încăpățânează în a se întâlni cu Mircea Lucescu — să nu mai scriem că voiașul lui Gică la București pe lângă de meciul cu Polih a fost unul de o încredere mare, el — și antrenorul carean îl dă pe bășcău. Desi, după „mondiale”, noua conștință cineva, născută la Cluj. Hagi se abura spre Tără Soarelui Rădău. Vă dați seama că omul în fotbal mănă și nu pentru afaceri. Că la Realitatea Română se află mult curțatul de italieni, dar și de alți. Mă Dumitrescu.

O-O-O ■

Daniel, în vârstă de 7 ani, sună la ușa vecinei:
— Doamnă, nu cumva vă deranjează când exersiez me-reu gamele la pian?
— Sigur că mă deranjează, și încă foarte mult!
— Vă rog să spuneți asta mamei mele.

— Vei munci 8 ore, spime patronul către noul angajat.
— Perfect, dar vă rog să-mi spuneți preciz în câte zile trebuie să fac aceste 8 ore.

Doi puști stau în dreptul camerei de baie. Unul dintre ei privește prin gaura cheii și doodată urlă plin de furie:
— Ticălosule, dă-mi suta de lei înapoi! Nu sora ta face baie, ci bunică-ta!

— Domnule director, vă rog să mă puneți de pază ziua.
— De ce domnule Popescu?
— Noaptea am niște insom-nii groaznice!

Doi funcționari stau de vorbă, în timp ce un cetă-lean așteaptă cu o hârtie să i se pună o stampilă.

— La prăjitura asta, poi patru ouă, o literă de făină, mai adaugi zahăr și un praf de copt, după care poi totul într-o tavă și o bagi la cup-tor.

— Iar până se coace... imi puneți și mie o stampilă?

Examinând firele de păr, foarte răzlete, ale unui client, frizerul îi zice:

— Ei bine, am impresia că ioluinea capilară pe care v-am recomandat-o, nu a avut efect.

— Nu, răspunsu cu tristete chelul. Și totuși am băut deja șase flacoane.

Poliția opreste pe autostra-dă un automobilist și-l a-mendează pentru exces de viteză.

— Chiar mergeam prea re-pede?

— Nu. Zburăți prea jos!

La Londra, un domn dis-tins se pimba de-a lungul Trafalgar, purtând cu sine un aparat fotografic. La un ma-

ment dat, o doamnă se preci-pită în direcția lui strigând cu putere:

— Repede, repede, vă rog! Prietena mea a căzut în apă!
— Îmi pare rău, doamnă, răspunde el imperturbabil, dar mi s-a terminat pelicula fotografică.

Patronul îi bate pe umăr pe unul dintre muncitorii care nu se prea omora cu munca:

— Pe dumneata nu te-ar descoperi nici cel mai desă-vârșit detectiv.

— De ce?

— Pentru că pe unde treci, nu lași nici un fel de urmă...

Patronul unei firme, în au-diență la Papa, îi oferă ace-s-tuia un milion de dolari, cu condiția ca atunci când va apune „Tatăl nostru” să facă „reclamă produsului său”. Dat pe usă afară, magnatul pleacă bombănind:

— „Pâinea noastră cea de toate zilele...” care brutarii cât or fi plătit pentru recla-ma asta?

VIRGIL TEODORESCU ■

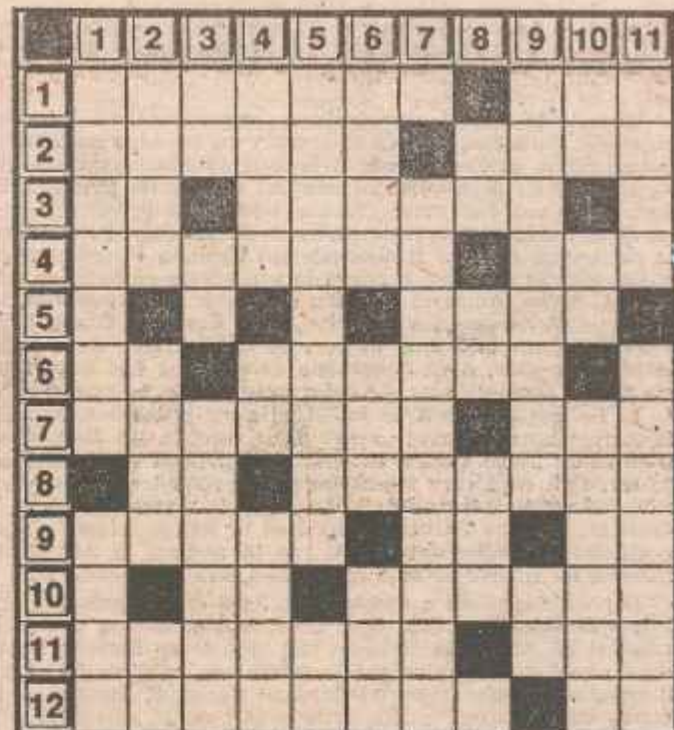
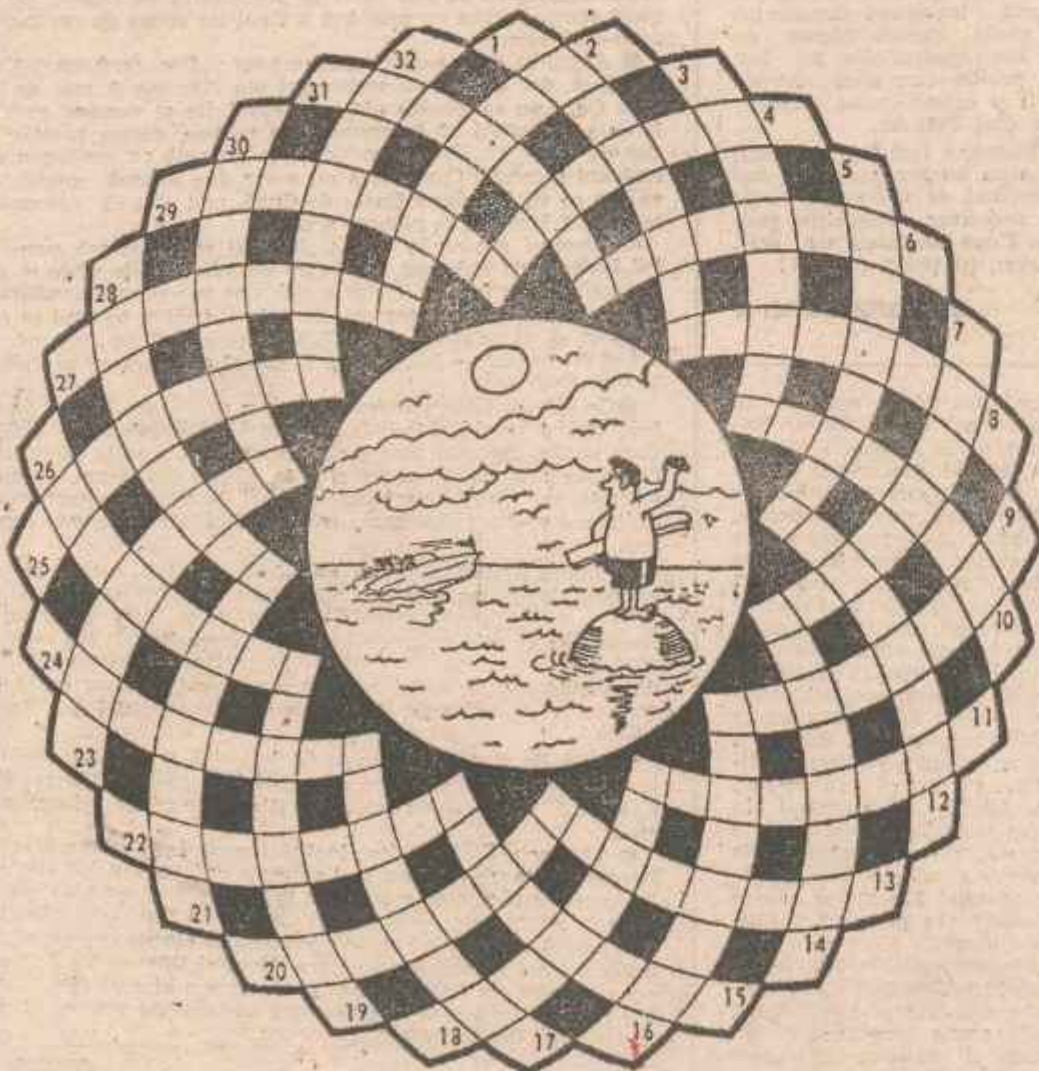
Circuit rebusist

1) Colegi de clasă. 2) Oa-menii mării. 3) Insoțire bună. 4) Sursa bună a organismu-lui. 5) Unealtă folosită la gră-llnărit. 6) Miselie. 7) Bucătele. 8) Persoane care dau bani cu împrumut, încasând dobânzi mari. 9) Sistematică. 10) În-trecere. 11) Specialiști în pre-

pararea dulciurilor. 12) Linis-tină. 13) Haine de ploaie. 14) Intonare. 15) Distanțare în spațiu sau în timp. 16) Inchi-să cu încălț. 17) Conducăto-rii unor echipe. 18) Pierderea drumului (pl.). 19) Fasonări. 20) Stăpânire. 21) Plăpândă. 22) Cântecule îndrăgostiților.

23) Monstru legendar. 24) Soldați. 25) Repararea unei mașini. 26) Ornamentări. 27) Gușgani. 28) Persoană care stă într-o casă (fem.). 29) Pri-vitaare la astri. 30) Fiare vechi. (sg.). 31) Surse de lu-mină. 32) Trebuincioase.

MIHAI ZGUBEA ■

În pădure

ORIZONTAL: 1) Poeta care ne-a oferit o plimbare „În pădure” (Otilia) — Arbo-rele cu nume celest. 2) Pădure de arini — Carul mare. 3) Salcâmul din stânga! — Mare compozitor român, cel care a transpus pe note poezia „Re-vedere” de Mihai Eminescu (George). 4) Cântecule codru-lui — Bidivii. 5) Moș Crăciun la francezi. 6) Nicoleta Rădu-lescu — De culoarea abanosu-lui (fem.). 7) Apreciat actor român interpret principal în filmul „Pădureanca” (Șerban) — Naș. 8) Intr-un isop! — Inele. 9) Cucută — Primii arini! — Din lemn! 10) Ex-clamație la necaz — Pictor român, semnatar al pânzei „Stejarul din Borzești” (Di-mitrie). 11) Locuri în pădure unde copacii sunt rari — Lu-calitate în Germania. 12) Mare poet român, cel care a scris „Povestea codrului” (Mihai) — Bluză țărănească.

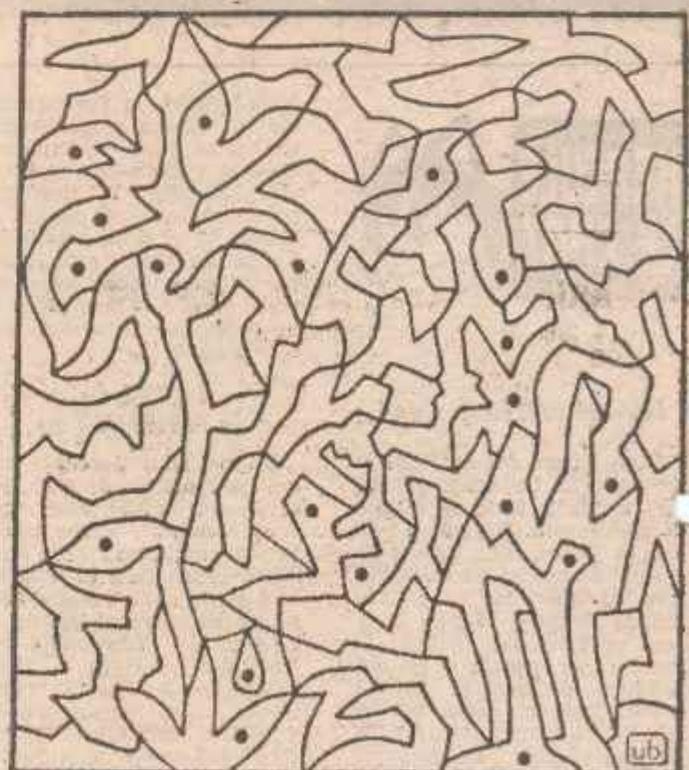
alt nume sub care mai este cunoscut molidul — 2,3 râmurele! 3) Ultimii brazi! — Pană pentru despicat lemne — Locurile de ramificație crengilor pe trunchi. 4) Căp pe trunchiul unui arbore — Resturi de alună! — Arbore cu frunze dințate, pe dos ce-nusău-păroase. 5) Autorul poeziei „Rânduri pentru plo-pii în ploaie” (Ion) — Salcio găunoasă! 6) Semnatarul pânzei „Pădure” (Iosif) — Frunze de brad — Substanțe toxice speciale (abr.). 7) „Un brad stă...”, poem din creația lui Heinrich Heine. 8) Din nuoi! — Coadă de topor! — Început de croazieră! 9) Autorul poemului „Pădurea de gheață” (Mihail) — Ionel Arbore. 10) Deși la mijloc! — Vârți de alună! — Toarte. 11) Feline din pădurile noastre de munte — Viețuitoarele pă-durii.

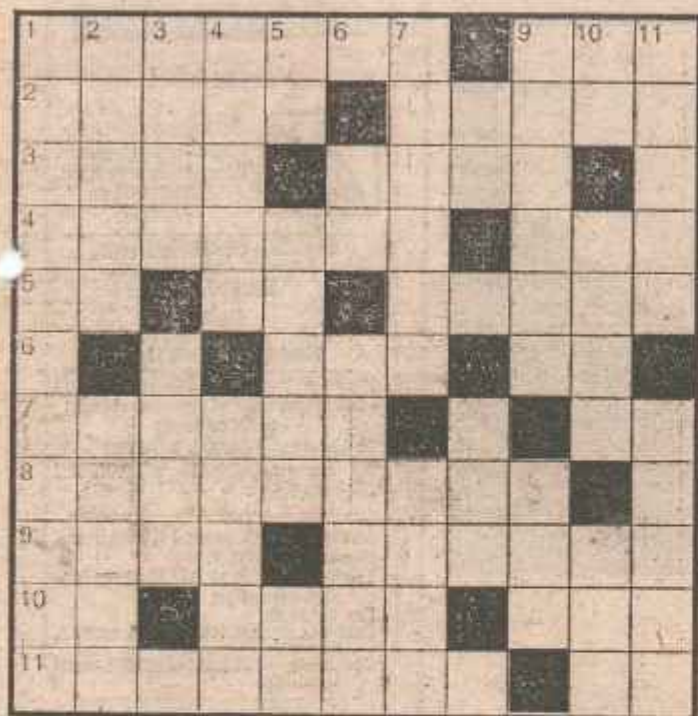
Dictionar: NOEL, AHL, STS, CRO.

MIHAI ZGUBEA ■

SURPRIZĂ

ÎNEGRIND SPAȚIILE MARCATE CU PUNCTE, VA REZULTA UN DESEN SURPRIZĂ.

Darurile...

ORIZONTAL: 1) Podoabă în formă de verigă, făcută din metal prețios sau din alt material și purtată de femei la încheietura mâinii sau pe braț — Resort. 2) Varietate de corindon, folosită ca piatră prețioasă — Readucere a unei piese sau a unui sistem tehnic în poziția inițială sub acțiunea greutății proprii (și a unor forțe elastice). 3) Dorn (adv.) — Podoabă purtată pe deget. 4) Bumbi folosiți ca ornamente la o haină — Imperator (abbr.) 5) Dorina Jeleșcu — Deschide o emisiune! — Pasăre ce trăiește prin pândurile de munte, cu ale căre pene colorate își împodobesc vântorii păsărilor. 6) Început de epigramă! — Sunt în ladă! 7) Podoabe aplicate la el sau curcie — Podoaba aplicată în cravată. 8) Diamant tăiat în dublă piramidă, folosit ca piatră prețioasă și montat la bijuterii (pl.) 9) Hută (pop.: pl.) — Cercei în formă de inel. 10) Radu Zaharescu — Din nou — Produs alimentară asemănător cu macinătura. 11) Fir de metal sau de sârmă cusut în ornament în unele obiecte de îmbrăcăminte — Tăietă pe mijloc!

VERTICAL: 1) Șnur sau

găitan care se coase în rânduri paralele, ca podoabă, pe pieptul unor haine. 2) Circulație a fondurilor bănești — A luei în lumină (culiculare). 3) Prăpastie — Mod, fel de a fi. 4) Steluțe — Vas făcut dintr-un lemn scobit (pl.). 5) Capăt de găitan! — Parte a unei împodobiri cu răuri și flori de așnie — Lăță la mijloc! 6) Scoase din fire! — Nesterminat folosită la confecționarea bijuteriilor. 7) Bumbac răsuflat într-un singur fir și vopsit în diferite culori, întrebuințat la cusutul înfloriturilor pe cămăși, pe ștergere etc. — Localitate în India. 8) Aurite pe margini! — Nu face nimic. 9) Ornament în relief fixat pe suprafața unui obiect — Unitate de lucru mecanic. 10) În berea! — Proferință generalizată, la un moment dat, pentru un anumit fel de a se îmbrăca și de a purta anumite podoabe — Arborele lui Eminescu. 11) Obiect de podoabă care se prinde cu un fel de clapă sau cu un ac cu arc — Piesă de metal cu care femeile își prin buclele.

Dictionar: EPI, UILE, ULEIE, NOAN.

GHEORGHE BRAȘOVEANU ■

10 diferențe

Dezlegările careurilor din nr. 17

Rebus labirint: S; A; VERSIFICATORI; R; A; A; O; A; A; B; T; ARTIZAN; CUTE; D; SALA; I; A; E; ATA-CANTI; R; PARINTI; R; A; R; RECI; A; I; I; CETATE; A; A; U; FRAZA; S; A; A; ELIMINATI; A; ALATURAT; A; A; A; I; ATENȚI; O; A; AFON; T; STEA; A; O; M; ROST; T; TALEH; A; E; P; N; AMAR; ARC; T; T; V; A; A; D; DESENAT; N; E; U; U; URAT; V; GRAS; C; C; A; E; CARUNTĂ; R; R; E; T; ALTERNATIVĂ; SI-UR; CIRCA; T.

Sportivă: APĂRARE; BE; ROCADA; ȘAH; BRAS; ZIA-RE; IT; TABARA; TICURI; ITE; R; ARM; ATAC; UB; NEGRU; H; APA; SERVI; START; NAIP; DETENTA; DA.

Ora de chimie: CATALIZATOR; HIDROGENARE; IA; GERMANIU; M; FOSA; TINS; ISON; SO; NOI; ZOR; FINA; CT; TREI; PO; ARII; DIO; U; A; I; GA; OLAR; PASA; SALINA; ALGALINI; AT.

Câte-un pic: PLATON; ACT; ROMAN; AMAR; UCE; SUGARI; NATA; DUDA; LITRA; ONC; C; TINTA; AI; UC; CAUSE; O; MUZA; RAVAC; IPE; VIN; PA; SARAC; AMAN.

Doctorul, după examinarea pacientului:

— Nu-i nimic grav. Va trebui să faci mai multă mișcare. Să mergi pe jos, zilnic, un ceas sau două.

Pacientul:

— Mă rog, dar când ar fi mai bine? Înainte de a-mi distribui poșta în oraș, sau după?

Studentul medicinist către bibliotecar:

— Nu cumva aveți un manual de anatomie, dar o ediție mai nouă?

— Nu, dragul meu! Doar nu cumva crezi că în ultimii ani scheletul omului s-a schimbat?

— Domnule doctor, mi s-a spus că sunteți și poet! E adevărat?

— Mda... fac chestia asta mai mult ca să-mi omor timpul.

— Și atunci ce faceți cu pacienții?

Anecdote

După o operație destul de dificilă și dureroasă, un chirurg spuse pacientului, în timp ce își curăța instrumentele:

— Mă socotești poate un măcelar.

— A, nu — gemu pacientul. Măcelarul omoară înăște de a jupul.

LA JUDECATORIE

— El, spune judecătorul unui reclamant, cum poți pretinde că dumeașul, olog cum este, te-ar fi putut lovi?

— Pot, înainte de a da era întreg.

VOINTA

— Nu ai mustrări de conștiință când mergi așa de des la restaurant și îți cheltuiești toată leafa?

— Ba da, dar voința mea învinge conștiința de fiecare dată.

PISICUȚA

— Iubitule, aici scrie că pisicile sunt egoiste, trădătoare și mai ales foarte rele. Așa să fie oare?

— Da, cu siguranță, pisicuțo!

Culese și prelucrate de AUREL DIANU ■

Spirit de observație

În acest desen se află ascuns un anumit animal. Puteți indica locul în care este?

...Iubirii

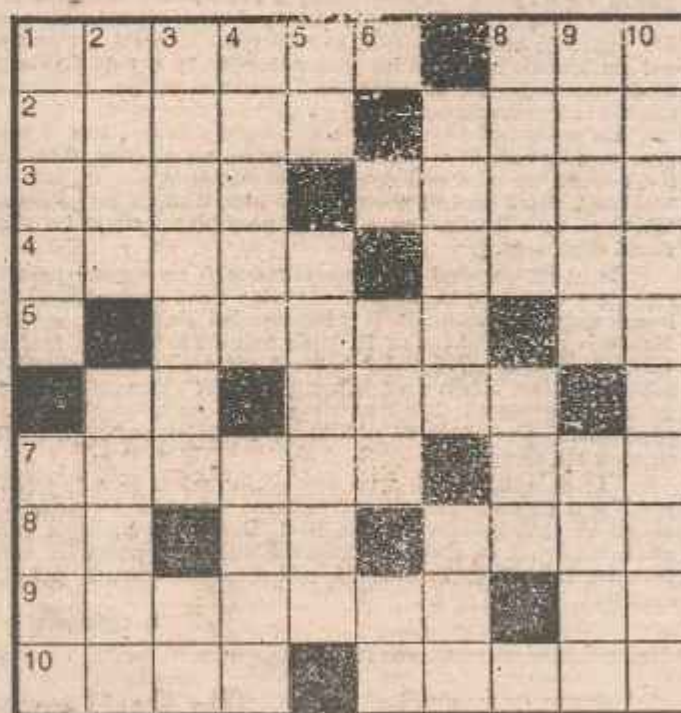
ORIZONTAL: 1) Sentimental — Cuvânt de mângâiere pentru o față (reg.). 2) A iubi în cel mai înalt grad — Compozitor român, autorul lucrării vocale „Nu m-abandona” (Augustin). 3) „Lacul lui Pinte” din Munții Gutâi — Iubirea lui pentru frumoasa Elena a declanșat războiul troian. 4) Personaj feminin din romanul „Pădurea spânzuraților” de Liviu Rebreanu, iubită de Apostol Bologa — „Fluviu” în toponimia greacă. 5) Iubită lui Petrarca — Icut! 6) Dan Florea — Personaj din comedia „O noapte furtunoasă” de L. Caragiale, îndrăgostit de Zîța (Venturiano). 7) Privitor la dragoste (masc.) — Apă la înălțime. 8) Inima celui drag! — Talie de fată! — Presupun unchi al lui Mihai Viteazul. 9) Poet rus (Nikolai Platonovici), autorul volumului „Cartea iubirii” (1813-1877) — Roti centrale! 10) Fartece personal — Emoții.

melor iubiri” — Zeul iubirii la vechii greci. 2) Obiectul unei mari iubiri — Iubită. 3) Poetul din opera „Boema” de Puccini, îndrăgostit de tânăra Mimì — Măsură agrară. 4) Una din cele „Trei surori” cehoviene, tinzând spre o iubire de care nu va avea parte — Fâșie de pământ de-a lungul unei arie mari. 5) Precum — Poiet. 6) Sigla pentru „Regulamentul internațional al vagoanelor de călătorie”. 7) Scriitor român (Ion; 1776-1848), autorul basmului alegoric în versuri „Istorie despre Arghir cel frumos și Elena cea frumoasă”. 8) A apărea. 9) A face unei fete propunere de căsătorie — Iubită misterioasă. 10) Motorul vîștii și al dragostei (pl.) — Manifestare exterioară a stimei pentru cineva. 10) Luați din dragoste.

Dictionar: C.C. BODI, R. M. IAN. RIC.

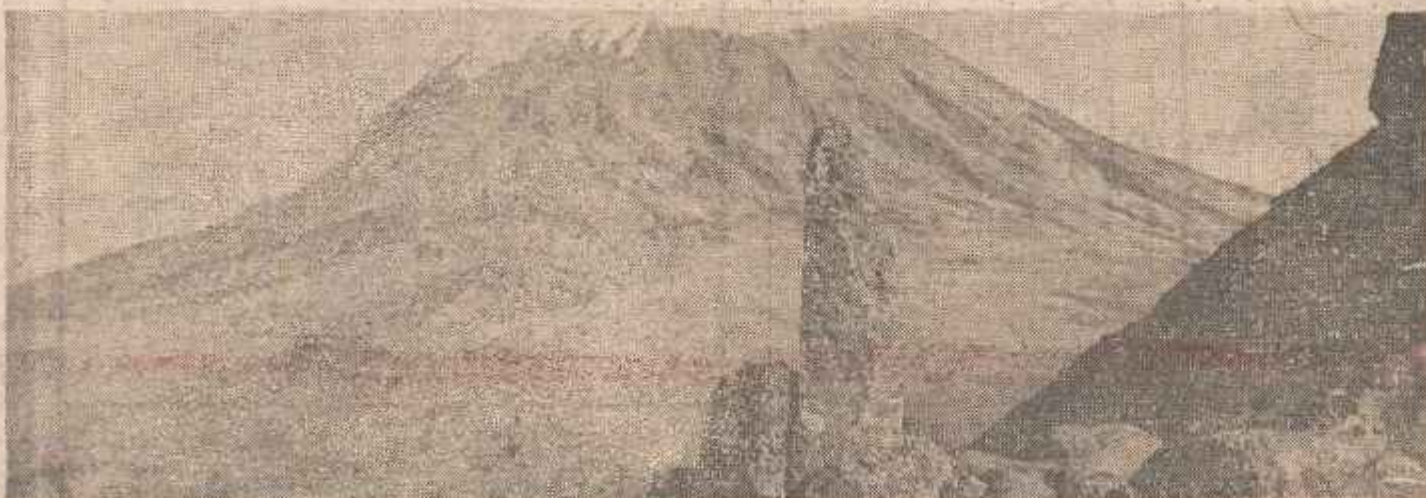
VERTICAL: 1) Poetul „Pri-

CONSTANTIN GRIGORE ■

Pagini realizate de MIHAI ZGUBEA ■

ZĂPEZILE DE PE KILIMANDJARO

O inițiativă ambițioasă:

Românii escaladează... Ecuatorul!

Marian Curculescu și Radu Stăncescu sunt temerarii alpinisti care se luptă să organizeze expediția „Kilimandjaro '94”, căci principală dificultate o constituie, ca de obicei, lipsa fondurilor necesare unei serioase întreprinderi. Altfel, băieții sunt foarte bine pregătiți. La fel și colegii lor. Se preconizează ca expediția să fie alcătuită din 4-7 alpinisti de marcă, membri ai Clubului „Floarea de colț” și ai Clubului Alpin Român. Aceștia vor fi: David Neacșu (34 ani), Răzvan Mirea (24 ani), Coman Dan (27 ani) și Pavel Mireea (42 ani). Inițiatorii proiectului sunt ingineri, primul în vârstă de 38 ani, iar al doilea are 23, lăsa ce declară ei: „Kilimandjaro este cel mai înalt vârf al continentului negru, 5.895 metri. Pentru a ne pregăti am escaladat: vulcanul Erciaș (3.985 m, Tur-

cia), în vara anului 1992, vârful Lepin (7.100 m, în Pamir), tot în 1992, am fost în Caucaz pe cel mai înalt vârf al Europei, Elbrus, 5.642 metri, de două ori. Pentru menținerea condiției fizice, urcăm, la fiecare sfârșit de săptămână, în București, ori în Piatra Craiului, ori în Făgăraș. Expediția va porni luni, 25 iulie, de la București, cu trenul spre Sofia, vom lua avionul (Balkan Air) către Nairobi, iar tabăra de bază o vom stabili la 4.000 metri. Importantă este acclimatizarea, astfel apăsă riscul edemului pulmonar. Vom petrece câteva zile la tabără, efectuând ascensiuni ușoare, în zonă. Oricum, experiențele noastre anterioare contează, în ce privește acclimatizarea. Echipamentul specific, pentru escaladă, pe zone de acces și pentru tabără nu este o problemă. Avem corturi specia-

le pentru trântiri mari, ușoare, etanșe (executate la comandă), pufosice, saci de dormit din puf, rucsacuri speciale, bocanci și echipament auxiliar. Firmele care ne-au dotat sunt: ATTA, ESCALADE, ESCAPADE, LAVINIA, CAMPING URZICENI.

— Ce traseu veți alege?
— Va fi cel clasic, pentru că oricare altul ar implica o sporire cu 50 la sută a prețului expediției. Următoarele tabere vor fi la: 4.500, 5.200, 5.600 și ultima, chiar pe vârf. Vom urca, acolo, drapelul României și însemnele firmelor ce ne vor sponsoriza, vom filma totul, inclusiv coborârea în crater.

— Cât costă, estimativ, expediția per persoană?
— Costă 1.400 dolari, din care 600 reprezintă transportul. Menționăm că am ales cea mai ieftină variantă de transport.

— De ce ați optat pentru lunile iulie-august?

— Sunt lunile cu cel mai scăzut nivel de precipitații și temperatură și cu vizibilitatea cea mai bună.

— Ce fonduri ați strâns până acum?

— Deși am trimis circa 300 scrisori, am reușit să adunăm numai 1.400 dolari, deocamdată. Vreau să mulțumesc sponsorilor noștri și domnului Crin Habaicu, Domnă a să a intervenit, personal, la primarul din Nairobi pentru a solicita sprijinirea expediției.

— Ce alte obiective vă propuneți?

— Sperăm să urcăm și pe Mount Kenya (5.199 metri). Vom vizita lacul și cascada Victoria și Mount Kenya.

— Vă dorim succes!

BRINDUȘA NICOLAE ■

Ion Cristoiu:

„Rămân un adept îndârjit al modernizării presei”

• Stilul anglo-saxon e un eșec în România

La conferința de presă unde s-a anunțat apariția postului de televiziune privat TELE ABC, Ion Cristoiu, directorul EVENIMENTULUI ZILEI a declarat în legătură cu dispariția (temporară?) a cotidianului ULTIMUL CUVANT:

„E un semn rău pentru presă, pentru un ziar în care s-a investit enorm din punct de vedere material și care până la urmă a eșuat. Asta nu înseamnă că noi nu trebuie să investim în continuare în presă. Rămân un adept îndârjit al modernizării presei, al introducerii calculatoarelor, al comunicărilor rapide, considerând că presa făcută numai cu talent a apăs deja.”

Ca profesionist sau analist, văd câteva cauze: una și cea mai importantă este greutatea cu care la ora actuală introduci un cotidian, fără a-și dădădea culașul. S-a dovedit că orice nou cotidian, nu numai în rom, nu reușește să la cititorii altor cotidiene, chiar dacă el poate fi mai bun. Cititorii nu această înțelegere înrădăciată față de ziarul pe care îl urmăresc și foarte greu pleacă de la un ziar, pentru a se duce la ziarul concurent.

În al doilea rând — și acesta poate fi un semnal pentru presă — e al doilea eșec de a introduce în presa românească stilul anglo-saxon. Mulți jurnaliști străini le-am spus că deocamdată presa noastră trebuie să se adapteze publicului din România și ea trebuie să fie ușor balcanică; deci cu mai multă culoare, să țină cont că suntem nu departe de locul unde s-au desfășurat „Cele o mie și una de nopți”. Suntem într-o zonă a lumii unde se cultivă multe povești cu și fără zâne și presa trebuie să țină cont de această realitate. Stilul rece, neutru nu a prins până acum. S-or putea ca pe măsura civilizației societății românești, a europeanizării ei, acest stil să prindă.

În al treilea rând, e un eșec al încercării de a fi echidistant. Echidistanța în presă e o legendă. Poți fi independent, adică să nu depinzi de cineva care să te obligă să scrii într-un fel sau altul. Dar într-o societate care mai e încă împărțită, împărțită în două, radicalizată din acest punct de vedere, e foarte greu să te așezi la mijloc. Trebuie să optezi, măcar parțial, pentru o parte sau pentru cealaltă.”

A consemnat DAN GHEORGHE ■

„Eu am 120 de procese, îl bat pe Corneliu Vadim Tudor, pentru că automat toți cei care dau în judecată un redactor mă dau în judecată și pe mine. Noroc că este un avocat care are o agendă aproape electronică. Cred că în fiecare zi am câte o înfățișare. Cea mai mare problemă, la aceste procese, e faptul că nu vize inculpatul!”

De Paști ne-am luat
rația de Eurovision!

Revista FLACĂRA
utilizează
informații furnizate
de
agenția MEDIAFAX

PUBLICATIILE Flacăra

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J.40/588/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:
Președinte - director general,
GEORGE ARION

Membri:
Ion D. Goia, Alexandru Pășărin,
Mihai Sândoiu, Liviu Timbus

Director juridic-personal: CORNELIU OLTEANU
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SÂNDOIU

Director difuzare: MANUELA VASILE
Șef cabinet: CĂTALINA ȘTEFANESCU
(017.47.88.2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presedintelui nr. 1, cod 71341

Telefoane: 617.60.10, 617.60.20, cu intercomunicare de mai jos

Fax: 312.82.88
Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București
Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS
Redactor șef adjuncți:
EUGEN CHIROVICI
Secretar general de redacție:
ADRIANA CHIROVICI
Telefon: 2559

■ POLITICĂ (2560) - Marian Ghileanu
■ EXTERNE (2560) - Ion D. Goia
■ SOCIAL (2128) - Gheorghe Brăduț, Dan Gheorghe, Brindusa Nicolae, Constantin Severin
■ SPORT (1453) - Pompiliu Dumitrescu
■ FOTOREPORTERI (2528) - Elena Ghera, Florin Ionță, Răzvan Petrescu
■ SECRETARIAT DE REDACȚIE (1453) - Cora Ciocanu, Crina Gorgol, Adrian Petrescu
■ CORECTURĂ (1453) - Maria Antonescu, Valentina Piatra, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu

Flacăra BIS

Basarabiei

REBUS REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicitate și divertisment:
ALEXANDRU PĂȘĂRIN
Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZIGUEA (Rebus)
CONSTANTIN GRIȘORE (Rebusache)
Ajută Ștefan Alexandrescu, Gheorghe Brăduț, Simona Pășărin, Gheorghe Toa, Simona Simzani.
Telefoane: 2036 (director), 1457 (redacție).

■ PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE (2600): 618.15.323: Calin Marcușanu, Dan Ciuchiu, Roxana Bodea, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Ioana Ilie, Ninete Olteanu, Marius Onofrei, Florin Petre
■ TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Cristina Topolski, Mirela Folea, Cezar Munteanu
■ DIFUZARE (617.59.69): Gabriel Bumb, George Constantin, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valeriu Leon, Vasile Mesaros, Marius Procopie, Nicolae Serban, Mihai Soldănescu
■ PERSONAL (2560): Adrian Goia
■ FINANCIAR-CONTABIL (2143): Avidă Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Ina Manuela Pătrăscu, Florentina Tudor
■ ADMINISTRATIV (2634): Dan Mireea Popa, Marian Băicoianu, Constantin Ciobanu, Liliana Crețu, Jules Moldoveanu, Mariana Sănduleasa, Maria Serban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 617.48.91.

fax 312.82.89 - Piața Presedintelui nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

Tiparul: Regia autonomă a imprimărilor tipografice CORESI - București